

S o s y a l i z m İ ç i n

ISSN 1300-3585

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

M.Kodu: 192837

Sayı: 2007/38 • 28 Eylül 2007 • 50 YKr

**Sermaye sınıfı ve uşakları
içerde ve dışarda saldırı
hazırlığında...**

**"Yeni dönem" ve emekçileri
bekleyen seçim!**

İnkâr ve imhaya devam!

**Novamed grevi ve
öğrettikleri**

Yüksel Akkaya

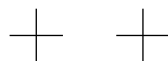
**Seçimler ve yeni dönem / 5
22 Temmuz seçimleri ve
Kürt hareketi**

**Ulusal sorun üzerine
notlar / 1**

Volkan Yaraşır

**Emperyalistler ile
işbirlikçilerine karşı
mücadeleye!**

CMYK

İÇİNDEKİLER

Emperyalistler ile işbirlikçilerine karşı mücadeleyle!...	3
“Sivil ve demokratik anayasa”	
ikiyüzlülüğü!	4
“Yeni dönem” ve emekçileri bekleyen seçim!	5
TÜSİAD hükümeti uyardıya devam ediyor....	6
İnkâr ve imhaya devam!.....	7
Ulucanlar katliamı ve direnişi anıldı....	8-9
Cezaevlerinde şiddet ve keyfiyet!	10
Novamed grevi ve öğrettikleri..	11
TİS süreçleri “elde”kini korumakla sınırlı geçti.....	12
İşçi-emekçi hareketinden.....	13
“Yalanlarınızı da alın gidin!” başlıklı kampanya çalışmamız ile onbinlerce gencin mücadele soluğu olacağız....	14-15
Seçimler ve yeni dönem / 5	
22 Temmuz seçimleri ve Kürt hareketi (Orta sayfa).....	16-17
Kapitalizmde öldürmek “para eder!” ..	18
ABD’de onbin kişi ırkçılığa karşı yürüdü ..	19
Birmanya halkı cuntaya karşı sokaklarda.....	20
Dünyadan.....	21
Ortadoğu’dan.....	22
Şoven-faşist kudurganlık siyah göçmenleri de hedefliyor.....	23
Ortadoğu’da havalar toz duman ...	24-25
Ulusal sorun üzerine notlar/1 ..	26
Anayasa tartışmaları.....	27-28
10. İstanbul Bienali.....	29
Gericiliğe ve ırkçılığa karşı gerçeğin safında yürüyen yazar: Emile Zola... ..	30
Mücadele Postası ..	31

Sosyalizm İçin

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2007/38 ● 28 Eylül 2007

Fiyatı: 50 Ykr

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Gülcan CEYRAN EKİNCİ

EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi:Eksen Yayıncılık Mollaşeref Mh. Turgut Özal Cd.
(Millet Cd.) No: 50/10 İstanbul Tel: 0 (212) 621 74 52
Fax: 0 (212) 534 95 90

e-mail: kb1@tnn.net

Web: <http://www.kizilbayrak.de><http://www.kizilbayrak.org><http://www.kizilbayrak.com>

Baskı: Gün Matbaacılık

İSTANBUL

Tel: 0 (212) 426 63 30

Genel Dağıtım:

YAYSAT

Kızıl Bayrak'tan

Sınıf hareketindeki genel durgunluk tablosu sürüyor. Bu tabloyu yer yer bozan bazı kısmi eylemler süreçlerin gerçekleşmesi genel durumu değiştirmek için yeterli olmamaktadır. Toplu sözleşme görüşmelerinin sürdüğü an'daki ‘sıcak ortam’ geride kalmış bulunuyor. Farklı işkollarındaki toplu sözleşmelerin bağitlanmasının ardından sınıf hareketi yeniden durgun bir ortama girmiş bulunuyor. Denilebilir ki, son dönemde tersanelerde iş cinayetlerine karşı tersane işçisinin yükselttiği tepki ve tekstil işkolundaki kimi fabrikalarda açığa çıkan sendikalaşma çabası ve arayışı bu durgunluğu parçalayan örneklerdir.

Önümüzdeki dönem içinde sınıf hareketinin genel seyrini değiştirebilecek genel bir eylemler süreci beklemek için pek bir neden görünmüyor. Beklenmedik bazı gelişmeler yaşanmazsa eğer, sınıf hareketinin mevcut tablosu önümüzdeki dönem içinde de farklı olmayacaktır. Bu durum, sınıf devrimcilerinin güncel planda yüklenecekleri görev ve sorumlulukların yönüne de işaret etmektedir.

Türkiye'nin bugünkü güncel siyasal tablosu, olayların ve gelişmelerin ortaya koyduğu sonuçlar, sınıfın örgütlü gücünü açığa çıkartan bir süreç örgütlenmeden olayların ve gelişmelerin yönünü devrimci bir doğrultuda ilerletebilmek mümkün olmayacaktır. Yalnızca sınıf hareketi ekseninde ve onun belirlediği bir çizgide gelişebilecek örgütlü bir mücadele yeni bir dönemin başlangıç adımları olabilir.

Sınıf devrimcilerinin, bu alandaki gözle görülür çabaları ve bu çabaların açığa çıkardığı somut sonuçlar da nasıl bir yol izlenmesi gerektiğini tüm açıklığı ile ortaya koymaktadır. Sınıf içinde tabana dayalı ve sınıfın devrimci inisiyatifi ve enerjisini açığa çıkaran bir çaba yüklenilmesi gereken ana halkaya da işaret etmektedir. Güncel plandaki zorluklar ve zorlanmalar ne olursa olsun, bu alanda mesafe almak, ısrarlı, enerjik ve kesintisiz bir çabayı zorunlu kılmaktadır. Nitekim kendi mevcut deneyimlerimiz de bu temel ve basit gerçeği döne döne bize göstermektedir. Belli alanlardaki sistemli, hedefli ve yoğunlaşmış bir çalışma sonuç alabilmenin biricik yoludur.

* * *

Geçtiğimiz hafta içinde çeşitli kentlerde Ulucanlar

katliamını protesto eden eylem ve etkinlikler gerçekleştirildi. Bu eylem ve etkinlikleri anında kizilbayrak.net sitesinden okurlara sunuldu. Yer yer sınıf devrimcilerinin tek başına yer yer de diğer devrimci güçlerle ortak gerçekleştirdikleri bu eylem ve etkinliklerin toplam tablosunu okurlarımıza sunuyoruz. İstanbul'da 30 Eylül günü Ümit Altıntaş şahsında Ulucanlar şehitlerini anmak için Karacaahmet'te yapılacak anmaya tüm okur ve dostlarımızın katılımını bekliyoruz.

Bugün, Parti ve sosyalizm davasını büyüttüp güçlendirebilmenin yolu tüm değerlerimize ve birikimlerimize sahip çıkmaktan geçiyor.

H. Fırat
**Seçimler
ve sol hareket**

H. Fırat
**Tasfiyecî sürecin son aşaması:
Parlamentarizm**

**Çıktı!..
Kitapçı ve bayiiilerde...**

EKSEN YAYINCILIK

EKSEN YAYINCILIK

Egemenler içerde ve dışarda saldırı hazırlığında...

Emperyalistler ile işbirlikçilerine karşı mücadeleye!

Egemenler cephesinde son günlerde yaşanan hareketlilik hem içerde hem dışarda devam ediyor. Başbakan Tayyip Erdoğan ve Dışişleri Bakanı Ali Babacan aynı günlerde ABD'yi ziyaret ederken, içeride büyük kapitalistler, generaller, cumhurbaşkanı ve YÖK gardiyanları, yaptıkları açıklamalarla kamuoyunun gündemini meşgul ediyorlar.

Erdoğan-Babacan ikilisinin ABD ziyaretinde verdikleri mesajlar, kısa süre önce Türkiye'yi ziyaret eden ABD Dışişleri Bakanlığı'nın etkili isimlerinden Nicholas Burns tarafından yapılan açıklamalarla paralellik taşıyor. Hatırlanacağı gibi Burns, diğer şeylerin yanısıra, Irak, İran ve Suriye'ye komşu olan Türkiye'nin, 2008 yılında ABD ile ilişkilerinin çok daha önemli hale geleceğini vurgulayarak, Ankara'daki işbirlikçilerin, dünyanın bu bölgesindeki stratejik zorluklara cevap vermede katılımcı olmasına ihtiyaç duyduklarını söylemişti.

Savaş kundakçılarının bu uğursuz öngörü ve beklentilerine yanıt vermek, Dışişleri Bakanı'na düşmüş görünüyor. Chicago Üniversitesi Şarkiyat Enstitüsü'nde Türk dış politikasını anlatan Ali Babacan, Türkiye'nin uluslararası ilişkilerde de son derece aktif bir politika izlediğini, bölgesel bir güç olduğunu vurguladı. **Türkiye'nin ABD'nin güvenilir ve stratejik ortağı olduğunun altını çizen Babacan, iki ülkenin dış politikada pek çok konuda ortak hedefleri paylaştığına** işaret etti.

İki ülke dış politika konusunda neyi paylaşıyor? Ortadoğu sözkonusu olduğunda belirleyici olanın ABD emperyalizminin temel çıkarları olduğuna göre, Türk dış politikası da olsa olsa ABD'nin bölge halklarına karşı yürüttüğü saldırganlık ve savaş politikasına payandalık olabilir.

ABD'nin bölge halklarına yönelik politikasının çarpıcı sonuçları, işgal ordularının Irak'ta yarattığı vahim tablodan tüm iğrençliğiyle yansıyor. Bu tabloya Filistin'i, Afganistan'ı, Lübnan'ı da eklemek gerekiyor. Dahası var. Emperyalist-siyonist güçlerin İran'a dönük tehditlerinin fiili saldırıya dönüşmesi durumunda ise, büyük ihtimalla adı geçen ülkelerdeki korkunç tablolar aranır hale gelecektir.

İşte işbirlikçi Türk burjuvazisi ve onun devleti, ABD emperyalizmi ile siyonist İsrail tarafından yürütülen bu yasa ve kural tanımaz vahşi saldırganlığın hizmetinde olduklarını ilan ediyorlar. Kendi ifadeleri bile, Ankara'daki Amerikancı takımının, ABD-İsrail ikilisi tarafından bölge halklarına karşı işlenen ağır suçlara ortak olduklarını teslim ediyor.

Daha da vahimi, Amerikancılar, dünya jandarmasının hizmetine girerek işledikleri suçlara yenilerini ekleme hevesi içinde olduklarını ifade etmekten de geri durmuyorlar. NATO Genel Sekreteri Joop de Hoop Scheffer ile görüşen Ali Babacan, "Türkiye'nin NATO'ya daha fazla katkı yapmaya hazır olduğunu" söyleyerek, Washington'daki efendileri nezdinde rüştünü ispatlama telaşındaydı.

Sermaye kodamanları adına bu açıklamaları yapanların elbette efendilerinden bir dilekleri de var. Bu temenniye sadece Dışişleri Bakanı değil, generaller de ifade ediyorlar. Tahmin edilebileceği üzere bu

dilek, Kürt halkının özgürlük özlemlerini, efendi-uşak birlikte bastırmakla ilgilidir.

Harp Akademileri'nde yeni dönemin ilk dersini veren kara kuvvetleri komutanı general de, ABD'de konuşan Ali Babacan da bu konuda benzer istemlerde bulundular.

Washington'daki efendilerine seslenen İlker Başbuğ, laf üretmek değil eyleme geçme zamanının gelip çatıldığını hatırlattı. Yani efendilerin Türk egemenlerine biçtiği "bölgesel liderlik rolü"nü üstlenebilmeleri için, öncelikle PKK'nin ezilmesine yardım etmeleri, daha da önemlisi Güney Kürdistan'da devam eden devletleşme sürecini baltalamaları gerektiğini bir kez daha hatırlattı.

Efendilerinin huzurunda Dışişleri Bakanı sıfatıyla ilk konuşmasını yapan Ali Babacan ise, ABD'ye ne kadar sadık olduklarını, 60 yıldan beri devam eden Pentagon tetikçiliğini daha da geliştirmek istediklerini hatırlattıktan sonra, Bush yönetiminden PKK'ye karşı somut adımlar atmasını beklediklerini dile getirdi.

Görüldüğü üzere, üslup farklı olsa da, her iki tarafın ifadesinden de, "bu pürüzü birlikte halledelim, sonrasında istediğiniz yer ve zamanda tetikçiliğe devam ederiz" mesajı çıkıyor. İşbirlikçilerin hesabına göre, Washington'daki efendiler böyle bir adım atarsa, Türkiye'de yaygın olan ve "arzu edilmeyen ABD karşıtlığı sorunu" da ortadan kalkacaktır.

İktidar mücadelesi ve rant yağmasından daha çok pay almak için birbiriyle çatışırken toplumu kutuplaştıran dinci gerici güçler ile silahlı bürokrasi, Kürt halkına düşmanlık ve ABD emperyalizmi adına tetikçilik sözkonusu olduğunda aynı safta buluşuyorlar. Elbette bu durum şaşırtıcı değil. Zira onlar aynı safta, kokmuş karanlığıyla insanlığı barbarlığa sürükleyen kapitalizmin safında yer alıyorlar.

Hem iktidar ve rant etrafında dönen egemenler arası çatışmanın derinleşip farklı boyutlar almasının,

hem de egemenlerin birleşerek emperyalist-siyonist güçler adına daha aktif tetikçilik rolü üstlenmesinin yaratacağı ağır bedeller olacaktır. Belli ki, egemenlerin hesabı, bu ağır bedelleri işçi sınıfı ve emekçilere ödetmek üzerine kuruludur. Zira denklemin görünür kısmında işçi sınıfıyla emekçilerin esamesi bile okunmuyor.

Amerikancı egemenlerin bu fütursuzluğunun altında yatan nedenleri tahmin etmek güç değil elbette. Onlar, olası yıkımların faturasını ödeyeceğini varsaydıkları işçi sınıfı ve emekçilerin verili koşullardaki duruşlarına bakarak, bu kirli hesapları fazla kaygı duymadan yapabiliyorlar.

Sınıf ve kitle hareketinin zayıflığı ve işçi sınıfının örgütsüzlüğü, egemenlerin pervasızlığı altında yatan temel nedenlere işaret ediyor. Elbette egemenlerin bu durumu olabildiğince istismar etmelerine şaşırılmamak gerek. Zira kapitalizmde belirleyici olan kurallar ve yasalar değil, fakat karşıt sınıflar arası mücadelenin düzeyi, mevzilenmesi ve çatışmanın seyridir. İşçi sınıfı ve müttefikleri, burjuvazi ve onun devleti üzerinde örgütlü bir sınıfın etkili gücünü hissettirmedikleri sürece, önlerine sürülen faturaları ödemekten kurtulamayacaklar.

Nasıl ki, komünistlerin ve devrimcilerin bedel ödemesi, işçi sınıfı ve emekçilerin de bedel ödemesi anlamına geliyorsa, tersi de doğrudur. İşçi sınıfı ve emekçilerin bedel ödemesi de, komünistlerin ve devrimcilerin bedel ödemesi anlamına geliyor.

Emperyalistler ile işbirlikçilerinin, emekçiler için sınırı belli olmayan bir yıkım anlamına gelen kirli planlarını bozma görevi, öncelikle işçi sınıfı ve emekçilerin öncü güçleri olan komünistler ile devrimcilere düşmektedir. Bunu başarmak ise, işçi sınıfı ile emekçileri bu mücadelenin öznelere haline getirmekle mümkündür. Önümüzdeki süreçte temel görev ve sorumluluk, bu hedef doğrultusunda mesafe katedebilmek için seferber olmaktır.

Anayasa tartışmaları üzerine...

“Sivil ve demokratik anayasa” ikiyüzlülüğü!

Anayasayı değiştirme girişimi üzerinden çeşitli güç odaklarının kendilerince sürece müdahale etme çabaları giderek yoğunlaşıyor. Tartışmalar bir kez daha düzen güçleri arasındaki gerilim alanlarını öne çıkardı. Bir yandan mevcut anayasayı değiştirmeden korumak isteyen ordu eksenli burjuva kamp, “ülkesi ve milletiyle” diye başlayan maddelerin değiştirilmesine izin vermemek üzere sürece müdahale ederken, öte yandan anayasa tartışmalarının gerilime dönüşmesi üzerine patron örgütü TİSK ve TÜSİAD, anayasa hazırlık yöntemiyle ilgili olarak hükümete uyarılarda bulundular. Hatta TİSK, yeni anayasa çalışmalarının ülke gündeminden çıkarılmasını istedi. Bir taraftan saldırı politikalarının hayata geçirilmesi noktasında hükümetten elini çabuk tutmasını isteyen patron örgütleri, diğer yandan anayasa tartışmaları yüzünden “huzur ve istikrar”ın bozulmasından endişe ediyorlar.

Görünen o ki, kapitalist patronlar işi sıkı tutuyorlar. Önden “zafer sarhoşluğu” içinde olan AKP’yi uyararak bir kez daha siyasal sürece müdahale eden açıklamalar yaptılar. TÜSİAD Başkanı Arzuhan Doğan Yalçındağ, “Anayasanın kurucu felsefesine, özellikle laiklik anlayışına dokunamaz, değişmez maddelerini değiştiremez, anayasanın nasıl değiştirileceğine ilişkin kendinize özgü yöntemler öneremezsiniz” uyarısında bulundu. Anayasa tartışmalarında laiklik konusunun ön plana çıkmasının görev başında olan bazı hükümet üyelerinin, parti mensuplarının ve yerel yöneticilerinin geçmiş dönemdeki eylem ve söylemlerinden kaynaklandığını ifade eden Yalçındağ, “Hükümet, toplumun bu konudaki endişelerini gidermede yeterince somut ve ikna edici olamazsa, anayasa tartışmaları kaçınılmaz olarak tek bir noktaya kilitlenecek” dedi. “Türkiye’de siyasal güçler rejim mücadelesine devam ediyor” izleniminin sürmesine yol açacak bir anayasa tartışmasının ülkeye zarar getireceğine inandığını belirtti.

TÜSİAD YİK (Yüksek İstişare Konseyi) Başkanı Mustafa Koç ise, “Yeni bir anayasa çalışması

Devrimci güçlerin bu tartışma karşısında almaları gereken tutum, yaşanan tartışmanın gerici özü ve niteliğine dikkat çekmek olduğu kadar, sınıf mücadelesi alanında birikmiş kapsamlı görevleri omuzlamak üzere her zamankinden daha büyük bir enerjiyle hareket etmek, düzene karşı devrim bayrağını yükseltmektir.

kutuplaşmayı artırmamalı” diyerek, yeni laiklik tanımları peşinde koşulmaması gerektiğini vurguladı.

Tüm bu uyarılara karşılık olarak Devlet Bakanı ve Başbakan Yardımcısı Cemil Çiçek ise, “İlk üç maddeyi olduğu gibi aynen alacağız” dedi. Böylece AKP hükümeti, bir yandan “sivil anayasa” balonunu üflemede, diğer yandan 1982 Anayasası’nın “değiştirilmesi teklif edilemez” maddelerine dokunulmayacağını daha baştan kabul etmekte, bu konuda düzenin asıl iktidar odaklarına güvence vermektedir. Oysa, ‘82 Anayasası’ni karakterize eden tam da Anayasa’nın “değiştirilmez” denilen ilk dört maddesidir. Dolayısıyla, “değiştirilmesi teklif edilemeyen” maddeler korunduğu sürece, “sivil ve demokratik anayasa yapıyoruz” söylemi boş bir iddia olarak kalacaktır. Anayasa’nın sonraki maddeleri bu ilk dört maddeye aykırı olamayacak, böylece “değiştirilmesi teklif edilemeyen” maddeler yeni anayasaya da rengini verecektir.

Dahası, ‘82 Anayasası, “değiştirilmesi teklif edilemez” maddeler demekle, Anayasa’nın diğer tüm maddelerinin “değiştirilmesi teklif edilebilir” demeye açık kapı bırakmıştır. Nitekim öyle de olmuş, ‘82 Anayasası’nın maddelerinin üçte biri geçtiğimiz 20 yıl içinde değiştirilmiştir. Kısacası, anayasa maddelerini değiştirmenin de bir kıymet-i harbiyesi yoktur.

Gelişmeler, yeni anayasanın da öncekiler gibi işçi sınıfı, emekçi kitleler ve Kürt halkının temel talepleri

bakımından hiçbir şeyin değişmeyeceğini göstermektedir. AKP’nin “sivil ve demokratik anayasa” iddialarının hiçbir ciddiyetinin olmadığı, anayasa tartışmalarının başlamasından bu yana geçen kısa süre içinde görülmüştür. AKP’nin anayasa değişikliği şimdiden, 12 Eylül Anayasası’nın özüne dokunmamaya ama sermayenin serbestçe dolaşımını engelleyen maddelerin kaldırılması, dinci gericiliğin manevra yapabileceği çatlakların oluşturulmasıyla sınırlı değişikliklere indirgenmiştir. AKP Hükümetinin, ‘82 Anayasası’na rengini veren “devletin birliği ve bütünlüğü” adına, özgürlükleri sınırlayan tüm maddeleri koruyacağı anlaşılmaktadır. Laisizm konusunda da onu doğrudan hedef almaktan kaçınacaklardır.

AKP Hükümeti gerçekten “yeni” bir anayasa yapabilir mi? Burjuva nitelikteki demokratik özgürlükler ve sosyal haklar açısından kayda değer bir yeniliğin olmayacağı, düzenin açmazları bir yana, dinsel gerici bir partinin böyle bir rolü üstlenemeyeceği yeterince açık olmalıdır. Nitekim taslak yalnızca mevcut olanın belli ölçülerde revize edilmesinden ibarettir. Başka türlü olması da mümkün değildir. Zira sosyal hakların elde edilmesi, özgürlük alanlarının açılması devrim ve sosyalizm hedefine bağlanmış dişe diş bir mücadelede bir düzeyi yakalamayı gerektirmektedir. Bugünkü mücadele düzeyinin böyle bir hedefe ulaşmak için oldukça geri olduğu ortada.

“Yeni anayasa” sorunu, egemen güçlerin kendi iç dengelerini yeniden tanımlama ihtiyacının bir ürünü olarak gündeme geldi ve tartışmalar bu çerçevede yürütülüyor. Bugünkü sınıf ve kitle hareketinin durgunluğu koşullarında, sonuçlarının da yine egemen güçlerin “iç” dengeleri bağlamında şekilleneceği açık. Aksi beklentilere sahip herkesi bekleyen sadece derin bir hayal kırıklığıdır. Seçim sonuçlarına bakarak, AKP’nin demokratik bir anayasa oluşturacağı beklentisinde olan liberaller şimdiden, taslak karşısında derin bir hayal kırıklığı yaşamaya başladılar.

Tüm bunlarla birlikte, bu toplumun, devletin fiili ve gerçek anayasası olan “Milli Güvenlik Siyaset Belgesi” ile yönetildiği hatırlanırsa, Anayasa’nın kâğıt üzerinde göstermelik bir belge olduğu daha kolay görülecektir. Bu gerçek dikkate alındığında, bugün Anayasa ve demokratikleşme çerçevesine oturtulmaya çalışılan mücadelenin gerçek muhtevası da daha iyi anlaşılacaktır.

Devrimci güçlerin bu tartışma karşısında almaları gereken tutum, yaşanan tartışmanın gerici özü ve niteliğine dikkat çekmek olduğu kadar, sınıf mücadelesi alanında birikmiş kapsamlı görevleri omuzlamak üzere her zamankinden daha büyük bir enerjiyle hareket etmek, düzene karşı devrim bayrağını yükseltmektir.

Düzen içi güç odakları birbirleriyle didişirken asıl sahneye çıkması gerekenler, yani işçi ve emekçiler henüz harekete geçmiş, sözlerini söylemiş değil. Asalak sermaye patronları ile uşaklarını susturacak, tüm iç dengeleri altüst edecek, gündemi kendi lehine değiştirebilecek güç yalnızca işçi ve emekçilerin mücadelesidir.

Sendika bürokratları “sivil anayasa” için sahnede!

Düzen cephesinde “sivil anayasa” tartışmaları tüm hızıyla sürerken, sendika bürokratları da sahneye çıktı. Geçtiğimiz günlerde Türk-İş’in yaptığı açıklamaların ardından şimdi de sendika ağaları ve sermayenin temsilcileri kolkola, “sivil anayasa” hazırlık çalışmalarına soyundular.

Aralarında TOBB, Türkiye İşveren Sendikaları Konfederasyonu (TİSK), Türk-İş, Hak-İş, Kamu-Sen ve Türkiye Ziraat Odaları Birliği (TZOB) ve Türkiye Esnaf ve Sanatkarlar Konfederasyonu’nun (TESK) da yer aldığı kurumlar, ESK adına, “bir düşünce platformu” oluşturarak, yeni anayasa çalışmalarına destek vermeyi kararlaştırdılar. Hazırlanan ortak metni okuyan TOBB Başkanı Rıfat Hisarcıklıoğlu şunları söyledi:

“Değişim dayatıyor: Dünyamız daha önceden hayal bile edilemeyecek bir değişime tanık

olmaktadır. Yeni bir anayasa ihtiyacını çok net olarak görüyoruz.

Uzlaşma şart: Anayasa bir toplumsal sözleşmedir, tüm toplum kesimlerinin mutabakatını temsil eder.

Vazgeçilmez unsur: Türkiye’nin vazgeçemeyeceği unsur; demokratik, laik, sosyal hukuk devleti. Bu, değiştirilemez madde. Bu konuda kimsenin kaygıya düşmemesi lazım. 21. yüzyıldayız. Bunları kimse değiştirme niyeti güdemez.”

Sermayeye tümünden yedeklenen sendika bürokratları, “tüm toplum kesimlerinin mutabakatı” söylemiyle, işçi sınıfının en kapsamlı saldırılarla karşı karşıya olduğu koşullarda bile sermayenin çıkarlarına hizmet etmeyi öncelikli bir görevi saymaya devam ediyorlar.

“Yeni dönem” ve emekçileri bekleyen seçim!

22 Temmuz seçimleri ile doruk noktasına ulaşan düzen içi çatışma süreci, düzen siyasetinin daha çok bu dar eksende değerlendirilmesine yolaçmıştı. Fakat, seçimlerin sona ermesiyle birlikte düzen içi çatışma düşük yoğunluklu bir düzeyde sürdürülürken, diğer taraftan politik gündem giderek egemen güç odaklarının ihtiyaç ve beklentilerine uygun bir eksene oturtulmaktadır. Anayasa tartışmaları, bu yoğunlaşmayı zayıflatan bir etken olduğu ölçüde, egemen sınıf adına konuşanların hışmına uğradı. Geçtiğimiz hafta hükümete “Anayasa tartışmaları da nereden çıktı” biçiminde öfkeyle haykıran TİSK başkanı bu gerçeği ortaya koymaktaydı. Buna TÜSİAD başkanının daha önce yaptığı benzer açıklamaları da eklemek gerekir. Bu açıklamaların ortak noktası, seçimlerde verilen desteğin gereklerinin derhal yerine getirilmesi yönündeki güçlü istektir. Zira, egemen güçlerin, somutta tekeli burjuvazi ve ABD emperyalizminin yeni dönemde hükümet ve ordudan beklentileri, bir süredir iç çatışmalarının bir neticeye ulaşabilmesi için erteledikleri birikmiş görevlerin yerine getirilmesidir.

Bu görevler esas olarak iki ana başlık altında toplanmaktadır. Birincisi sosyal güvenlik alanındaki büyük yıkım ve tasfiye operasyonu gibi kapsamlı maddeleri olan sosyal saldırı programının hızlı bir biçimde uygulamaya sokulmasıdır. İkincisi ise, ABD emperyalizminin Ortadoğu’ya yönelik emperyalist egemenliğini yayma ve pekiştirmeye yönelik hazırlanmış yeni saldırı planları gereği, bölgede taşeronluk yapmaktır. Öyle ki, seçim sonuçları ve anayasa tartışmaları derken, bugün düzen siyaseti giderek bu iki konu üzerinde yoğunlaşmaktadır.

3 Kasım 2002 seçimleri sonrasında da ilk kez hükümet olan AKP’nin önüne yine benzer bir program konulmuştu. AKP’nin ilk işlerinden biri, önceki hükümetin hayata geçirmeye cesaret edemediği kölelik yasasını bir çırpıda meclisten geçirmek olmuştu. Yani sıra Irak konusu AKP’nin önüne konulmuş, ABD emperyalizmi seçimlerde verdiği desteğin somut karşılığı olarak Irak konusunda aktif maşalık talep etmiştir. AKP’nin bu dönemde nasıl bir uşakça sadakat içerisinde davrandığı bilinmektedir. AKP ve onunla bu konuda aynı çizgide hareket eden orduya kalsa, Amerikan ordusu Türkiye topraklarından Irak’a girecek ve Türk ordusu da gereken her türlü desteği verecekti. Fakat, uşak takımını bu yoldan bir süreliğine de olsa toplumun büyük savaş karşıtı öfkesi alıkoydu. Bu nedenle efendileri tarafından gerekli kararlılığı göstermemekle suçlanıp aşağılandı. Onlar da her defasında mazeret olarak toplumun yoğun anti-amerikancı duygularını gösterdiler. Bununla birlikte Amerikan emperyalizminin Ortadoğu’ya yönelik hesaplarında bu uşaklar vazgeçilebilir değildi. Bundan dolayı belli terbiye operasyonlarıyla birlikte, “delikten aşağı süpürmek yerine kullanma”yı tercih ederek, bir kez daha AKP’ye hükümet vizesi verdiler.

Bu desteğin karşılığının ne olduğu, her geçen gün daha net biçimde görülebilmektedir. Tekelci burjuvazinin temsilcilerinden sonra, geçtiğimiz hafta Türkiye’ye gelip hükümet ile görüşmelerde bulunan ABD Dışişleri Bakanlığı yetkilisi Burns de, AKP’den beklentilerini son derece açık biçimde ortaya koymuştur. Burns konuşmalarında, AKP’nin başarısında verdikleri desteğin oynadığı role vurgu

yaparken, artık sıranın “yeni dönem”in gereği olan görevlerin omuzlanmasına geldiğini belirtmiştir. Bu görevlerden ilki, Irak’ta batağa saplanmış bulunan ABD emperyalizmine bu bataktan çıkması için gerekli olan yardımın yapılmasıdır. Daha açıkçası, ABD ordusunu güvenli olmayan Irak topraklarının dışına çıkarmak için Türkiye topraklarının kullanımı, yanı sıra Türk ordusunun Irak’ta işgal gücü olarak Amerikan ordusunun boşluğunu doldurmasıdır. “Yeni dönem”in diğer önemli görevi ise, hazırlıkları süren İran’a yönelik emperyalist saldırıda Türkiye’ye biçilen rolün üstlenilmesidir. Yani Amerikan emperyalizmi Türkiye’deki maşalarına ateşe atlama görevini deklare etmiştir.

İran’a yönelik saldırı konusu, ABD’nin Irak işgalinden bu yana sürekli gündemde olduğu ölçüde kanıksanmış ve uzak bir ihtimal olarak görülmeye başlanmış olabilir. Fakat gerek ABD-Türkiye ve gerekse de emperyalist güçler arasındaki ilişkilerin mevcut seyri dikkate alındığında, İran’a yönelik bir askeri saldırı ihtimali hiç de zayıf değildir. Irak’ın işgalinde ABD emperyalizmine ters düşen Fransa ve Almanya’nın bugün artık İran konusunda ABD ile aynı çizgide duruyor olmaları, özellikle Fransa cephesinden ardı ardına yapılan İran’a yönelik saldırı tehditleri, öte yandan İsrail’in Suriye’ye yönelik Türkiye topraklarını kullanarak gerçekleştirdiği askeri saldırı ve son olarak düzen medyasında peşpeşe çıkan İran’a yönelik saldırı senaryoları bir arada, bu ihtimali güçlendiren olgulardır. Tüm bunlarla birlikte genel siyasi hava, Irak işgali öncesi dönemle büyük bir benzerlik göstermektedir.

Önümüzdeki günlerde bu konu daha da netleşecektir. Emperyalist güçler arasındaki pazarlıklar ve yansıra saldırı hazırlıkları her geçen gün kendini daha çok hissettirecektir. Diğer taraftan, ABD ile Türkiye arasında diplomasi trafiğinin yoğunlaşmasıyla pazarlıkların ayyuka çıkmasına tanık olacağız. Nitekim Burns’un Türkiye ziyaretinin ardından BM zirvesi

dolayısıyla ABD’de bulunan Erdoğan ve diğer hükümet üyeleri bu çerçevede bir dizi görüşmede bulundular. Bu görüşmelerin en somut sonucu, en kısa sürede Erdoğan’ın Bush’un huzuruna çıkacağı bir ziyaretin tertiplenmesi oldu. Yakın zamanda ABD Dışişleri Bakanı Rice’in Türkiye’ye geleceğini de eklediğimizde, ortaya çıkan tablo daha iyi görülebilir.

Bu arada, durumun ne denli ciddi olduğunu gösterecek tarzda, Genelkurmay da kendi cephesinden pazarlıklara başlamış bulunmaktadır. Öyle ki, bu çerçevede Kara Kuvvetleri Komutanı İlker Başbuğ’un burjuva medya tarafından manşete çıkarılan ifadesi, “Maliyetler artar” biçiminde olmuştur. İlker Başbuğ söz konusu açıklamasında, “Türkiye’nin, bulunulan şartlarda tek başına Irak’taki gelişmelere yön verebilecek güce sahip olmadığı söylenebilir; ancak Türkiye’nin gelişmeleri engelleyebilecek, maliyetleri arttırabilecek güce sahip olmadığı söylenemez” biçiminde konuşmaktadır. “Maliyet” konusunun gerek Irak ve gerekse de İran konusunda kendilerine biçilen rolün karşılığı olarak yapılmak istenen pazarlığa işaret ettiği açıktır. Zira, 1 Mart tezkere kazasının ABD için en büyük bedeli maliyetlerin artması olmuştur. Demek ki, egemenler cephesinden kartlar açılmış, pazarlıklara başlanmıştır.

Tüm bunlar, içerisinde bulunduğumuz “yeni dönem”de, işçi sınıfı ve emekçilerin yüzyüze bulunduğu saldırı tablosunu ortaya koymaktadır. İçeride katmerlenen sosyal yıkıma, dışarıda emperyalist saldırı ve savaşlara taşeronluk sonucu ortaya çıkacak ağır siyasal ve ekonomik fatura eklenecektir. Yani çok yönlü ağır bir yıkım işçi ve emekçileri beklemektedir. Bu durumda, işçi ve emekçiler, öncelikle onların ileri ve öncü unsurları bir seçim yapmak zorunda kalacaklardır. Ya ağır siyasal ve ekonomik yıkım kabul edilerek bu yıkımın faturası ödenecektir, ya da mücadele yolu tutulacaktır. Bu seçimi gecikmeksizin yapmak, günün ertelenemez görevidir.

TÜSİAD hükümeti uyardıya devam ediyor...

“İşinizi yapın, ortalığı bulandırmayın!”

Protokolle güvenceli şiddet!

Yeni eğitim yılı geçen yıldan “miras”larla açıldı. Bu miraslardan biri de okullarda yaşanan şiddet sorunu. Sermaye devletinin bu konudaki çalışmaları aslında yeni değil. Fakat bu sene daha planlı adımlar atılıyor. Şiddet sorununa yönelik “büyük adım” okullar açılmadan geldi. 20 Eylül günü “Okullarda Güvenli Ortamın Sağlanması Amacıyla İşbirliği Protokolü” Milli Eğitim Bakanlığı ile İçişleri Bakanlığı arasında imzalandı. Böylece geçen seneden başlayarak uygulanan bir dizi araç ve yöntem sistemli olarak gençliğin karşısına dikilecek. Zaten yıllardır alınan “önlem”ler yığılı ile okullar birer cezaevini andırıyordu. İki metreyi aşan duvarlar, tel örgüler, kapalı devre kamera sistemleri, parmaklıklar vb. uygulamalar liselerin standartları arasında sayılıyordu. Şimdi de kolluk gücü takviyesi ile okullar tam anlamıyla cezaevine dönüştürülmüş bulunuyor

Protokolün imzalanması sırasında yapılan açıklamalar, düzenin okullarda yaşanan şiddet olgusuna bakışını yansıtıyordu. İlk açıklama MEB Bakanı Hüseyin Çelik'ten geldi. Çelik, protokolü överek başladı konuşmasına. Bugüne kadar yapılanları anlatarak, Türkiye çapında Rehberlik Araştırma Merkezleri kurduklarını anlattı. Başarısız öğrencinin şiddet eğilimine vurgu yaptı. Kütüphaneye gitmeyen, derse ilgisiz öğrencilerin “başka” işlerle uğraştığını söyledi. “Başarılı öğrencilerin” şiddet olaylarında yer almadığını ifade etti. Ancak çocukların neden başarısız oldukları üzerine bir şey söylenmedi. Neden çocuklar kütüphaneye gitmiyorlar, neden başarısızlar?

Bu soruların yanıtı onların rehberlik servislerinin bulamayacağı kadar derindedir. Çünkü bu sistem düşünmeyen, sorgulamayan, üretmeyen, ezberci nesiller yetiştirmektedir. Çünkü onların, bu sömürücü sisteme itiraz etmeyen, baskıya ve yoksulluğa boyun eğen ucuz işgücüne ihtiyacı vardır. Protokolün diğer bir anlamı da budur.

Okul önlerinde bekletilen düzenli ekip otoları ve polisler şiddeti engelleyemez. Zira sömürü ve şiddet üzerine kurulu kapitalist sistemin koruyucusu ve kollayıcısıdır onlar. Geçtiğimiz yıllarda etek boyu kısa diye genç bir kıızı döven polislerin uyguladığı şiddet hala hafızalardadır. Onlar hem şiddetin uygulayıcısıdır, hem de şiddeti tüm toplumu hizaya çekmenin bir aracı olarak kullanırlar. Geniş kitlelerin mücadeleden uzak durması için şiddet onlar için vazgeçilmezdir. 1 Mayıs'a giden öğrenciler bunun için sorgulanır.

Sermaye düzeni gençliğin elinden sadece eğitim hakkını almıyor. Aynı zamanda düşünen ve üreten bir insan olmasını da engelliyor. Düşünen bireyin eleştireceğini ve eleştirdiği sistemi değiştireceğini iyi biliyor. Bundan dolayıdır ki uyuşturucu işçi-emekçi mahallelerinde devlet eliyle satılmaktadır.

Kapitalizmin kâr hırsı tüm toplumsal sorunların kaynağıdır. Bu nedenle şiddet başta olmak üzere hiçbir sorunu kapitalizm çözemez. Bunun nedeni sadece şiddetin kendi yarattığı bir sorun olması değil, kendisinin de baskı ve şiddete ihtiyaç duymasındır. Liselerde ve tüm toplumda yaşanan şiddet sorunu ancak bu sorunu yaşayan emekçilerin ve gençliğin mücadelesiyle çözülebilir.

TÜSİAD'ın bu yılki Üçüncü Yüksek İstişare Konseyi (YİK) toplantısında hem TÜSİAD Başkanı Arzu Yalçındağ, hem de TÜSİAD YİK Başkanı Mustafa Koç yaptıkları konuşmalarla hükümeti uyardılar.

TÜSAD patronları dünyadaki ve Türkiye'deki siyasal gelişmelere dikkat çekerek böylesi bir dönemde “anayasa, laiklik vb. tartışmalarla ülkeyi germeyin, kutuplaştırmayın” uyarısında bulundular.

Uyarının ardından TÜSİAD patronları asıl beklentilerini sıraladılar. Yalçındağ, ABD Merkez Bankası'nın faiz indiriminden sermayenin küresel büyümesini olumsuz etkileyecek bir dizi konuya değindikten sonra kriz uyarısı yaptı. Krizin genişlemesi ve yayılması riskine karşı hükümetten acil beklentilerini sıraladı. Ülkedeki ekonomik birimlerin verimliliğini ve rekabet gücünü artırması için ihtiyaçlarını dile getirdi. Bunun için de ekonominin nitelikli işgücüne, iç tasarrufların artırılmasına, teknolojinin ve AR-GE uygulamalarının geliştirilmesine, iyi işleyen kurumlara ihtiyaçlarının olduğunu vurguladı.

Açık ki patronların bu talep ve direktifleri işçi ve emekçilere yoğun saldırılar anlamına geliyor. Zira patronların nitelikli işgücünden kasti, yetişmiş ancak maliyeti düşük işgücüdür. Yani düşük ücretle köle gibi çalışacak, sendika, sigorta vb. sosyal hakları budanmış nitelikli işgücüdür. Patronlar bu sorunun genel anlamda bir eğitim politikası ile çözülemeyeceğini, bunun için “insan sermayesi”ni sürekli yenileyebilir bir eğitim vizyonuna ihtiyaç olduğunu vurgulayarak ucuz ve nitelikli işgücü yetiştirilmesi için hükümetten beklentilerini dile getirdiler.

İç tasarruf uyarısı ile de patronların üzerindeki her türlü vergi yükünün azaltılmasını, bu yükün işçi ve emekçilerin sırtına binmesini talep ettiler. İç tasarrufun anlamı devletin ve patronların tüm görev ve yükümlülüklerinden arındırılarak faturanın emekçilere çıkarılmasıdır.

Patronların yanısıra hükümetin de dile getirdiği bir diğer konu ise sosyal güvenlik sistemidir. Henüz birkaç gün önce Çalışma Bakanı'nın da dile getirdiği gibi, patronların ve onların devletin acil gündemleri arasında işçi ve emekçilerin kazanılmış haklarının gaspı var. Sağlık, sigorta, emeklilik vb. hakların gaspı anlamına gelen sosyal güvenlik “reformu” ile hem özel şirketlere yeni alanlar açılmakta, hem de devlet prim “yükünden” kurtulmaya çalışmaktadır.

Bilim ve teknolojiyi de tekellerine alan patronlar, bu konuda da devletten teşvik beklediklerini Yalçındağ'ın ağzından ifade etmiş oldular. Sermaye-üniversite işbirliğinin geliştirilmesi, teknolojinin sermayenin çıkarları doğrultusunda kullanılması, böylece işçinin ve üretimin maliyetinin düşürülerek kâr paylarının artırılması, rekabet gücünün yükseltilmesini hedefleyen patronlar, hükümetten hızla bu konuda da adım atmasını bekliyorlar. Patronların bir diğer beklentisi ise hiçbir bürokratik engele takılmadan işlerinin hızla çözülmesidir. Bunun için de küçülen ve soygun, baskı, sömürü sisteminin tıkr tıkr işlemlerini sağlayan kurumsal yapılara ihtiyaçları vardır.

Patronlar hükümetten beklentilerinin bir an önce gerçekleştirilmesi için, seçimlerin ardından başlayan anayasa tartışmalarından duydukları rahatsızlığı dile getirdiler. Çünkü “dingin bir siyasal ortama” ihtiyaçları olduğunu görüyorlar. Çünkü bölgede değişmekte olan sürece hazırlanmak istiyorlar. İşbirliği yaptıkları emperyalizmle tam bir uyum ve eşgüdüm içinde çalışmak istiyorlar. Bunun için de hükümete; türbanmış, laiklikmiş toplumu meşgul eden gündemlerle uğraşmayın, işinize bakın, diyorlar.

TÜSİAD YİK Başkanı Mustafa Koç bunu daha açık bir biçimde ifade etti. “Gerek yapısal müdahaleleri gerektiren ekonomik ve sosyal sorunlarımız, gerekse dış dünyada meydana gelen değişimler, hükümetin bir an önce icraat gündemini oluşturmasını ve takvimini yapmasını zorunlu kılıyor” diyen Koç, hükümetin ilk 100 günlük performansına dikkat çekti.

Koç, TÜSİAD olarak anayasa sürecini de, hükümetin icraatını da yakından izleyeceklerini vurguladıktan sonra, hükümetin programının beklentilerine karşılık vermediğini söyledi.

Patronların bu konuşmaları bir uyarının yanısıra bir tehdidi de içeriyor. Zira hükümete verilen üç aylık sürede alınacak yola göre hükümete desteklerinin düzeyini belirleyeceklerinin işaretini vermiş oldular.

İnkâr ve imhaya devam!

Kara Kuvvetleri Komutanı Orgeneral İlker Başbuğ, Kara Harp Okulları'nın yeni eğitim-öğretim döneminin açılışında öğrencilere ilk derslerini vermek üzere kürsüden söz aldı.

Burjuva medyada Başbuğ'un açıklamaları "asker anayasa tartışmalarına ilişkin düşüncelerini açıkladı" başlığı ile yer aldı. Oysa Başbuğ anayasanın bütünü ile ilgili bir konuşma yapmamış, devletin Kürt sorunu konusundaki imha ve inkara dayalı politikasında sürdürülen ısrarın altını çizmiş, Kürt halkının özgürlük ve ulusal istemleri karşısında en ufak bir hak kırıntısına dahi tahammül edemeyeceğini vurgulamıştı. Burjuva medyanın iddia ettiğinin tersine, asker, bir kez de anayasa tartışmalarını bahane ederek Kürt halkına yönelik düşmanlık politikalarını kusmuş, "Tek bayrak, tek vatan, tek dil" vurgusu yapmıştı.

Kısacası, konuşmanın özünü Anayasa tartışmaları değil Kürt halkının inkar ve imhasının teyit edilmesi, bu çerçevede önümüzdeki dönem atılacak adımlar konusunda ABD'ye verilen mesaj oluşturdu. Bu konuşma Kürt halkına yönelik kirli savaşın derinleşeceğine ve önümüzdeki dönemde Kuzey Irak'ta PKK'nin tasfiyesi karşılığında ABD'nin savaş ve işgal politikalarına sunulacak sınırsız hizmete işaret ediyordu.

Güvenlik gerekçesi ile halklar arasında düşmanlık tetikleniyor!

"Küresel terör" demagojisi 11 Eylül ile beraber emperyalistlerin sıkça kullandığı bir malzeme durumunda. Başbuğ da konuyu bu düzlemde ele alarak, Türkiye'nin karşı karşıya olduğu "tehlikeleri" dile getirdi. Öyle ki, "Terörün yok edilmesi güvenlik alanında alınan tedbirlerle olmaz. Başka alanlardaki sorunları çözmek gerekir" söylemi ile birlikte düzen güçlerine, ulusalcılara çağrı yaptı. "Terör sorununu bitirmek" için el birliği yapmaya çağırıyor, onlara düşen görevleri hatırlattı!

Önümüzdeki dönemde "teröre" karşı çok yönlü bir mücadele yürütüleceğini ilan eden Başbuğ, bu çerçevede güvenlik, ekonomi, sosyo-kültürel (eğitim ve sağlık da dahil) ve psikolojik olarak yol alınacağını açıkladı. Bu açıklamanın anlamı ortadadır. Önümüzdeki dönemde Kürt halkını yeni katliamlar, köy yakmaları, linçler beklemektedir. Çünkü TSK yıllardır "teröre karşı mücadele"yi bu başlıklarla yürütmektedir.

Halkların kardeşliğini büyütelim!

Başbuğ'dan önce benzer açıklamaları sermayenin dönemsiz sözcüsü AKP de yapmıştı. Tayyip daha seçildiği gün açıkça "tek bayrak, tek vatan, tek dil" demeye koyulmuştu. Sermaye düzeninin farklı klikleri tarafından yapılan benzer açıklamalar yalnızca bir gerçeğin altını çiziyor: Türk devleti tüm kurumları ile Kürt halkının karşısına dikilmeye hazırlanıyor! Bugüne kadar her fırsatı Kürt halkının varlığını inkar ve imha etmenin olanağına dönüştürmüş olan Türk devleti bugün de bundan vazgeçmiş değil!

Kürdistan'da toplu mezarlar çıkmaya devam ediyor...

Kürdistan'ın her yerinden Türk devletinin katliam vesikaları çıkmaya devam ediyor. "JİTEM'in ana üssü" olarak da bilinen 7. Kolordu Komutanlığı'nda ortaya çıkan insan kemiği parçaları bir toplu mezarın kanıtlarını ortaya koyuyor.

Diyarbakır 7. Kolordu Komutanlığı'nda ihalesi özel bir şirket tarafından alınan hafriyat çalışması kapsamında yapılan kazıda, 12 Eylül 1980 askeri faşist cunta döneminde

Diyarbakır Askeri Cezaevi olarak kullanılan alanda insanlara ait olduğu belirlenen çok sayıda kemik parçası çıktı. Kamyonlara yüklenerek 7. Kolordu Komutanlığı'nın dışına çıkarılan kemiklerle birlikte topraktan ceket ve gömlek düğmelerinin de çıkarıldığı bildirildi.

12 Eylül'ün karanlık günlerine ev sahipliği yapan üs, daha sonrasında da kirli savaşın merkezlerinden biri oldu. Bugünkü Genelkurmay Başkanı Yaşar Büyükanıt'ın 1996-2000 yıllarında komutanlığını yaptığı üssün bahçesinden çıkan kemikler hakkında bilgi veren uzman bir doktor, kemiklerin insana ait olduğunu söyledi. Kemiklerin hangi döneme ait olabileceğinin ise, kemik yaşı testi ile saptanabileceğini belirtti.

Hafriyat ihalesini alan şirketin kepçelerle yaptığı kazıda kamyonlara yüklenen tonlarca topraktan, bir kamyon Gazi Köşkü'ne, bir kamyon Zirai Araştırmalar Merkezi'ne, bir kamyon 2. Taktik Hava Kuvvetleri Komutanlığı'na ait güvenlik duvarının altına döküldü. Bir kamyon hafriyatın döküldüğü Kayapınar Beldesi Metropol Kavşağı'ndaki orta refüjde ise toprak içindeki insan kemiklerinin açıkça görüldüğü belirtildi.

İHD Diyarbakır Şubesi avukatlarından Bülent Temel, kemikleri Diyarbakır Cumhuriyet Başsavcılığı'na götürerek, başvuruda bulundu. Başsavcılık başvuruyu kabul etmedi. Etkin soruşturma gerekçesiyle haberi yapan muhabirlerin başvuru yapmasını istedi.

Dicle Haber Ajansı'nın haberinin üzerine, İHD, Mazlum-Der ve Diyarbakır Barosu'ndan oluşan bir heyet, kemiklerin bulunduğu yer olan Gazi Köşkü'ne gitti. Basın mensupları eşliğinde olay yerine giden heyet, burada çok sayıda kemik tespit etti.

Böylece, yaklaşık 20 kamyon hafriyat malzemesinin yığıldığı alanda bulunan çok sayıda

insan kemiği, sermaye devletinin tarihinin yeni bir katliamını daha belgeledi.

Türkiye toplu mezarlar gerçeğiyle ilk kez 1989 yılında karşılaştı. Siirt'e bağlı Newala Qasaba'da (Kasaplar Deresi) çok sayıda ceset bulundu. Bitlis'in Tatvan ve Hizan, Mardin'in Kızıltepe ve Nusaybin, Van'ın Erciş ve Başkale, Batman'ın Sason ve Diyarbakır'ın Kulp ilçesinde gerillalara ait olduğu belirtilen toplu mezarlar ortaya çıkmıştı. Ailelerin yaptıkları başvurularda hiçbir sonuç elde edilemedi. Bugüne kadar Bingöl, Batman, Van, Diyarbakır ve Şırnak'ta 21 toplu mezar tespit edildi. Keşfedilmeyi bekleyen 10 yeni toplu mezar daha bulunduğu tahmin ediliyor. Bugüne kadar sadece Kulp ve Tatvan'daki mezarlar için hukuki süreç başlatılırken, devlet katliamlarının üstünü örtmeye devam ediyor.

Sermaye devletinin en dikkat çeken toplu mezarlarından diğer ikisi şöyle:

* Mardin'in Nusaybin ilçesine bağlı Xirabêbaba (Kuru) köyünde 17 Ekim 2006'da toplu mezar ortaya çıktı. "Uzmanlarca" Ermeni ve Süryanilere ait olduğu belirtilen toplu mezarda devlet yetkililerinin yaptığı incelemelerden sonra kemikler gizlenmiş ve değiştirilmişti.

* Diyarbakır'ın Kulp ilçesinde, 1993 yılında 11 köylünün PKK'ye yiyecek sağladıkları gerekçesiyle gözaltına alınmasının ardından bu kişiler daha sonra "kayboldu." Savcılığa başvuran kayıp yakınları bir yanıt alamadılar. 1997 yılında konu Diyarbakır DGM tarafından ele alındı. DGM kayıp yakınlarına, "Bizim yapacağımız bir şey yok" dedi. Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi (AİHM) ise Türkiye'yi 1 trilyon lira tazminat ödemeye mahkûm etti. Bundan sonra köylüler Kulp ilçesi Alaca köyü mezarında "toplular mezar" buldular. Mezardan, "kafatasları" olmayan kemik parçaları çıkarıldı. İş TBMM insan hakları komisyonuna havale edilirken, devlet "toplular mezar iddialarını" kabul etmedi.

Ulucanlar katliamı ve direnişi anıldı...**“Devrimci irade teslim alınmaz!”****Ankara: “Ulucanlar şehitleri ölümsüzdür!”**

8 yıl önce sermaye devletinin kanlı bir operasyonla 10 devrimciyi katletmesi, 26 Eylül günü Ulucanlar Cezaevi önünde yapılan basın açıklaması ile protesto edildi, katledilen devrimciler anıldı. Anmayı Alınteri, BDSP, DHP, ESP, HÖC, Kaldıraç ve Partizan örgütledi.

Saat 12.00’de Ziraat Bankası Hamamönü Şubesi önünde toplanan kitle cezaevine doğru yürüyüşe geçti. Yürüyüş boyunca “Ulucanlar şehitleri ölümsüzdür!”, “Bedel ödedik, bedel ödeteceğiz!”, “Katil devlet hesap verecek!”, “İçerde, dışarda hücreleri parçala!”, “Yaşasın devrimci dayanışma!”, “Yaşasın devrim ve sosyalizm!” sloganlarının yanı sıra yitirdiğimiz 10 devrimcinin adları okunarak “Yaşıyor!” denildi.

Cezaevi kapısı önüne gelindiğinde Ulucanlar’da şehit düşen 10 devrimci şahsında tüm devrim ve sosyalizm şehitleri anısına saygı duruşu yapıldı. Bu esnada şehitlerimizin adı okundu. Ardından yapılan açıklamada, Ulucanlar katliamının F tipi hapisane politikasının ilk adımı olduğu vurgulandı. Devletin toplumun öncüleri olan devrimcileri katletme geleneğinden bahsedildi. Kapatılan Ulucanlar Cezaevi’nde “şenlik” adıyla bir dizi etkinliğin yer aldığı projenin ilerici kurumlarca düzenlenmesi ve desteklenmesinin düşündürücü olduğu vurgulandı. Son olarak zulüm ve katliamlar oldukça direnişin de varolacağı belirtildi ve düzenin devrimci mücadeleyi bitiremeyeceği ifade edildi.

Ardından Çağdaş Hukukçular Derneği adına bir açıklama yapıldı. Tutsak yakınlarından Mehmet Yılmaz yaşadıklarını anlatan kısa bir konuşma yaptı. Konuşmaların ardından devrimci marşlar söylendi, cezaevinin kapısına karanfiller bırakıldı. Karşıyaka Mezarlığı’na gidilmek üzere yola çıkıldı.

Karşıyaka Mezarlığı’na gelindiğinde tekrar kortejler oluşturularak yürüyüşe geçildi. İsmet Kavaklıoğlu, Mahir Emsalsiz ve Önder Gençaslan’ın mezarları başında saygı duruşu yapıldı ve 10 devrimcinin özgeçmişleri okundu. Tutsak yakını Zeynep Yayla kısa bir konuşma yaptı. Bir arkadaşımız “Ölü mü denir On’lara” isimli şiiri okudu. İsmet Kavaklıoğlu ile cezaevinde yatmış bir yakını onun devrimci kişiliğinden bahsetti. Söylenen marşlarla anma sona erdi.

Kızıl Bayrak/Ankara

Adana

Ankara: “Direniş geleneği sürecek!”

Ankara BDSP, gerçekleştirdiği etkinlikle, Ulucanlar katliamını lanetledi ve devrimci direniş geleneğini selamladı. 23 Eylül günü gerçekleştirilen etkinlikte Habip ve Ümit yoldaşların partinin özümü özetleri vurgulandı, bugün sınıfın devrimci partisinin neferi olmanın güncel anlamı ve önemi dile getirildi.

Anma On’lar şahsında tüm devrim ve sosyalizm şehitleri anısına yapılan saygı duruşu ile başladı. Saygı duruşu esnasında On’ların isimleri tek tek okundu, kitle tarafından “yaşıyor” haykırışlarıyla selamlandı, “Yaşasın Ulucanlar direnişimiz!” sloganı atıldı.

Ardından Habip Gül ve Ümit Altıntaş’ın kısa özgeçmişleri okundu. Devrimci siper yoldaşlığı ve devrimci iradenin baş eğmezliğinin sembolü olan Ulucanlar’da ölümsüzleşen 10 yiğit devrimci selamlandı.

Etkinlikte Habip Gül’ün Ulucanlar katliamı öncesi Parti’ye yazdığı mektup, 13 Ocak ‘98 tarihli DGM savunması, 10 Ocak ‘93’te İzmir Kemalpaşa Cezaevi’nden tasfiyecilerin bildirisine yanıt verdiği yazı okundu. Ardından Ümit Altıntaş’ın TKİP Kuruluş Kongresi’nde yaptığı kapanış konuşmasının bir bölümü ile “Başka bir ülke bulamazsın” yazısı okundu.

Ardından sermaye düzeninin cezaevlerine yönelik saldırı politikalarının ele alındığı bir konuşma yapıldı. Mamak İşçi Kültür Evleri şiir topluluğu Ulucanlar katliamını anlatan sinevizyon gösterimi eşliğinde ‘Zafere on yıldız’ şiirini okudu. Partili kimlik üzerine yapılan sunumda Habip ve Ümit yoldaşların

gerçekleştirilecek mezar anması ve yürüyüşe çağrı yaptı.

TUYAB adına Birsen Gülünay tarafından yapılan basın açıklamasında, 10 devrimci tutsağın katledildiği operasyonda tutsakların yarattığı direniş ruhuna vurgu yapıldı.

Açıklamanın sonunda 30 Eylül günü saat 13.00’te Karacaahmet Mezarlığı’nda gerçekleştirilecek anma etkinliğine çağrı yapıldı.

Kızıl Bayrak/İstanbul

devrimci kimlikleri anlatıldı. Ardından devrimci marşlardan oluşan bir müzik dinletisi sunuldu. Anma Enternasyonal marşı ile sona erdi.

Anmanın yapıldığı salona ‘Ulucanlar şehitleri ölümsüzdür, unutmadık, unutturmayacağız!’ şiarlı ve On’ların resimlerinin bulunduğu bir pankart asıldı. Anmaya 50 kişi katıldı.

Kızıl Bayrak/Ankara

Tuzluca’yır’da direniş selamlandı

26 Eylül akşamı komünistler olarak Ulucanlar’ın direniş ruhunu ve devrimci iradenin baş eğmezliğini Tuzluca’yır’daki işçi ve emekçilere taşıdığımız bir eylem gerçekleştirdik.

Eylemde en önde Habip ve Ümit yoldaşların resimlerinin bulunduğu “Parti ve devrim davasında yaşıyorlar!” pankartı ile arkasında BDSP imzalı “Kızıldere, Ulucanlar, 19 Aralık... Yaşasın devrimci siper yoldaşlığı!” şiarlı pankartı taşıdık. Coşkulu sloganlarımız ve kızıl bayraklarımızla yürüyüşümüze başladık. Eylem boyunca Tuzluca’yır’lı emekçileri hesap sormaya çağıran, direnişi anlatan konuşmalar yaptık.

Disiplini ve coşkusuyla eylem Tuzluca’yır emekçileri tarafından ilgiyle karşılandı. Kortejlerin oluşturulmasıyla başlayan yürüyüş Tuzluca’yır yol ağzında devam ederek mahalle içerisinde sona erdirildi. Eylemde sıklıkla Habip, Ümit ve Hatice yoldaşların ve uğruna tereddütsüzce ölünecek davanın selamlandığı sloganlar atıldı. Ayrıca “Yaşasın Ulucanlar direnişimiz!”, “Bedel ödedik bedel ödeteceğiz!”, “Katil devlet hesap verecek!”, “Yaşasın devrim ve sosyalizm!”, “Yeni Ekimler için ileri!”, “İşçi sınıfı savaacak, sosyalizm kazanacak!”, “Marx, Engels, Lenin! Yaşasın devrim ve sosyalizm!” sloganları atıldı.

Ankara’dan komünistler

Adana: “Yaşasın Ulucanlar direnişimiz!”

Ulucanlar katliamı ve direnişi Adana’da çeşitli eylem ve etkinliklerle anıldı. 24 Eylül Pazartesi günü Adana’nın yerel kanallarından biri olan Radyo Dünya’da Ulucanlar katliamını anlatan bir program yapıldı. Programa Adana Barosu avukatlarından Sevil Arıcı, SES Adana Şube Başkanı Mehmet Antmen ve o dönemde farklı bir cezaevinde bulunan bir tutsak katıldı. Programda cezaevi katliamı çeşitli yönleriyle ele alındı.

25 Eylül Salı günü Şakırpaşa’da katliamı protesto etmek ve Ulucanlar katliamında şehit düşenleri anmak için bir eylem gerçekleştirildi. Saat 17:00’de Şakırpaşa Pasaj durağında biraraya gelen devrimci kurumlar yolun bir kısmını araç trafiğine kapatarak Ova Mahallesi Muhtarlığı’na kadar yürüyüş gerçekleştirdiler. Eylemde “Ulucanlar katliamını unutmadık! Hesabını soracağız!” pankartı açıldı. “Hücreler yıkılsın tutsaklara özgürlük!”, “Devrim şehitleri ölümsüzdür!”, “Yaşasın Ulucanlar direnişimiz!”, “Katil devlet hesap verecek!” sloganları öfkeyle haykırıldı.

Basın açıklamasında Türkiye’de gerçekleştirilen cezaevi katliamları ve direniş tarihine vurgu yapıldı. 12 Eylül askeri faşist darbesinden bugüne

İstanbul’da Ulucanlar anması 30 Eylül’de!..

Ulucanlar katliamının 8. yıldönümünde, Tutuklu ve Hükümlü Yakınları Birliği’nin (TUYAB) çağrısıyla Ümit Altıntaş’ın mezarı başında bir anma etkinliği gerçekleştirilecek. Anmada Ulucanlar katliamı bir kez daha lanetlenecek ve katliamcılardan hesap sorma çağrısı yapılacak.

TUYAB, katliamın 8. yıldönümü olan 26 Eylül 2007 tarihinde İHD İstanbul Şubesi’nde gerçekleştirdiği basın açıklaması ile 30 Eylül’de

cezaevlerindeki baskı, terör ve katliamlar dile getirildi. Ulucanlar katliamının boyutları ifade edildi. Ulucanlar katliamının aynı zamanda devrimci tutsakların direnme geleneğini, teslim olmaktansa ölümü seçmeyi, yiğitliği, onuru ve devrimci siper yoldaşlığını bir kez daha gösterdiği vurgulandı.

26 Eylül günü de İnönü Parkı'nda biraraya gelen kitle, "Ulucanlar katliamını unutmamak! Hesabını soracağız!" pankartını açarak bir basın açıklaması gerçekleştirdi. Katliamcı devletten hesap sorma çağrısının yapıldığı eylemde "Hücreler yıkılsın tutsaklara özgürlük!", "Devrim şehitleri ölümsüzdür!", "ON'lara sözümüz devrim yeminimizdir!", "Katil devlet hesap verecek!" sloganları öfkeyle haykırıldı.

Eylemleri Alınteri, BDSP, ÇHKM, DHP, ESP ve Mücadele Birliği örgütledi.

Kızıl Bayrak/Adana

Çiğli: "Ulucanlar'ı unutmamak!"

İşçi Kültür Sanat Evi, katliamın 8. yılında 23 Eylül Pazar günü saat 18.00'de bir anma etkinliği gerçekleştirdi. Etkinlik Ulucanlar'da şehit düşen 10 yiğit devrimci şahsında tüm devrim şehitleri için saygı duruşuyla başladı. Ardından cezaevi katliamlarını, hücre saldırısını, devrimci direniş geleneğini anlatan konuşmalar yapıldı.

Ulucanlar katliamını anlatan sinevizyon gösteriminin ardından Yürek İşçileri Şiir Grubu "Zafere On Yıldız" ve "Asıl mahpusluk esareti dışarıda yaşamaktır" şiirlerini okudu. KAVEL müzik grubunun söylediği türkü ve marşlarla etkinlik sona erdi.

Etkinlik 30 Eylül Pazar günü Habip Gül'ün mezarı başında yapılacak anmaya çağrı ile son buldu. Etkinliğe yaklaşık 50 kişi katıldı.

Kızıl Bayrak/İzmir

Sefaköy: "Bedel ödedik, bedel ödeteceğiz!"

Ulucanlar katliamının 8. yılında Habip Gül ve Ümit Altıntaş şahsında 10 yiğit devrimciyi anmak ve dönemin gerçeklerine ışık tutmak amacıyla bir panel gerçekleştirdik.

23 Eylül günü gerçekleşen etkinlik tüm devrim şehitleri anısına saygı duruşuyla başladı. Panelde ilk olarak ölüm orucu direnişçisi Muharrem Kurşun bir konuşma yaptı. 12 Eylül sonrası devletin katliamcı politikasının bir parçası olarak zindanlardaki tabloyu anlatan ve devrimci muhalefete yönelik saldırılardan bahseden Kurşun, cezaevlerindeki uygulamalara değindi. Habip Gül ve Ümit Altıntaş'ın direnişçi kimliklerinin aktarıldığı konuşma, operasyonlarda yaşamını yitiren devrimcilerin, devlet tarafından vahşice katledildiğinin vurgusuyla sona erdi.

Ardından bir yoldaşımız direnişin anlamını, saldırının devrimciler şahsında tüm işçi ve emekçilere yönelik olduğunu ve susturulmak istenenin tüm ilerici ve devrimci güçler, toplumsal muhalefet olduğunu vurgulandı. Habip Gül ve Ümit Altıntaş'ın devrimci yaşamlarının anlatıldığı konuşmada, yaşamının 24 saatini devrim davasına adanmış bu iki yoldaşımızın partinin "düşünen ve savaşan neferleri" olduğu vurgulandı.

45 kişinin katıldığı panel, bugün devrimci iddiası olan her bir yoldaşın, Habip ve Ümit yoldaşların yaşamlarını ve davaya tereddütsüzce bağlılıklarını örnek alması gerektiği çağrısıyla sona erdi.

Sefaköy BDSP

GOP: "Ölümlü yenenleri kimse yenemez!"

Gaziosmanpaşa BDSP, 23 Eylül günü

gerçekleştirdiği bir etkinlikle Ulucanlar şehitlerini andı. Etkinlik Ulucanlar şehitleri şahsında tüm devrim şehitleri anısına gerçekleştirilen saygı duruşu ile başladı. Ardından açılış konuşması yapıldı. Konuşmada faşist sermaye devletinin cezaevleri politikası anlatıldı ve devletin 12 Eylül askeri faşist darbesi ile birlikte cezaevlerini rehabilitasyon merkezleri haline getirmeyi hedeflediği vurgulandı. Bu politikaların uygulanması amacıyla kanlı katliamlar gerçekleştirdiği ifade edildi. Devrimcilerin tek kişilik hücrelere sokularak teslim alınmaya ve iradelerinin kırılmaya çalışıldığı vurgulandı. Ulucanlar katliamının da devrimci tutsakları teslim almaya yönelik olduğu ve bu saldırı ile F tipi hücre saldırısının startının verildiği ifade edildi.

Ardından "Ölümlü yenenleri kimse yenemez!" adlı sinevizyon gösterimi gerçekleştirildi.

Anmada Ulucanlar şehitlerinin öz geçmişleri okundu. Son olarak kapanış konuşması yapıldı. Konuşmada Habip Gül ve Ümit Altıntaş'ın sınıfın komünist partisinin "düşünen ve savaşan militanları" ve zor dönem devrimcileri oldukları dile getirildi.

Kızıl Bayrak/GOP

Ümraniye: "Devrimciler ölmez!"

Ümraniye BDSP, 23 Eylül günü Ulucanlar direnişi ile ilgili bir anma etkinliği gerçekleştirdi. Etkinlik salonu Ulucanlar katliamı ve direnişini anlatan çeşitli şiarlarla donatılmıştı. Ulucanlar şehitlerinin resimlerinin bulunduğu panonun önüne kırmızı karanfiller bırakıldı, mumlar yakıldı.

Etkinlik saygı duruşu ile başladı. Ardından BDSP tarafından hazırlanan "Ölümlü yenenleri kimse yenemez!" isimli sinevizyon gösterimi gerçekleştirildi.

Ümraniye BDSP adına yapılan konuşmada, sermaye devletinin bu katliama niçin ihtiyaç duyduğu, devrimci tutsakların sergilediği destansı direniş ve Ulucanlar'ın komünistler için taşıdığı önem üzerinde duruldu. Ulucanlar'da ölümsüzleşen Habip Gül ve Ümit Altıntaş'ın "düşünen ve savaşan militanlar" olarak komünistlerin süreçlerinde taşıdığı özel önem vurgulandı. Konuşma yoldaşların uğruna tereddütsüzce öldükleri davayı sahiplenme ve sermaye düzeninden gerçekleşen katliamların hesabını sorma çağrısı ile sona erdi.

Etkinlikte Ulucanlar direnişinin ardından yazılan "Zafere on yıldız" şiiri seslendirildi.

OSİM-DER adına yapılan konuşmada Ulucanlar'da ölümsüzleşen ON'ların işçi sınıfının öncüsü olduğu vurgulandı. ON'ların mücadelesine daha ilerden sahip çıkma çağrısı yapıldı.

Serbest kürsü bölümünde söz alan işçiler,

Ulucanlar direnişine ilişkin duygu ve düşüncelerini ifade ettiler. Komünist bir işçi yaptığı konuşmada, bir işçi olarak mücadelede yerini alan ve ölümü en önde göğüsleyen Habip Gül'ün kendisi için özel öneminin altını çizdi.

Etkinlik genç bir komünist tarafından seslendirilen türkü ve marşlarla devam etti.

Kızıl Bayrak/Ümraniye

Gülsuyu: "Katil devlet hesap verecek!"

Ulucanlar katliamını lanetlemek, direnişi selamlamak amacıyla 26 Eylül günü Gülsuyu'nda ortak bir basın açıklaması ve yürüyüş düzenlendi.

BDSP, HÖC, Partizan ve PDD'nin örgütlediği eyleme DHP, HKM, Köz, DPM Devrimci Komünistler de destek verdi. Yürüyüş saat 20.00'de Gülsuyu Dinler Sokak girişinde başladı.

"Ulucanlar katliamını unutmamak, unutturmayacağız!" pankartı açan kitle Heykel'e kadar "Devrim şehitleri ölümsüzdür!", "Katil devlet hesap verecek!", "Katliamların hesabını soracağız!", "Yaşasın devrimci dayanışma!" sloganları ile yürüdü. Heykel'de Ulucanlar şehitleri şahsında tüm devrim şehitleri için bir dakikalık saygı duruşunda bulunuldu. Ardından ortak basın metni okundu.

Basın açıklamasının ardından "Gündoğdu", "Bize ölüm yok" ve "Özgür tutsak" marşları söylendi. "Yaşasın devrimci dayanışma!" sloganı ile son bulan eyleme yaklaşık 100 kişi katıldı.

Gülsuyu/BDSP

Bursa: "Katliamları unutmamak!"

Buca, Diyarbakır ve Ulucanlar cezaevlerinde yaşanan katliamları protesto etmek ve devrimci tutsakların direnişini selamlamak için 26 Eylül akşamı Heykel-AVP Tiyatro önünde devrimci güçler tarafından bir eylem gerçekleştirildi. "Buca, Diyarbakır, Ulucanlar cezaevi katliamlarını unutmamak, unutturmayacağız!" pankartının açıldığı eylemi BDSP, ESP, Partizan ve DHP örgütledi. Eyleme SDP, İHD ve Tunceliler Derneği de destek verdi.

Açıklamada Ulucanlar'da simgelenen baş eğmezliğin ve siper yoldaşlığının önemi vurgulandı. Cezaevlerinde süren hak gaspları ve saldırılara karşı devrimci tutsaklarla dayanışma ve mücadeleyi büyütme çağrısı yapıldı. "Yaşasın Ulucanlar direnişimiz!", "Bedel ödedik bedel ödeteceğiz!", "Devrimci irade teslim alınmaz!" sloganlarının atıldığı eyleme 30 kişi katıldı.

Kızıl Bayrak/Bursa

Cezaevlerinde şiddet ve keyfiyet!

Son aylarda cezaevlerinden hemen her gün tecrit koşullarının ağırlaştığı haberleri geliyor. Bu hafta Sincan F Tipi, Kırıkkale F Tipi ve kısa süre önce açılan Kırıkkale F Tipi'nden gelen haberler, devrimci tutsakların tecrit koşulları ile beraber sistematik şiddete maruz kaldıklarını gösteriyor.

Kırıkkale Cezaevi'nde iki devrimci tutsak, yanlarındaki hücreye konan ve intihar edeceğini haykıran bir tutsağa yardım etmeye çalıştıkları için bir ay etkinliklerden men edildiler. Yan hücrelerinde kalan tutsağın intihar edeceğini haykırması üzerine onunla iletişim kuran iki tutsak, durumdan gardiyanları haberdar ederek intiharı önlemeye gayret ettiler. Ancak intihar edeceğini söyleyen tutsağa yazdıkları not gardiyanlarca bulundu. Bir insanın hayatını kurtarmaya çalıştıkları için

cezalandırıldılar!

Sincan Cezaevi'nde 50 kadar adli tutuklu ve hükümlü gecenin geç saatlerinde yeni açılan Kırıkkale F Tipi Cezaevi'ne nakil gerekçesi ile hücrelerinden çıkarıldılar. Adli tutsakların zorunlu nakle gösterdikleri tepki sert müdahalelerle engellenmeye çalışıldı. Yine Sincan'dan 30'a yakın PKK tutsağı da

Kırıkkale F Tipi'ne zorla nakledildi. Bunun üzerine devrimci tutsaklar slogan atarak nakledilen tutuklu ve hükümlülere sahip çıktılar. Devrimci tutsakların slogan atma eylemine yanıt robocop gardiyanlar tarafından verildi. Özel eğitilmiş gardiyanlar geç bir saatte devrimcilerin kaldığı bir kısım hücreye operasyon yaptılar.

Sincan F Tipi Cezaevi'nde baskı ve şiddetin dozu her geçen gün artıyor. Kırıkkale F Tipi'nin açılması ile beraber bu baskı ve şiddete psikolojik işkence eklenmiş durumda. Zira cezaevi idaresi nakil konusunda kimseye bilgi vermiyor. Sincan'da yatan devrimci tutsaklar her an Kırıkkale'ye nakledilebileceklerini söylüyorlar.

Sincan F Tipi'nden Kırıkkale Cezaevi'ne götürülen tutsaklar burada gardiyanlar tarafından işkenceden geçirildiler. Gardiyanlar PKK'li tutsakları hedef alarak hakaretler ve tehditler savurdular. PKK'li tutsakların avukatlarının yaptığı açıklamaya göre, birçok tutsak aldığı darbeler sonucu yaralanmış ve tedavi olanağından da yoksun bırakılmıştır.

Kırıkkale F Tipi ise, tecriti hem dışarıya hem de içerisi için boyutlandırarak bir biçimde inşa edilmiş. Cezaevine toplu taşıma araçları ile ulaşmak imkansız. Görüşe gelenler taksit tutmak zorunda.

Bu bir haftalık döküm gösteriyor ki, cezaevlerinde irade savaşı kesintisiz sürmektedir. Sermaye düzeni her fırsatta devrimci tutsaklara saldırmakta, onlar da bu saldırıları cepheden karşılama mücadelesi vermektedir. Hücrelerin duvarlarını parçalamanın yolu, sınıf mücadelesini yükseltmekten geçmektedir!

İzmir'de cezaevi katliamları lanetlendi!

21 Eylül '95'de Buca, 24 Eylül '96'da Diyarbakır ve 26 Eylül '99'da Ulucanlar hapisanelerinde gerçekleştirilen katliamlar 21 Eylül günü İzmir'de yapılan bir eylemle protesto edildi.

Saat 12.30'da Buca Cezaevi önünde biraraya gelen devrimci demokrat kurumlar basın açıklaması gerçekleştirdi. BDSP, EHP, ESP, HKM, Kaldıraç, Köz, Partizan ve İHD İzmir Şubesi tarafından ortak örgütlenen eylem, katliamlarda yitirilen devrim şehitleri için saygı duruşu ile başladı. Basın açıklamasında şunlar söylendi:

"Sınıfsız, sömürsüz, eşitlikçi bir dünya özleyen bizlerin özlem ve düşüncelerimiz F tipi, L tipi, D tipi, E tipi hapisanelere hapsetmek isteyenlere yanıtımız daima özgürlük, türkülerimiz, halaylarımız ve şehit olan yoldaşlarımızdan devir aldığımız onurlu mirasımız olacaktır. Onlar devrimci iradenin her koşulda nasıl yaşatıldığının en somut örnekleridir."

Eylemde "Devrimci tutsaklar onurumuzdur!", "Devrimci irade teslim alınmaz!", "İçerde, dışarda hücreleri parçala!" sloganları atıldı. Yaklaşık 30 kişinin katıldığı eylem, katledilen tutsaklar anısına karanfillerin atılması ile son buldu.

Kızıl Bayrak/İzmir

TUYAB: "Tecrit işkencesi sürüyor!"

Tutuklu ve Hükümlü Yakınları Birliği (TUYAB) 24 Eylül günü Taksim Tramvay Durağı'nda, son günlerde F tipi hapisanelerde yaşanan keyfi ve dayatmacı uygulamalara karşı basın açıklaması gerçekleştirdi. Eylemde; "Hapishanelerdeki insanlık dışı uygulamalara son!" pankartı açıldı.

TUYAB adına yapılan basın açıklamasında, devrimci tutsaklara yönelik saldırıların genel bir saldırı konseptinin parçası olduğu söylendi. Daha önce yasayla düzenlenen üç arkadaş görüşü hakkının yeni çıkarılan yönetmelikle gaspedildiği, tutsakların kiminle görüşeceğine artık kolluk kuvvetlerinin karar verdiği vurgulandı. Tutsak ailelerine de çeşitli engellerin getirildiği söylendi.

Açıklamada, 15 Eylül günü Sincan F Tipi'nde bulunan 28'i PKK hükümlüsü 70 kişinin sevkedildikleri Kırıkkale F Tipi Hapishanesi'nde gardiyanlar tarafından uğradığı saldırılara ve kaba dayak işkencesine değinildi. Sincan F Tipi Hapishanesi'nde 50 adli hükümlünün kaba dayakla sevkedilirken kendilerine sloganlarla destek veren Cengiz Kahraman ve Kenan Öztürk isimli devrimci tutsaklara gardiyanların ve robocopların azgınca saldırdığı ifade edildi.

"Tecrit kaldırılmalı, talepler kabul edilsin!", "Devrimci tutsaklar onurumuzdur!", "Sürgünlere hayır, tutsaklara özgürlük!" "Cezalar bizi yıldıramaz!" sloganlarının atıldığı eylemde "Tecrit işkencesine son!", "Disiplin cezaları kalksın!", "Sincan'da sürgün işkencesine son!", "Disiplin kurulları oluşturulsun!" yazılı dövizler taşındı.

Kızıl Bayrak/İstanbul

Novamed grevi ve öğrettikleri

Yüksel Akkaya

Birinci yılını tamamlamış olan Novamed grevi oldukça öğretici derslerle doludur. Ne yazık ki, şu ana kadar bu grev deneyimi hak ettiği anlamda değerlendirilememiştir. Oysa bu grev, sınıf mücadelesi açısından yeni bir dönemin işareti olduğu kadar emek piyasası modellerinin de ne kadar iç içe geçtiğini gösteren önemli bir deneyimdir. Bu nedenle sorun sadece uzun sürmüş bir grev direnişi/direnci olarak algılanmamalıdır. Bu görüntünün arkasındaki gerçeği görmek gerekmektedir.

12 Eylül'ün temel yasalarından biri olan Toplu İş

Sözleşmesi Grev ve Lokavt Kanunu'nun (TİSGLK) gerçek anlamda grev yapmayı önemli ölçüde kısıtladığı bilinen bir gerçektir. Ancak bu gerçeğin gerçek yüzü, bu yasaya göre grevlere çok büyük ölçüde patronların karar verdiğidir. Eğer patron greve gidilmesini uygun görüyorsa, sendikayı grev yapmaya zorlayarak bunu hayata geçiriyordu. Patronlar bu durumdan üç boyutlu olarak kârlı çıkıyordu. Bir, grev öncesi yarattığı stokları eritiyor; iki, işçiye ücret ödemiyor; üç, grev süresince ücret alamayan ve temel gelirinden yoksun kalan grevci işçiye alacağı zam

oranı ile kaybettiği ücret arasındaki farkı hesaba zorluyordu. Patron bu grev sürecinde hem stok ürünlerini satarak kâr elde ediyor, hem de ücret ödemeyerek maliyetten kurtulmuş oluyordu. İşçiler ise grev süresinde kaybettikleri ücretleri karşılayacak bir zam elde etmemişlerse maddi açıdan grevin "zararlı" olduğunu görüyorlardı. Böyle olduğu içindir ki, greve gidilen bir işyerinde on yıl bir daha greve gidilmeye cesaret edilmiyordu. Kuşkusuz, istisnai durumlar vardır.

Fakat, işin kötüsü, bu grev sürecinden işçiler sınıfsal ve siyasal bir bilinç sıçraması ile çıkmamaktadırlar. Bu tür grevlerin en büyük getirisi bu olması gerekirken bu da gerçekleşmemektedir, yani, grevler bir okula dönüşmemektedir. Bu tür grevler sermaye cephesi için zararsız grevler olmanın ötesinde yararlı grevlerdir. İstatistiklere göre, alınan her dört grev kararından sadece birinin uygulanması da sendikalar açısından grevin etkili bir silah olarak kullanılmayacağını itirafı olsa gerek. Grev kararı alındığında ise devreye Bakanlar Kurulu giriyor, "erteleme" adı altında grevleri yasaklayarak, yaratacağı olumlu etkiyi ortadan kaldırıyor.

Novamed grevi de sendikaya rağmen patronlarca hayata geçirilmiş bir grevdir. Bir öncekilerden "farklı" ve "yeni" olan yanı ise patronların işçinin karşı çıkmasına rağmen işbirlikçi işçilerle grev kararı alarak sendikayı işyerinden silme isteğidir. Türkiye'de bugüne kadarki grev oylamaları greve gidilmemesi için yapılmıştır. Novamed işçileri ise patron tarafından greve gitmek için grev oylamasına zorlanmıştır. Kuşkusuz, grev ile daha fazla kazanımlar elde etmek için değil, sendikaya ders vermek, sendikanın ya yetkisini düşürmek ya da onu etkisiz kılp, silmek için yapmıştır bunu. Sermaye cephesi Novamed grevi ile "yeni" ve oldukça etkili bir taktiği hayata geçirerek kendi sınıfına önemli bir deneyim bırakmaktadır. Bu taktiğin bundan sonra yaygınlaşarak süreceğinden hiç kimsenin kuşkusu olmamalıdır.

Bu nedenle Novamed grevinin başarı ile sona ermesi bir sınıf sorunudur, sadece Novamedli işçilerin sorunu değildir. Ne yazık ki bu gerçek yeterince kavranmadığı için, Novamed grevi hak ettiği düzeyde bir destek ile karşı karşıya değildir. Dayanışma bu süreçte yeterli olacak mıdır? Olumlu yanıt vermek zor görünmektedir. Bu grev 1970'li yılların sendikacılığına damgasını vurmuş İsmet Demir sendikacılığına davet etmektedir. Bu nedenle hem sendika hem de dayanışmacılar İsmet Demir sendikacılığına yeniden bakmak zorundadır.

Bir başka yerden bakıldığında ise Novamed grevi Türkiye'de emek piyasası modellerinin iç içe geçtiğini göstermektedir. Burada sendikalaşma, toplu pazarlık ve grev hakkı üzerinden bakıldığında Avrupa Birliği emek piyasası özelliklerinin olduğundan söz edilebilir. Novamed işçilerinin hem işyeri hem de iş dışındaki günlük yaşantıları üzerinden bakıldığında Latin Amerika emek piyasası özellikleri görülebilir. Patronun grev taktiği üzerinden bakıldığında ise Çin emek piyasalarını aratmayacak uygulamaların da yaşandığı görülebilir.

Novamed grevi gerçekten öğretici bir okuldur, ancak yukarıda belirtilen süreçlerin iyi anlaşılması koşulu ile. Novamed grevinin başarısı işçi sınıfının başarısıdır, kaybı da işçi sınıfının kaybı. Sorun sadece Novamedli grevci işçilerin ve sendikanın sorunu değildir. Yeni durum, yeni süreç, yeni mücadele araçlarını gerekli ve zorunlu kılıyor.

Texim işçilerinin eylemine tersane işçileri de destek verdi...

"Texim-tersane işçileri omuz omuza!"

Tekstil, tersane, deri, metal vb. sektörlerde çalışan işçiler kölece çalışma koşulları altında her geçen gün daha fazla eziliyorlar. Kapitalist sömürüye, ağır çalışma koşullarına, baskıya karşı ayağa kalkan işçiler, farklı işkollarında olsalar dahi buldukları alanlarda sınıf kardeşleriyle dayanışmayı büyütüyorlar.

Tersaneler havzası son dönemde iş cinayetleriyle gündeme gelse de, havzada ücret gasplarından sigortasız çalıştırmaya kadar bir dizi sorunun yaşandığı bir cehennem. 400'ü aşkın işçinin çalıştığı Texim ise, kölece çalışma koşullarının hüküm sürdüğü, azgın sömürünün yaşandığı bir tekstil fabrikası.

Texim işçileri son haftalarda gerçekleştirdikleri eylem ve etkinliklerle yaşadıkları sorunları buldukları havzanın dışına da taşıyorlar.

Texim işçileri 23 Eylül günü Unkapanı'ndaki İstanbul Bölge Çalışma Müdürlüğü'ne yürüyerek, fabrikadaki keyfi uygulamalara karşı Çalışma Bölge Müdürlüğü'ne verdikleri dilekçelerin yanıtını istediler. Texim patronunun hak ve hukuk tanımayan uygulamaları hakkında gerekli inceleme ve soruşturmanın başlatılmasını talep ettiler. Saraçhane'de toplanan işçiler "**Köle değil işçiyiz, birleşirsek güçlüyüz!/Texim İşçileri**" imzalı pankart açarak Çalışma Bölge Müdürlüğü'ne doğru yürüyüşe geçtiler. "**Texim işçisi yalnız değildir! Yaşamın sınıf dayanışması!/Tersane İşçileri Birliği Derneği**" imzalı pankart açan tersane işçileri de Texim işçilerine destek verdiler. 80'i aşkın Texim ve tersane işçisi coşkulu sloganlarla Bölge Müdürlüğü önüne geldiler.

Müdürlük önünde "**İşçi sınıfı savaşacak, sosyalizm kazanacak!**", "**Texim işçisi yalnız değildir!**", "**Direne direne kazanacağız!**", "**Texim-tersane omuz omuza!**", "**İşçiyiz, haklıyız, kazanacağız!**", "**İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!**" sloganlarını atan işçiler burada bir basın açıklaması gerçekleştirdiler. **Texim** işçileri yaptıkları açıklamada **Tersane İşçileri Birliği Derneği** üyesi işçilere eylemlerine sundukları destekten dolayı teşekkür ettiler. İşçiler hep birlikte "**Yaşamın sınıf dayanışması!**" sloganını haykırdılar.

Texim işçileri yaptıkları açıklamada, ücretlerine zam yapılmaması, uzun ve ağır çalışma koşullarına karşı 1.5 ay önce mesaiye kalmama

eylemi başlattıklarını dile getirdiler. Fabrika önünde gerçekleştirdikleri eylemlere rağmen patronun kendilerine olumlu yanıt vermediğini belirttiler. Fabrikadaki keyfi baskıları ve hukuksuz uygulamaları anlatan işçiler, AKP'nin 4.5 yıllık hükümeti döneminde toplumun "hayat kalitesini yükselttikleri" iddiasının boş olduğunu, bunun kendi çalışma koşullarına bakılarak görülebileceğini ifade ettiler.

Haklarını aramak için eylem yaptıklarını dile getiren işçiler, işe girişi ve çıkışı saatlerinde fabrika önünden polis ekiplerinin ayrılmadığına, üzerlerinde kurulmak istenen baskıya dikkat çektiler. Tersane işçilerinin haklı mücadelesini desteklediklerini vurguladılar.

"**İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!**", "**Zorunlu mesailere hayır!**", "**İnsanca yaşamaya yeten ücret istiyoruz!**", "**Sigorta primleri tam yatırılmalı!**", "**İnsanca çalışma koşulları istiyoruz!**", "**Texim-tersane omuz omuza!**", "**Hakkımızı aradık işten atıldık!**" yazılı dövizler taşıyan işçiler eylemlerine sloganlarla son verdiler.

Eylemin ardından gazetemize açıklama yapan **Tersane İşçileri Birliği Derneği Başkanı Zeynel Nihadioğlu**, tersaneler cehenneminde çalışan tersane işçileri olarak Texim işçileriyle benzer sorunları yaşadıklarını, sorunlara çözümün ortak mücadele ile sağlanabileceğini dile getirdi. Sınıf dayanışmasını güçlendirmek için eyleme katıldıklarını söyledi. 1. yılını dolduran Novamed grevine, mücadelelerini sürdüren Rowenta (Güven Elektrik) işçilerine de selamlarını gönderdiklerini ifade eden Nihadioğlu, baskıların kendilerini yıldıramayacağını bir kez daha vurguladı.

Kızıl Bayrak/İstanbul

TİS süreçleri “elde”kini korumakla sınırlı geçti...

Hakkımız olanı almak için birleşik mücadele!

Son dönemde sermaye sınıfının üzerine bir kabus gibi çöken grev dalgası büyük ölçüde geri çekildi. THY TİS'lerinin anlaşma ile sonuçlanması bir yandan sermaye sınıfına soluk aldırırken, diğer yandan farklı sektörlerde TİS görüşmelerini sürdüren sendikalara moral oldu. En azından sendikalar cephesinden kazanılmış hakları korumaya yönelik bir kararlılık sergilenebileceği görüldü.

Ancak tüm bunlara rağmen imzalanan TİS'lerin sınırı kazanılmış kısmi hakların korunması çerçevesini aşamadı. Sermayenin çok yönlü saldırıları düşünülürken, bu sınır daha fazla zorlanabilir, süreçten daha fazla kazanımla çıkılabilir. Bugün için sendika bürokrasisinin de marifetiyle sınır mücadelesinin sıçratılması için ele geçen bir olanak iyi

değerlendirilememiş oldu. Bunun bir yanı, sendika bürokratlarının hareketin kendi denetimlerini aşabileceği endişesi ile birleşik mücadeleye karşı mesafeli yaklaşımı idi. Ancak bundan da önemli asıl nedeni toplu sözleşme süreçlerinde sendikaların taleplerinde aramak gerekir.

Hedef eldekini korumakla sınırlı kalmıştır!

Kısmi olarak THY süreci bir parça dışta tutulursa, toplu sözleşmelerde sendikaların talepleri eldeki hakların korunması ile sınırlı kaldı. TEKSİF'te gaspedilmek istenen ikramiyelerin güç bela korunabilmesi ve hemen tüm sözleşmelerde esnek

üretim maddelerinin “püskürtülmesi” sendikal bürokrasi tarafından yeterli görülmüştür.

Zaten uzun bir dönemdir toplu sözleşmeler, işçi sınıfı ve sendikaların haklarını geliştirdiği değil, sermaye cephesinin işçi sınıfı üzerindeki cenderesini sıkılaştırdığı bir süreç olarak yaşanmaktadır. Son toplu sözleşme süreçlerinde de bu durum devam etmiş, sözleşmeler asıl olarak sermaye cephesinin kazanılmış haklara saldırısı ve esnek üretim dayatması üzerinden tıkanmıştır. Bu yanıyla işçi sınıfı cephesinden oldukça zorlu bir toplu sözleşme süreci yaşanmıştır ve yaşanmaktadır.

THY'deki kararlı tablo ve aynı döneme denk gelen ortak saldırının ortak direniş ihtimalini güçlendirmesi bu dönemde de sermaye sınıfını, saldırılarını bir süreliğine erteleme zorunluluğu ile karşı karşıya bırakmıştır. Eğer böylesine bir ortak mücadele olanağı ortaya çıkmamış olsaydı, sermaye cephesi bu saldırılarda çok daha kararlı tutumlar alabilirdi.

Sermayenin saldırıları bir sonraki bahara kaldı!

Bugün için bu saldırıların büyük oranda “püskürtülmüş” olması bu saldırıların muhatabı konumundaki işçileri asla yanıltmamalıdır. Sınıf mücadelesinin genel seyrinde önemli bir değişiklik olmadığı koşullarda önümüzdeki toplu sözleşme döneminde esnek üretim başta olmak üzere tüm saldırılar bir kez daha karşımıza çıkacaktır. Tekstil'de TÜTSİS Başkanı Halit Narin'in “Sözleşmeden memnun değiliz. Bir daha masaya oturmayacağız!” sözleri bu açıdan çarpıcı örneklerden biridir. Bugün hatırladıkları grev kabusu onları geri adım atmaya zorlasa da, onlar en kısa zamanda fiiliyatta uyguladıkları birçok saldırıyı sözleşmelere yazdırmak için çalışmaya devam edeceklerdir. İşçi sınıfı haklarını geliştirmek için mücadeleye atılmadığı ve kazanılmış haklarla yetindiği sürece de bu durum böyle gidecektir.

Haklarımızı geliştirmeyi hedefleyen bir ortak mücadele!

En ufak bir ortak mücadele dinamiğinin sermaye cephesini nasıl korkuttuğunu yaşanan süreç üzerinden çok net bir şekilde gördük. Öyleyse önümüzdeki dönemde ortak mücadele ve birleşik direniş işçi sınıfının en önemli silahlarından biri olarak hayata geçirilmeye çalışılmalıdır.

Bir o kadar önemli olan başka bir nokta ise, kazanılanı korumaya değil, hakları geliştirmeye dayalı bir mücadele yürütebilmektir. Hedef kazanılanı korumak olduğu oranda sermaye cephesi hücum, işçi sınıfı ise savunma pozisyonunda kalacaktır. Böyle bir duruş ile haklar geliştirilemeyeceği gibi eldekini korumak da son derece güç olacaktır.

Sendika bürokrasisinin eldekini korumaya endeksli mücadele anlayışı parçalanmak durumundadır. Sermaye cephesinin saldırılarını durduracak, bu denli pervasız bir şekilde taleplerini ifade etmelerine engel olacak tek şey, hakları geliştirmeyi hedefleyen bir birleşik mücadelenin bugünden örülmesidir.

AS-KOL işçileri boyun eğmedi!

AS-KOL, Şakirpaşa Metal Sanayi'nde plastik alanında faaliyet gösteren 60 kişinin çalıştığı bir fabrika. Diğer işletmelerde olduğu gibi burası da patronların azami kâr hırsı nedeniyle adeta işçiler için bir cehennem dönüşmüş durumda. Fabrikanın günlük çalışma süresi 10 saat. Ancak işçiler hemen hergün, hafta sonları dahil, zorunlu mesaiye bırakılıyorlar. Gece vardiyasından gündüz vardiyasına geçişte ortaya çıkan zorunlu boşluk ise işçilerin önüne haftasonu tatili olarak sürülüyor.

Fabrikadaki çalışma koşulları oldukça sağlıksız. İşçilerin doğru dürüst nefes almasını sağlayacak bir havalandırma bile yok. Bazen içerisini bembeyaz toz bulutları kaplamaya başlıyor. Bütün gün sağlıksız koşullarda çalışılmasına rağmen molalar bile çok görülüyor. Her yerde en az bir saat olan yemek molaları AS-KOL'da yarım saate düşürülmüş durumda. Çay aralarını bile kaldırmışlar. İşçiler çaylarını hızla çalışan makinelerin başında ayakta çalışarak içmek zorunda kalıyorlar. Çünkü makinelerin kapanması yasak.

AS-KOL işçileri, önce işyeri içinde sonra da dışarıda, neler yapabileceklerini tartışmaya ve kendi içlerinde bir örgütlülük yaratmaya başladılar. Yaşadıkları bir dizi soruna karşı eyleme geçtiler, örgütlülüklerini güçlendirdiler.

Havalandırmanın olmaması nedeniyle işçiler, zehirli duman saçan ve kapatılması yasak olan makineleri durdurarak dışarı çıktılar ve ustabaşının makinelerin başına döndürme çabalarına rağmen dönmediler. Bu eylem işçilerin kendilerine güvenini arttırdı. Sonrasında da benzer durumlar karşısında iş bırakmaya varan ortak tutumlar almaya başladılar.

Son olarak işçiler ödenmeyen ücretleri için 19 Eylül günü gece vardiyasında işbaşı yapmayı reddettiler. Ustabaşları işçileri ikna edemeyince, işçilerin karşısına çıkan müdür tehditler savurmaya başladı. “Siz kendinizi ne zannediyorsunuz, ben istesem bir telefonda buraya işçi yığarım, zaten memlekette işsiz çok, ayağımızı denk alın” diyerek, örnek olarak

MENSA Fabrikası'nda işçilerin 5 aydır ücret alamadıklarını gösterdi. AS-KOL işçilerinin sadece iki ay ücret alamadıklarını, sabretmeleri gerektiğini ifade etti. Tehditleri çare olamayınca bu sefer de fabrikanın kötü durumda olduğunu ve bu yüzden ücretlerin ödenemediğini söyledi. İşçiler “fabrika bu kadar kötü durumda olsaydı patron 200 milyarlık cipe binmezdi” diyerek bu tür söylemlerin işe yaramayacağını ortaya koydular.

Talepleri karşılanmayan işçiler işe başlamayı reddederek toplu halde fabrikadan ayrıldılar. Ertesi gün sabah biraraya gelen işçiler Sanayi İşçileri Derneği'ne gelerek bir toplantı yaptılar. Yapılan görüşmede talepler belirlendi ve atılacak adımlar netleştirildi. İşçiler; iş bırakan işçilerin eksiksiz işe dönüşü, ödenmeyen ücretlerin ödenmesi ve sigorta girişlerinin başlatılması taleplerini belirlediler. Eğer taleplerinden birisi dahi kabul edilmezse, toplu olarak fabrikaya giderek tüm alacaklarını kesintisiz ve tek bir seferde almayı kararlaştırdılar. Ayrıca iş mahkemesine başvurma ve fabrika önünde direnişe geçme kararı aldılar.

Görüşmede patronun işçilerin bilincini bulandırmak amacıyla yaptığı demagoji işçilerin kararlı tutumu sayesinde boşa düştü. Son olarak yaşananlardan haberi olmadığını iddia eden ve sorumluluğu fabrika müdürüne atan patron, bu söylemlerin işe yaramaması üzerine ücretlerin ödenmesini, sigorta girişlerinin yapılmasını ve işe dönüşleri kabul edeceğini söylemek zorunda kaldı. Ancak patronun işçileri aldattığı ortaya çıktı. İşçilerin tümünün geri alınmayacağını netleşmesi üzerine işçiler tüm alacaklarını eksiksiz olarak işten ayrıldılar.

İşten ayrılan işçiler diğer işçilerle, kendilerinin başlattığı mücadeleye bir deneyim ve miras olarak sahip çıkılması gerektiğini anlattılar.

AS-KOL işçilerinin örgütlü mücadele deneyimi bir kez daha göstermiştir ki, birleşen işçiler yenilmezler. Şimdi görev bu deneyimi tüm sanayiye taşımak ve işçilerin birliğini sağlamaktır.

Sanayi İşçileri Derneği

İşçi-emekçi hareketinden...

“Toplusözleşme hakkımız, grev silahımız!”

Adana KESK Şubeler Platformu, 22 Eylül günü İnönü Parkı'nda bir basın açıklaması gerçekleştirerek, toplu görüşme döneminde hükümetin ve diğer memur sendikalarının tutumunu protesto etti.

Basın metnini okuyan KESK Dönem Sözcüsü Sinan Tunç şunları söyledi: “Önümüzdeki süreçte hükümeti bizlerle toplu sözleşme imzalaması için zorlayacak eylem ve etkinlikler içerisinde olacağız. 6 Ekim'de Adana'da yürüyüş, kasım ayı sonunda Ankara'da merkezi bir miting düzenleyeceğiz...”

Eylemde, KESK Adana Şubeler Platformu imzalı pankart ile çeşitli taleplerin yer aldığı dövizler taşındı. SES, BES ve Eğitim-Sen üyesi emekçiler eyleme sendika önlükleriyle katıldı. Dev Sağlık-İş üyesi işçiler de kendi flamalarıyla eyleme katılarak destek verdiler.

Yaklaşık 100 emekçinin katıldığı eylemde, “Toplu sözleşme hakkımız grev silahımız!”, “Direne direne

kazanacağız!” “Sadaka değil toplusözleşme!”, “Sahte sendika istemiyoruz!” sloganları sıklıkla atıldı.

Eylemde, Sosyalist Kamu Emekçileri, Kamu Emekçileri Bülteni'nin Eylül sayısının dağıtımını gerçekleştirdiler.

Kızıl Bayrak/Adana

Zafer direnen emeklinin oldu!

Emekli-Sen'in kapatılma davası için 20 Eylül günü Türkiye'nin dört bir yanından Ankara'ya gelen emekliler Gençlik Parkı'nın Opera çıkışında buluştular. Bir süre burada bekleyen emekliler alkış, ıslık ve sloganlarla Adliye'ye doğru yürüyüşe geçtiler. Emekliler “Emekliyiz, haklıyız, kazanacağız!”, “Emekli-Sen kapatılmaz!”, “İnadına sendika inadına DİSK!”, “İnsanca yaşamak istiyoruz!”, “İMF'ye değil, emekliye bütçe!”, “Parasız eğitim, parasız sağlık!” vb. sloganları coşkuyla attılar. Adliye önüne gelindiğinde bir heyet davayı izlemek üzere mahkeme salonuna girdi. Emekliler dışarda bekledi.

Mahkeme sonrası açıklama yapan heyet, Hazine vekilinin davaya gelmemesi üzerine dosyanın düştüğünü söyledi. Bu sözler kitle tarafından coşku ile karşılandı. “Zafer direnen emeklinin olacak!”, “Teslim olmadık, teslim olmayacağız!”, “Kapatmalar, baskılar bizi yıldırılmaz!” sloganları atıldı. Ardından KESK ve DİSK başkanları kısa birer konuşma yaptı. Yaklaşık 200 kişinin katıldığı eylem konuşmaların ardından sona erdi.

Ancak davacı avukatı, Emekli-Sen davasının görüldüğü Ankara 17. Asliye Hukuk Mahkemesi'ne bir dilekçe ile başvurarak davanın tekrar işleme konulması talebinde bulundu. Gerekeceği olarak “başka bir mahkemede duruşması olduğunu” belirten Bakanlık avukatının bu istemi mahkemece yerinde bulundu. Emekli-Sen'in kapatılmasına ilişkin dava 9 Ekim 2007 günü görülecek. Konuyla ilgili açıklama yapan Emekli-Sen Genel Başkanı Veli Beysülen, yaşanan gelişmelerin Emekli-Sen üzerinde oynanan oyunu açığa çıkardığını söyledi.

Kızıl Bayrak/Ankara

Sendikal haklar yargılanamaz!

SES, 13 Kasım 2006 tarihinde, “Sağlıkta yıkımı durduralım” programı çerçevesinde Edirne'den Ankara'ya bir yürüyüş yapılmasını planlamıştı. Bu çerçevede Edirne'de 13 Kasım'da bir basın açıklaması gerçekleştirilmişti. Yapılan basın açıklaması nedeni ile aralarında öğrencilerin, sendikacıların ve bir okurumuzun da bulunduğu yaklaşık 20 kişi hakkında 2911 sayılı yasanın 28/1. maddesine muhalefetten kamu davası açılmıştı.

Bu hukuksuzluğu ve hak gaspını protesto etmek amacıyla Edirne PTT önünde 22 Eylül günü bir basın açıklaması gerçekleştirildi. Açıklamada, uygulamanın bir hak gaspı olduğu ve dava konusu edilemeyeceği vurgulandı. Eyleme yaklaşık 50 kişi katıldı.

Edirne/Ekim Gençliği

TÜMTİS'li işçilere saldırı protesto edildi!

Akdeniz Selçuk Nakliyat Ambarı'nda sendikalı oldukları için işten çıkarılan 9 işçinin işyeri önündeki direnişi devam ediyor. 20 Eylül günü aralarında ziyarete gelen bir kişinin de olduğu işçilere patronun adamları saldırmıştı. 21 Eylül günü TÜMTİS binası önünde bir basın açıklaması gerçekleştirilerek, işçilere ve sendika yöneticilerine yönelik saldırı kınandı.

Eylemde sık sık “Direne direne kazanacağız!”, “Zafer direnen emekçinin olacak!”, “İşçiye kalkan eller kırılın!”, “Kahrolsun işçi düşmanları!” sloganları atıldı. Çeşitli devrimci- demokrat kurumlarında destek verdiği eyleme yaklaşık 200 kişi katıldı.

Kızıl Bayrak/İzmir

TÜMTİS'e üye oldukları için atılan Akdeniz, Selçuk işçileriyle konuştuk...

“Zafere kadar direniş!”

Akif Şahin (TÜMTİS İzmir Şube Mali Sekreteri): Yaklaşık 40 gündür direnişliyiz. 9 Akdeniz Nakliyat çalışanı arkadaş sendikamıza üye oldukları 13 Ağustos tarihi itibarıyla, üyeliklerinin duyulması üzerine iş başı yaptırılmadılar. Sendikamıza üye olan işçileri sahiplenmemiz gerektiğini belirterek işverenle görüşmek istedik. İşveren görüşme talebini kabul etmedi. “Ben sendikayı tanımıyorum” diyerek restleşmeye çalıştı. Biz de “arkadaşlarımız anayasal haklarını kullandılar, bunu yapamazsınız” dedik. O günden beri burada direnişliyiz. Kendisini “korumak” için dışardan esarcı, hapçı, işe yaramaz, çapulcu tipteki insanları toplayarak sendikanın karşısında bir güç oluşturmayı denedi. Biz burada durduğumuz için karşı tarafla sürtüşmeler yaşanıyor, tahrikler var. Biz bunlara kapılmak istemiyoruz. Biz anayasal haklarımızı kullanıyoruz. Bölge Çalışma Bakanlığı'na, SSK'ya şikayetlerimizi yaptık. İşe iade davaları açıldı. Avukatlarımız bununla ilgileniyor. Zaman zaman ziyarete gelen ambar işçilerine saldırı yapılıyor. 30-35 kişilik bir grupla saldırıyorlar. Sendikayı sindiremiyorlar. En son 21 Eylül'de saldırdılar.

- Bundan sonrası için neler düşünüyorsunuz?

Biz kararlıyız. 9 arkadaşımızın iş başı yapmasını bekliyoruz. İşveren ekonomik olarak nasıl dayanır bilemiyoruz. Dayanamayacağımızı biliyoruz. Varsa gücü biz de buradayız, sonuna kadar direneceğiz. Biz haklı mücadelemizde haksız duruma düşmek istemiyoruz. Tek talebimiz arkadaşların işlerine geri dönmeleridir. İşyerinde sendikalı çalışmalarını istiyoruz. Çünkü bıçak kemiğe dayandı. Sömürüye tahammülleri yok. Köle gibi çalıştırılıyorlar, artık dur demenin zamanı geldi.

- İşten çıkarılma sürecinizi anlatır mısınız?

Hüseyin Gündüz (Direnişteki işçi):

Yaklaşık 40 gündür direnişliyiz. İlk gün sendikaya kayıt olduk. Patron, “artık sizle çalışmam”

diyerek işten çıkardı. Sonra sendika başkanı konuşmaya geldi. Ama işveren görüşmedi.

- İşyerinde çalışma koşullarından bahsedermisiniz?

Sabah 9:00'dan gece 01:00-02:00'ye kadar çalışırdık. Sadece öğle yemeği veriliyordu. Yemekler de çok kötüydü. Mesai parası verilmiyordu, hiçbir sosyal hakkımız yoktu. İtiraz ettiğimizde “kapı orada” diyerek tehdit ediyorlardı. Canımıza tak ettiği için arkadaşlarla sendikaya üye olmaya karar verdik. Sendikaya üye olduk diye işten çıkarıldık. Sonra taşeron elemanı adı altında işle ilgisi olmayan 30-40 “işçi” alındı. Polis güçleri ile devamlı karşı karşıya geliyoruz. İşveren tahrik ederek bizi karşı karşıya getiriyor. Buna rağmen sonuna kadar direneceğiz. Sendikamız bize maddi ve manevi olarak yardım ediyor. Zafere ulaşana kadar devam edeceğiz.

- Direnişe destek nasıl? Ailelerinizin desteği ne durumda?

Ailelerimiz bizi destekliyor. Direnişe desteğe gelenler var. Sendikalardan Deri-İş geldi. Sosyalist gazeteler destek veriyor. Sendikamızın kendi üyeleri maddi ve manevi desteğe geliyor. Moralimiz yüksek, korkmuyoruz. Sonuna kadar devam edeceğiz. Amacımız işyerinde örgütlü olmak, işe sendikalı olarak geri dönmek.

Kızıl Bayrak/İzmir

“Yalanlarınızı da alın gidin!” başlıklı kampanya çalışmamız ile onbinlerce gencin mücadele soluğu olacağız...

Özgürlüğümüz ve geleceğimiz için mücadeleyi yükselteceğiz!

Düzen içi çatışmalardan yansıyanlar: *Gericilikten gericilik beğen!*

Kısır bir tartışma içinde emekçilerin ve gençliğin bilinci dumura uğratılmaya çalışılıyor. Gelecek ve özgürlük özlemi bu kısır tartışmalar/karşıtlıklar içinde yok ediliyor. İki kutuplu bir görüntüye bürünen Türkiye’de, toplum bu kutuplaşmanın bir tarafı haline getiriliyor: “Laik” ya da “şeriatçı”, “demokrat” ya da “ulusalçı” olmak!

Tarafların icraatlarına yakından bakıldığında, kendilerine atfettileri kimliğin gerçeğin ne kadar uzağında olduğu kolaylıkla görülecektir.

Bugün dinci ve liberal gerici kimliği ile demokrasi savunuculuğu yaptığını iddia eden AKP, Şemdinli davasının üzerini örtmedi mi? Uğur Kaymaz’ın katledilmesi sonrası açılan davalar, 13 yaşında da olsa bu ülkede Kürtler’in öldürülmesinin meşruiyetini tanımlayarak sonuçlanmadı mı? Ya da Hrant’ın katillerini kahramanlaştıran aynı hükümetin kolluk güçleri değil miydi? İşçi ve emekçilerin haklarını aradığı her eyleme “çok demokrat” AKP saldırmadı mı? Son 1 Mayıs’taki devlet terörünü ve 2005 8 Mart’ında Beyazıt Meydanı’ndaki terörü hatırlayalım...

Peki, bu kutuplaşmanın diğer tarafındaki o pek laik ve ulusalcı kanat nelerle uğraşiyor? Cumhuriyet mitinglerinden yansıyan şoven ve darbe çığırtkanı söylemler halen kulağımızda çınlamıyor mu? Laik eğitim nutukları atan ordu eliyle imam hatipler yaygınlaştırılmadı mı? Üniversitelerdeki tüm ilerici birikimi ve muhalefeti ezen ‘80 darbesi kimin eseriydi? YÖK bilimsel gelişimin önündeki en büyük engellerden birisi olarak yıllardır üniversitelerin başında bulunmuyor mu? “Ulusal onur” demagojisi yapan generaller her sıkıştıklarında ABD’nin kaptısını çalmıyorlar mı?

Bugün sermayenin farklı klikleri arasında ciddi düzeylere varan bir çatışma yaşandığı açıktır. Ancak bu çatışmanın taraflarını iyi okumak gerekir. AKP bugün dinsel gericiliğin temsilcisidir. Ordu ise ikiyüzlü bir laiklik savunusu perdelemesiyle şoven-milliyetçi gericiliğin temsilciliğini yapmaktadır. Bu ülkenin işçileri, emekçileri, ezilen halkları ve gençliği işte böyle bir çatışmanın tarafı yapılmak istenmektedir. Bu ülkenin ezilenleri ya “gericilikten gericilik beğenerek” bir tarafa eklemenecek ya da devrimci bir cephe açarak her türden gericiliğe karşı duracaklardır.

Düzen içi bu çatışmanın taraflarının aralarında ciddi bir çıkar birliği olduğu açıktır. Çatışan bu güçler, sermaye düzeninin bekası sözkonusu olduğunda, birbirleriyle gül gibi geçinmektedirler.

Sermayeye hizmette yalan yok!

Taraflar kendi özgün kimlik ve tutumlarının ötesinde sermayeye hizmette birbiriyle yarışmaktadırlar. Hükümetler dönemsel sermaye politikalarının uygulayıcıları, ordu ise sermayenin bekasını sağlayan temel baskı gücüdür. Bugün AKP

Sermayenin yalan politikasının gerçeklerin gücü karşısında bir hükmü yoktur. Hangi kurum adına hangi yapay saflaşmanın tarafı konuşursa konuşsun, hedefledikleri tek şey sömürü ve zulüm düzeninin bekasıdır. Yeni dönemde liseli ve üniversiteli gençlik, başlatmış olduğu kampanya çalışması ile gençliğin haklı taleplerinin mücadelesini verecektir. “Yalanlarınızı da alın gidin” çağrısı ile başlattığımız kampanya çalışması ile onbinlerce gencin mücadele soluğu olmayı hedefliyoruz.

Yeni dönemde yaygın bir kitle çalışması yürütecek, bu sahte kutuplaşmanın karşısına gençliğin gerçek talepleri ile çıkacağız. Bizleri kendi gerici hedeflerinin parçası haline getirmek isteyenlerin karşısına gençliğin özlemleri ve talepleri ile dikileceğiz.

eliyle uygulanan neo-liberal politikaların tarihsel sürecine gözattığımızda, karşımıza bu politikaların uygulanması için yolu düzleyen ordu çıkmaktadır. ‘80 darbesi ülkede neo-liberal saldırının önünü düzlemek hedefiyle tezgahlanmıştır. Bu sermayenin politikasıdır ve ordu eliyle uygulanmıştır.

Burjuva cumhuriyetinin laik ve demokratik karakterini savunduğunu iddia edenler, hele ki bunun ordunun temel görevi olduğunu iddia edenler, açıkça yalan söylemekte ve demagoji yapmaktadır. Zira cumhuriyet tarihinin hiçbir dönemi için laiklikten sözdebilmek mümkün değildir. Onun için din ve dinsel ideoloji hep kitleleri uyutmak için etkili bir biçimde kullanılan bir araç olmuştur. Burjuva gelişmenin ihtiyaçlarına uydurulmuş biçimiyle din ve dinsel ideoloji, cumhuriyetin ilanından günümüze kadar burjuvazi tarafından bilinçli ve etkin bir biçimde kullanılmıştır. ‘60’lı yıllardan itibaren ise devletin elinde devrime karşı bir “dalga kıran”dır. ‘70’li yıllarda toplumsal muhalefet sivil faşist terörün yanı sıra güçlü bir dinsel propaganda ile püskürtülmeye çalışılmıştır. 12 Eylül faşist darbesini izleyen yıllarda generaller tarafından Türk-İslam sentezi resmi devlet ideolojisi ilan edilmiş, din dersleri zorunlu hale getirilmiş, imam hatipler ile resmi kuran kursları ülke çapında yaygınlaşmıştır. Tüm bunlarla hedeflenen, sosyal gelişmenin, devrimci gelişmenin önünü almak, sermayenin dizginsiz sömürsünü sağlamaktır.

Bugün AKP işbirlikçi burjuvaziden aldığı destekle bu neo-liberal politikaların eksiksiz bir uygulayıcısıdır. Özelleştirmeci, İMF’ci ve AB’ci politikalar, yaşamın her alanını dizginsiz bir sermaye sömürsüne ve piyasaya açma çabası, bu hükümetin bugün halen tutunmasının ve sermaye cephesinden dinsel kimliğine karşı desteklenmesinin yegane nedenidir.

Sistem bütün kurumları ile burjuva sömürü düzeninin bekasını sağlamaya çalışmaktadır. Bugün

yaşamımızı köleleştiren tüm uygulamaların ardında bu kurumlar vardır. İşte bu nedenle ortada kocaman bir yalan ve sahtekarlık vardır. Geleceğimize ve özgürlüğümüze sahip çıkmak, sermaye düzenine ve onun kurumlarına karşı hak ve özgürlüklerimiz için mücadeleyi zorunlu kılmaktadır.

Sahte vaadlere karnımız tok! *Gençlik taleplerinin arkasında olacaktır!*

Bu sahte ve ikiyüzlü konum ve kimlik kendini gençliğin sorunları ekseninde de dolaysız olarak göstermektedir. Eğitim sistemi çürümekte, hak ve özgürlüklerimiz yok sayılmakta ve geleceğimiz ellerimizden alınmaktadır. Tüm bu hararetle tartışmaların tarafları bu sorunlar karşısında tam bir görüş ve anlayış birliği içindedirler.

Müşteri değiliz, parasız eğitim istiyoruz!

Bugün eğitimde yaşanan tüm sorunların düğüm noktasını ticarileşen eğitim süreci oluşturmaktadır. Binlerce eğitim emekçisi, yüzbinlerce öğrenci ve binlerce eğitim kurumu ile eğitim burjuvazi için iştah kabartıcı bir kâr alanı durumundadır. Burjuvazinin değişen ihtiyaçlarının bir sonucu olarak eğitim “kamu yararı için hizmet üreten” bir alan olmaktan çıkarılarak, özel girişimin temel rol oynayacağı bir alan haline getirilmektedir. Bunun doğrudan sonuçları ise; devletin eğitim harcamalarından elini çekmesi, okulların ticari bir yapıya kavuşturulması ve sayıları mantar gibi artan özel okulların ve üniversitelerin kurulması olmaktadır.

Sermaye devleti, eğitime dönük harcamalardan elini çekmekte, eğitime ayrılan pay sürekli azalmaktadır. Geçtiğimiz yıl eğitime bütçeden ayrılan payın silahlanmaya ayrılan payın yaklaşık 1/13’ü kadar olması bu gerçeği açık bir biçimde ortaya koymaktadır. Ancak eğitime ayrılan paya ilişkin

İstatistikler tek başına yeterli değildir. Zira eğitime ayrılan bütçenin aslan payını özel okullar almaktadır. Özel okulları destekleyen projelere her yıl yenileri eklenmektedir. Sıfır vergi, arazi tahsis gibi destekleri yeterli görmeyen devlet, başarılı öğrencilerin özel okullarda okutulması için eğitime ayrılan bütçeden kaynak aktarılmasını planlamaktadır. Binlerce okulda öğrenciler yüzlerce kişilik soğuk sınıflarda, çoğu zaman öğretmenle bile karşılaşma şansı bulamadan “ders” görüyorken, özel okullara dönük bu destek, eğitimi elit bir azınlığın ayrıcalığı haline getirmek dışında bir anlama gelmemektedir. Böylece, özel okulların yaşadığı öğrenci sıkıntısı da devletin doğrudan desteği ile çözülmeye çalışılacaktır.

Eğitim her düzeyde paralılaşırken, eğitim sistemi de piyasanın ihtiyaçları doğrultusunda yeniden yapılandırılmaktadır. Okullar birer işletme haline gelirken, bizlerden de bu işletmelerin itaatkar müşterileri olmamız beklenmektedir.

Gençliğin yalanlara karnı tok. Geleceğimiz ve özgürlüğümüz elimizden alınırken sahte demokrasi vaadleri ile karnımızı doyurmuyacağız. Bizler müşteri olmayı reddediyoruz. Okulların birer ticarethane haline gelmesini, eğitimin piyasada alınan ve satılan bir meta olmasını istemiyoruz. Sermaye için teknoloji üretmek yerine toplum için bilim üretmek istiyoruz.

Kağıt parçası değil, iş ve gelecek istiyoruz!

Üniversiteye ÖSS sistemini aşarak girmeyi başaran öğrenci “Bütün sorunlar bitti, gelecek artık benim” diye başladığı eğitim sürecinin ortasında derin geleceksizlik gerçeği ile yüzleşmektedir. Bugün üniversite sonrasına dair beklentiler bilinçli/bilinçsiz bir biçimde günden güne yok olmaktadır.

Bugün bir dizi sosyal bölüm anlamını yitirirken, teknik eleman ihtiyacı günden güne artmaktadır. Bu nedenle yüksek öğretim bilimsel bir eğitim süreci olmaktan çıkarak sermayenin ihtiyaçları doğrultusunda teknik eleman yetiştiren bir alan haline getirilmektedir. Eğitim alanında yaşanan bu dönüşümler sistemin yaşadığı bütünsel dönüşümlerin dışında ele alınamaz.

Zira neo-liberal politikalar yıllardır uygulanmakta ve yaygın bir alanda hayat bulmaktadır. Kamu hizmetlerinin ve sosyal bölümlerin tasfiyesi, özelleştirmeler ve eğitim alanındaki piyasalaşma bütünsel bir neo-liberal saldırının ayaklarını oluşturmaktadır. Bu alanlarda yaşanan dönüşümler, gençliği işsizlik ve geleceksizlik sorunu ile karşı karşıya bırakmaktadır. Yıllardır adım adım ilerleyen bu süreç, sermaye devletinin son yıllarda AB uyum yasaları çerçevesinde attığı adımlarla daha geniş bir kapsam ve yaygınlık kazanmış bulunmaktadır.

Bugün hukuk alanındaki stajyer avukatlık ve avukatlık sınavı, mühendislik ve mimarlık alanındaki yetkin mühendislik, eğitim alanındaki sözleşmeli ve ücretli öğretmenlik uygulamaları, sağlık alanındaki aile hekimliği uygulaması, sosyal bilimlerin alanındaki tasfiye ve formasyon hakkının ortadan kaldırılması, bir bütün olarak sermaye eksenli neo-liberal politikaların dolaysız yansımalarıdır.

Bugün ÖSS sistemi altında geleceği bir bütün olarak gaspedilen liseli gençliğin gelecek ve özgürlük özlemini haykırmak dışında bir çıkar yolu bulunmamaktadır. Liseli gençliği bir yarış atına çeviren, dersanelere akıttığı para kadar gelecek hakkı veren bu sistem eğitim sisteminde yaşanan çürümenin özü ve özeti.

Bugün geleceğinden umudunu kesen, işsizlik sorununu kabullenen, bireysel kurtuluş arayışıyla umutlarını her geçen gün tüketen gençlik yığınları bu umutsuzluktan çıkmak zorundadır. Bu saldırılar karşısında çözümsüz olmadığımızı ortaya koymalıyız.

Gençliğin yalanlara karnı tok. Bizler parayla

satılan bir eğitim ve yaşam değil gelecek istiyoruz. Bizler elimize tutuşturulan birer kağıt parçası değil iş istiyoruz. İşsizliğin her geçen gün arttığı bir düzende bizim işsizliğimizin sermaye için daha fazla kar anlamına geldiğini çok iyi biliyoruz. Herkese iş güvencesi verilmesini istiyoruz.

İrkçılığın, yozlaşmanın, korkunun değil bilimin üretildiği bir eğitim sistemi istiyoruz!

Eğitim sistemi her düzeyde gerici ve baskıcı bir karakter taşımaktadır. Liselerden üniversitelere kadar eğitimin tüm aşamalarında sistem düşünme ve sorgulama yetisini yitirmiş bir gençlik yaratmaya çalışmaktadır. Elinde ise iki temel yol vardır. Birincisi, uyuşturmak ve yozlaştırmak... Burjuvazi, uyuşmuş beyinlerin sistemi sorgulamak ve değiştirmek gibi bir hedefi olamayacağını bilincindedir. Eğitim müfredatı, yoğunlaşmış sınavlar, ezber dayalı sistem sistematik bir biçimde bu sonucu üretmeye kilitlenmiştir. İşte bu nedenle milli bir coğrafyaya sahip olmaktan mutlu olan ya da Hitler'in dahi Türk olduğuna inanan bir gençlik kuşağı yetişmektedir. Bu konuda başarıyı güvenceleyecek olan ise kültürel yozlaşmadır. Lise önlerinde kurulan internet kafeler, uyuşturucu ve alkol tüketimi bu işi kolaylaştırmaktadır.

İkinci yol ise, bu süreci baskı mekanizmalarını devreye sokarak derinleştirmektir. “Düşünmeyin, ama ola ki düşünme, sorgulama, hele de değiştirme çabasına girerseniz kafanızı ezmek için herşeyi yaparız” denilmektedir. Üniversitelerin içinde kurulan polis karakollarının, turnike ve kamera sistemlerinin, her yıl yüzlerce öğrenciye açılan soruşturmaların başka bir amacı yoktur. Amaç, gençliği kendi okuluna ve üniversitesine yabancılaştırmaktır.

Gençliğin yalanlara karnı tok. Bizler gerici ve yozlaşmış bir eğitim sistemi değil bilimin ve özgürlüğün hakim olduğu bir eğitim istiyoruz. Halklar arasında kin ve düşmanlığı yayan gerici/faşist bir eğitim değil demokratik ve özgür bir eğitim istiyoruz.

Köle değiliz! Söz, yetki ve karar hakkı istiyoruz!

Bugüne kadar bizler adına herkes konuştu. Eğitim sürecinde bu sorunları yaşayan bizler ise, bırakın sorunları çözmeye çalışmayı, tartışma hakkından bile yoksunuz. Ancak artık yeter! Bugüne kadar baskı ve

terörle bizleri susturanların, her türlü hak ve özgürlük arayışımızın karşısına çıkanların sahte demokrasi vaadlerine karnımız tok. Bizler yaşamımızın önemli bir kısmını geçirdiğimiz ve tüm eğitim emekçileri-çalışanlarıyla beraber bizlerin olan okullarımızda söz, yetki ve karar hakkı istiyoruz. Örgütlenme hakkı istiyoruz.

Sermayenin karşısına taleplerimizle dikileceğiz!

Sermayenin yalan politikasının gerçeklerin gücü karşısında bir hükmü yoktur. Hangi kurum adına hangi yapay saflaşmanın tarafı konuşursa konuşsun, hedefledikleri tek şey sömürü ve zulüm düzeninin bekasıdır. Yeni dönemde liseli ve üniversiteli gençlik, başlatmış olduğu kampanya çalışması ile gençliğin haklı taleplerinin mücadelesini verecektir. “**Yalanlarınızı da alın gidin**” çağrısı ile başlattığımız kampanya çalışması ile onbinlerce gencin mücadele soluğu olmayı hedefliyoruz.

Yeni dönemde yaygın bir kitle çalışması yürütecek, bu sahte kutuplaşmanın karşısına gençliğin gerçek talepleri ile çıkacağız. Bizleri kendi gerici hedeflerinin parçası haline getirmek isteyenlerin karşısına gençliğin özlemleri ve talepleri ile dikileceğiz. Bu özlemlerin bir ifadesi olarak binlerce öğrencinin katıldığı referandum çalışması ile yeni döneme başlayacağız. Ardından forumlar örgütleyerek gençliğin sorunlarının ve gerçeklerin tartışıldığı özgür kürsüler oluşturacağız.

Bugün sermaye tüm kurumları ile bizlerin gelecek ve özgürlük özlemine saldırmaktadır. Yalanları ile bu kaba saldırının üzerini örtme çabasıdadır. Karşımızda demokrasi nutku atanların şenliklerimize nasıl saldırdıklarını çok iyi biliyoruz! Bizlere gelecek sağlamak için çalıştıklarını söyleyenlerin eğitim kurumlarını sermayeye nasıl peşkeş çektiklerini çok iyi biliyoruz! Laiklik-şeriat kutuplaşması ile bizleri tarafı haline getirmeye çalışanların eğitim sistemindeki gericiliğin kaynağı olduklarını da çok iyi biliyoruz.

Bugün yaratılan sahte kutuplaşmaya ve yalanlara karnımız tok!

Gerçekler karşısında yalanların hükmü olmayacaktır! Çünkü gerçekler devrimcidir!

Genc Komünistler

Seçimler ve yeni dönem / 5

22 Temmuz seçimleri

22 Temmuz seçimleri çerçevesinde en çok tartışılan konulardan biri de seçim sonuçlarına göre Kürt hareketinin durumu oldu. Düzen cephesi AKP'nin Kürdistan illerindeki büyük başarısını bilinçli bir tutumla öne çıkararak Kürt hareketinin kitle desteğindeki zayıflamaya dikkat çekerken, özellikle reformist solda DTP'nin meclise bir grup sokmuş olabilmemesinin önemli bir başarıyı ifade ettiğine dair görüşler dile getirildi. Başlangıçta baraj engeli aşılarak meclise bir grupla girebilmenin büyük önemine dikkat çekmeyi tercih eden Kürt hareketi çevreleri ise çok geçmeden görmezlikten gelinmesi kolay olmayan başarısızlığın nedenlerini irdelemeye çalıştılar ve kendilerince buna çeşitli açıklamalar getirdiler. DTP kamuoyuna sunulan resmi seçim sonuçları değerlendirmesinde halktan özür diledi, bir dizi hata ve yetersizlik sıralayarak bundan böyle bunları aşmak gayreti içinde olacağını bildirdi (Kürt basını bu değerlendirmeyi "DTP'den seçim özeleştirisi" başlıklarıyla yansıttı). Bu arada Abdullah Öcalan da seçimlerdeki başarısızlığa işaret ederek sorumluluğu DTP yönetimine yükledi.

Bütün bunlar Meclis'e bir grupla girmeyi başaran Kürt hareketinin gerçekte 22 Temmuz seçimlerinde açık bir başarısızlığa uğradığının bilincinde olduğunu ortaya koymaktadır. Çeşitli kentlerde alınan oy oranları üzerinden bu başarısızlık yeterince açıktır ve tersinden AKP'nin Kürdistan'da aldığı yüksek oy oranı, özellikle de Kürt hareketinin kalesi sayılan kentlerdeki oy patlaması, bu başarısızlığı daha da göze batar hale getirmektedir. Siyasal anlamı ve sonuçları bakımından ele alındığında, AKP'nin bu belirgin başarısı gerçekte DTP'nin oylarındaki düşmeden de önemlidir.

DTP yaptığı resmi değerlendirmede başarısızlığına kendince bir dizi açıklama getirmektedir. Kendini halka anlatamamaktan etkin bir kampanya yürütememeye, yerel yönetimlerde güven verici bir başarı sergileyememekten aday belirlemedeki yanlışlara, Türkiye partisi olabilmek anlamında kapsayıcı olamamaktan birlikte seçime girdiği sol partilerden beklediği desteği alamamaya, bu arada AKP'nin Kürt sorunu konusunda bölge halkında yarattığı umutlara kadar uzanmaktadır, başarısızlığa gösterilen gerekçeler.

Kuşkusuz bütün bunların belli sınırlar içinde bir anlamı vardır. Fakat Kürt oylarındaki belirgin gerilemenin anlaşılmasında bunların hiçbirinin esasa ilişkin bir açıklayıcılığı yine de yoktur. DTP düzenin siyaset sahnesinde olağan bir siyasal parti olsaydı, sıralanan bu nedenlerin bir anlamı ve seçim başarısızlığına ilişkin bir açıklayıcılığı kuşkusuz olurdu. Ama durumun böyle olmadığını biliyoruz. DTP, dar anlamda bir siyasal parti olarak kendini değil fakat daha genel planda Kürt hareketini, onun kitle ve dolayısıyla oy potansiyelini temsil eden, daha doğrusu bunu kendisi üzerinden yansıtan çok özel konuma sahip bir partidir. Buradan bakıldığında, seçimlerde başarısız kalan hiç de dar anlamda DTP değil fakat geniş anlamda Kürt hareketinin kendisidir. Dolayısıyla bu durumda başarısızlığı Kürt hareketi üzerinden ele almak ve açıklamak gerekmektedir.

Soruna bu çerçeveden bakıldığında ise, Kürt hareketinin oy desteğindeki gerilemenin yeni bir durum olmadığı, bunun İmralı teslimiyeti sonrasında genel bir eğilimi olduğu görülür. Kürt hareketindeki köklü çizgi değişiminden beri kitle desteğinde bir çözümlenme ve erime yaşanmaktadır ve her yeni seçim bunu doğrulamaktadır. İmralı'daki çizgi değişiminin ardından gerçekleşen 3 Kasım 2002 seçimlerinde DEHAP, yaklaşık 2 milyon oya denk düşen %6.2 oranında bir oy almıştı. 28 Mart 2004 yerel seçimlerinde SHP ve reformist sol partilerle yapılan ittifaka rağmen %4.7 ile bu oranın altına düşüldü. Son 22 Temmuz seçimlerinde ise, hiç değilse bağımsız adayların gösterildiği kentlerde alınan oylar üzerinden bakıldığında, bu kez 28 Mart'ta da gerisinde bir tablo var orta yerde. Bu, oy oranında, gerçekte ise kitle desteğinde sürekli bir gerileme eğilimidir ve gerçekte şaşırtıcı da değildir. Açıklaması, parlamenter bir parti olarak DTP'nin ne yapıp yapamadığında değil, fakat İmralı ile birlikte Kürt hareketinde yaşanan köklü yön ve kimlik değişimindedir.

Kürt hareketi seçimlerde oy desteği olarak da kendini gösterebilen geniş kitle desteğine ulusal özgürlük uğruna verilen umut verici bir devrimci mücadele sayesinde kavuşmuştu. Bu mücadele çizgisi terkedildiğinden beri bu yolla kazanılan kitle desteğinde önlenemez bir çözümlenme kendini göstermektedir ve bu gelişme haliyle seçim sonuçlarına da yansımaktadır. Parlamenter başarı geçmiş dönemin devrimci başarılarının yan ürünü olarak ortaya çıkmıştı. İkincisi ortadan kalktığına göre, ilki artık bu sayede devam edemezdi. Oysa Kürt hareketi ve DTP hala bunun rehabeti içerisinde hareket etmekteydiler. Azçok istikrarlı bir kitle tabanına sahip olduklarını ve Kürt sorunu çözülmeden kaldıkça da bunu iyi kötü koruyabileceklerini sanmaktaydılar. Yaptıkları özeleştiriyeye, hata ve yetersizlikleri aşmaya dönük vaatlerine de bu gözle bakmak, ortaya çıkan yeni durumun artık nihayet bilince çıkarılması saymak gerekir.

Abdullah Öcalan seçimlere ilişkin ilk değerlendirmesinde DTP'yi eleştirirken, bu kadarını bile sayemde aldınız, kendinize çekin düzen vermezseniz gelecekte bunu bile elde edemezsiniz, mealinde sözler söyledi. Her zamanki gibi başarısızlığın tüm sorumluluğunu kendi dışına havale eden bu sözlerde yine de birbirini tamamlayan ikili bir gerçek saklıdır. Söylediklerinin ilk kısmını, mevcut desteği hala da devrimci dönemin bugüne kalan birikimine borçlusunuz; ikinci kısmını ise, devrimci dönem artık geride kaldığına göre yeni reformist çizginin gerektirdiği türden sistemli ve etkin bir politik

The image shows a screenshot of the website for the Türkiye Komünist İşçi Partisi (TKIP). The header features the party's logo and name. Below the header, there are navigation tabs for 'Merkez Yayın Organı', 'Bildiriler', 'Program', 'Tüzük', and 'Deutsch'. The main content area displays two news articles. The first article is titled 'Seçimler ve yeni dönem... / 5' and '22 Temmuz seçimleri ve Kürt hareketi'. It discusses the 22 July elections and the Kurdish movement, mentioning the AKP's success in the Kurdistan region and the DTP's performance. The second article is titled 'Seçimler, sol hareket ve devrimci sınıf çizgisi' and discusses the political context of the elections, including the role of the bourgeoisie and the revolutionary class line. The website also features a sidebar with a 'Ana Sayfa' section and a 'EKİM DEVRİMİ' section.

çalışma içine giremezseniz eğer bu desteği yenileyemez ve dolayısıyla bugünkü düzeyi bile koruyamazsınız biçiminde anlamak gerekir.

Kürt hareketinin eski kitle desteği artık çözülmektedir; 28 Mart yerel seçimleri vesilesiyle de bu gerçeğin altını önemle çizmiştik ve durumu "Devrimci mücadeleyle yaratılan, teslimiyet ve tasfiye çizgisi ile korunabilir mi?" biçiminde özetlemiştik. Bu, devrimci ulusal direniş çizgisiyle, bunun yarattığı umut ve coşkuyla kazanılmış bir kitle desteği idi. Alt sınıflara dayanmakla kalmıyor, gelişmenin belli bir evresinde Kürt orta sınıflarının belli kesimlerini içerecek biçimde genişlemiş de bulunuyordu. İmralı teslimiyeti ve bunun ürünü yeni çizgi ortaya tümüyle yeni bir durum çıkardı. Alt sınıfların ulusal bilince ulaşmış kesimleri herşeye rağmen harekete desteklerini sürdürseler bile eski devrimci umut ve coşkularını artık yitirmiş durumdadırlar. Bu nedenle Kürt hareketine gerçek siyasal destekleri aslında pasif bir siyasal davranış olan oy desteğinin de gerisindedir.

Hareketin önlenemez yükselişi ile saflara sonradan katılan, bunda kendi sınıf çıkarları bakımından da çok yönlü yararlar gören ve sonuçta hareketin geriye çekilmesinde önemli bir rol de oynayan orta burjuva katmanlar ise, İmralı'dan başlayarak safları gitgide daha çok terketmektedirler. Kürt hareketinin düzenle uzlaşma ve bütünleşme çizgisine kaydığı bir dönemde, tam da orta sınıfların arzulanabileceği bu köklü yön değişimi sonrasında, bu aynı kesimlerin artık hareketin saflarında kalması için fazlaca zorlayıcı bir neden de kalmamış demektir. Düzen zemininde politik yaşama geçildiği bir evrede, PKK eksenli bir Kürt hareketi bu kesimler için artık bir olanak olmaktan çok bir yük idi. Kürt hareketinin eski etki ve cazibe merkezi olmaktan çıktığı, belirsiz bir bekleyiş içinde çözülmeye yüz tuttuğu bir evrede, onlar bencil sınıfsal çıkar, hesap ve beklentilerine uygun bir biçimde yeniden düzen partileri saflarında politika yapmaya dönebilirlerdi

eri ve Kürt hareketi

artık. Sınıfsal konumları gereği harekete en son katılanlardı, ilk terkedenler oldular. Kürt hareketinin oy kaybı ile tersinden AKP'nin oy patlaması, öteki etkenler yanında etkisi kaçınılmaz olarak alt sınıfların davranışına da yansıyan bu gelişmeden ayrı düşünülemez.

Bugünün kendine özgü koşullarında AKP, her açıdan bu kesimler için biçilmiş bir kaftandı. Herşeyden önce Kürt sorunu konusunda duyarlı olduğu, dahası devletin hakim zirveleri olmasa bu sorunun çözümüne yönelik adımlar atma niyeti de taşıdığı izlenimini başarıyla yaratmış bir partiydi. Öte yandan bir hükümet partisi olarak önemli rant kaynaklarını elinde tutuyordu ve arkasında ABD desteği olduğu için bu konumunu bir dönem daha koruyabilecek gibi görünüyordu. Bu ikisine ek olarak, Irak işgalinden beri tüm Kürtler'in ilgi ve umut odağı haline gelmiş bulunan Güney Kürdistan yönetiminin de belirgin biçimde desteğine sahipti. Bütün bunlar Kürt orta sınıfları payına, ulusal istem ve duyarlılıklarla bağını tümünden kesmeden kendi sınıfsal çıkarlarına daha uygun bir politika yapma zeminine geçebilmek olanağı demektir. Kürt büyük burjuvazisi, toprak sahipleri, aşiret reisleri, tarikat şeyhleri zaten AKP saflarında birleşmiş durumda idiler. Bunlara önemli bir bölümüyle orta sınıflar da katılınca, bu birleşik güç ve etki odağının geleneksel bağların güçlü olduğu Kürdistan'da küçük-burjuvaziden ve köylülükten önemli bir kesimi de ardından sürüklemesi hiç de zor değildi.

Dinci partiyi güçlendiren bu etkenlere bizzat dinin ve dolayısıyla dinsel gericiliğin Kürt emekçileri üzerindeki belirgin etkisini de eklemek gerekir. Türkiye Kürdistanı'nın büyük bölümünde aşiret ve tarikat bağları üzerinden geleneksel olarak dinsel gericilik çok güçlüdür ve etkin biçimde örgütlü bir güçtür. Ulusal özgürlük mücadelesi bu etkiye belli sınırlar içinde bir darbe vurdu, fakat mücadele devrimci-demokratik bir çizgide derinleşemeyip de en dar anlamda ulusal özelemler ve istemler sınırında kalınca, başta din olmak üzere geleneksel gerici düşünce ve ideolojilerin kitleler, özellikle de köylülük üzerindeki etkisi de büyük ölçüde ayakta kaldı. Ulusal uyanış ve mücadele coşkusu ön planda olduğu sürece, siyasal tercih ve davranışlarda bu etki geri planda kalabiliyordu. İmralı ile birlikte bu dönem kapanınca ve Türkiye'de toplumu düzeyinde de dinsel gericilik gitgide daha çok güç kazanınca, buna toprak olarak zaten fazlasıyla uygun olan Kürdistan'da dinsel gericiliğin ulusal hareketin kitle desteğini bir bölümüyle kendine çekmesi de kolaylaştı.

Bunu kuşkusuz AKP'nin Kürt sorunu konusundaki ikiyüzlü aldatıcı politikası ile birlikte düşünmek gerekir. Bu, sanıldığından da önemli bir noktadır. Sünni-Şafî kökenden Kürt halk kitlelerinde dinsel kimlik halen çok güçlüdür ve bu ulusal bilinçte ilerleme sağlayan kesimler için de önemli ölçüde geçerlidir. Siyasal bilinci zayıf, halktan ortalama bir Kürt seçmeni için AKP, hem ulusal istemleri konusunda duyarlılıklar gösteren, dahası bu konuda bir şeyler yapabilme olanağı da olan ve hem de geleneksel eğilim ve değerlerini temsil eden bir parti

görünümündedir. Bu görünüm AKP'de birleşmiş Kürt mülk sahibi sınıflar tarafından Kürt halk kitlelerini etkilemek ve AKP'ye yönlendirmek için özellikle kullanılmıştır. Seçimler vesilesiyle tüm öteki düzen partilerinin şoven milliyetçiliğin bayrağını sallaması, özellikle ordu tarafından Güney Kürdistan'a saldırı çığırkanlığının körüklenmesi ve AKP'nin ise böyle bir harekate karşı görünmesi, bu çabalara daha güçlü bir inandırıcılık kazandırmıştır.

Sorun gerçekte AKP'nin de ötesindedir. Parti olarak AKP'nin başarısı geçici olmaya mahkumdur. Fakat ulusal duyarlılıkları da en dar sınırlar içinde bile olsa bir biçimde seslendirebilen dinsel gericilik için aynı şey söylenemez. Kürt burjuvazisi bunu örgütleyerek, bu yolla halk kitleleri üzerindeki etki ve denetimini yeniden genişleterek, geçmişin devrimci-demokratik geleneğinden gelen ve bunun ilerici etkilerini doğal olarak halen de taşıyan Kürt hareketinin etki alanını iyiden iyiye kırmaya çalışmakta, bu konuda başta devlet olmak üzere bir bütün olarak Türk gericiliğinden de tam destek almaktadır. İmralı'dan yapılan açıklamalar, Kürt hareketinde AKP'ye karşı sertleşen söylemler, bugün AKP şahsında kendini gösteren bu tehlikenin çok iyi algılandığını göstermektedir. Kürt hareketi halen bu gelişmenin önünü alabilmenin yolunu bulmaya çalışmaktadır.

Fakat açmaz bizzat köklü kimlik ve çizgi değişimindedir. Kürt sorunu reformist bir çizgiye çekilerek, "demokratik cumhuriyet" adı altında kurulu düzenle barışıp bütünleşme stratejisi benimsenerek, burjuva gericiliğinin Kürt halk kitleleri üzerindeki etkisini yeniden kurabileceği bir zemin bizzat Kürt hareketi tarafından yaratılmıştır. Bu değişim Kürt halk kitlelerini yeniden düzenden ve emperyalist odaklardan bir şeyler bekler hale getirmiştir. Güney Kürdistan'da olayların seyri bunu ayrıca güçlendirmiştir. AKP'nin Kürt sorunu konusunda yarattığı belli belirsiz duyarlılık izleniminin bu denli kolay büyük bir siyasal etkiye dönüşebilmesi bundan ayrı değildir. Artık sözkonusu olan Kürt sorununun gerçek özgürlüğe ve eşitliğe dayalı köklü devrimci çözümü değil fakat sınırlı reformlarla bir parça tatmin edilmesidir. Böyle olunca, bu konuda bir şeyler yapabileceği izlenimini veren ve politik gücü de buna daha çok elverişli görünebilen bir gericilik odağı, tüm öteki avantajlarıyla birlikte bir anda ilgi ve umut kaynağı haline gelebilmektedir. Hele de halen Güney Kürtleri'nin hamisi durumundaki ABD'nin desteğine de sahipse ve onun bölgesel Kürt politikasıyla uyumlu hareket etmeye eğilimliyse... Özetle, Kürt sorununun düzen sınırları içinde çözülebileceği ve çözülmesi gerektiği düşüncesi, sorun üzerine söz söyleyebilen herhangi bir düzen partisi için bir anda geniş bir potansiyel etki alanı açabilmektedir.

Açmazın bir başka yönü, Kürt emekçi kitlelerinin sınıfsal çıkar, özlem ve ihtiyaçları ile ilgilidir. Kürt hareketi, erken bir zamandan itibaren fiilen herşeyi ulusal istem ve özelemlere indirgediği için, devrimci ulusal kimliğini koruduğu dönemde bile bu alanda fazlası ile sorunlu idi. Reformist çizgiye geçtiği andan itibaren bu bir başka yapısal açmazdır artık. Mevcut

çizgi düzeni aşmamaktadır ve burjuva sınıf kimliğine denk düşmektedir. Fakat hareket buna rağmen halen kitle desteğinin esasını Kürt halkının en yoksul katmanlarından almaktadır. Oysa yeni çizgi temelinde bu katmanlar için yapabileceği pek az şey vardır, fiilen ise hemen hiçbir şey yapmamaktadır. DTP'nin özeleştirisinde buna da yer verilmektedir, ama klasik burjuva politikasının sosyal demogoji silahının ötesine geçilecekse eğer, gerçekte ne yapabileceğine ilişkin olarak da halen bir açıklık yoktur. ABD ve AB'nin dayatmalarına etkin bir biçimde karşı çıkmadan, demokrasi ve Kürt sorunu konusunda hala da çözücü umut kaynağı olarak görülebilen İMF patentli TÜSİAD politikalarına karşı çıkmadan bu alanda ne yapılabilir ki? "Yerel iktidarlaşma" mevzileri olarak görülen belediyeler ise hükümetlerin boğucu kuşatma politikası koşullarında en sıradan hizmetleri bile vermekte zorlanmakta ve böylece Kürt yoksullarındaki umutsuzluğu derinleştirmektedirler. Bizzat DTP'nin oy kaybını aynı zamanda belediyelerin emekçiler payına hiç de tatmin edici olmayan icraatlarına bağlamaları da bunun bir itirafıdır.

"Kapsayıcı olmak", Türkiye partisi kimliğine bürünmek, böylece Türk emekçileriyle de yakınlaşmak sorununa gelince. Bu, iyi niyetli ama duygusal sınırlar içinde kalan jestlerle değil fakat Kürt ve Türk halklarının ortak çıkarlarına dayalı bir politik çizgi ve çabayla olabilir ancak. Oysa bu Kürt hareketinin devrimci döneminde bile başaramadığı bir şeydir. İmralı'dan beri ise artık düzenin egemenlerine ve devlete güven vermek asıl kaygıdır. Türkiye partisi olmak iddiası, "Türkiye'ye sözümüz var" söylemi, Türk halk kitlelerinden çok düzenin egemenlerini hedef almakta, onlara güven vermeyi, onlarla ilişkileri onarmayı ve Kürt sorununu sınırlı tavizler temelinde çözmeyi amaçlamaktadır. Bu politika bu niteliği ile Kürt ve Türk halklarının yakınlaşmasına bir katkı sağlamadığı gibi, Kürt halk kitleleri üzerinde burjuva politikası için daha geniş bir etki alanı açmaktadır. DTP'den AKP'ye oy kaymasını aynı zamanda bu politikanın geriye dönük yansıması saymak gerekir.

Son seçimlerde ortaya çıkan tablonun da etkisi altında Kürt hareketi halen reformist konum sonrasının kendini gitgide daha belirgin biçimde gösteren açmazlarıyla yüzyüzedir. Buna karşı bir çıkış yolu bulabilmesi ise fazlasıyla tartışmalıdır. Bizzat DTP'nin seçim sonuçları üzerinden yaptığı özeleştiril değerlendirme bile buna tanıklık etmektedir. DTP, bu özeleştiril kapsamında dile getirdiklerinin tümünde kendini yenilese ve güçlendirse bile, kitle desteğindeki erimenin önünü almayı başaramayacaktır. Zira bunlar bu erimeyi yaratan değil yalnızca hızlandıran nedenlerdir. Erimenin temelinde çizgi değişimi, devrimci çizgiden reformist çizgiye geçiş vardır. Bu nedenle biz 28 Mart seçimleri sonrasındaki yargımızı burada bir kez daha yineliyoruz: Devrimci mücadeleyle kazanılanlar düzenle uzlaşma ve bütünleşme çizgisiyle korunamaz.

(Devam edecek...)

25 Eylül 2007

(tkip.org sitesinden alınmıştır...)

Kapitalizmde öldürmek “para eder!”

Kapitalist devletlerin savaş makinelerine bütçeden ayırdığı payı sürekli arttırdığı biliniyor. Artık bazı liberaller bile, silahlanmaya harcanan kaynakların küçük bir kısmıyla dünyadaki beslenme, barınma, sağlık, eğitim gibi temel sorunların çözülebileceğini dile getiriyor.

Resmi açıklamalara göre, 2007’de savaş aygıtlarının yuttuğu/yutacağı para bir trilyon doları aşacak. Bu harcamaların yaklaşık yarısı, dünyanın en büyük ordusunu besleyen ABD emperyalizmi tarafından yapılıyor. Savaş aygıtlarının hizmetine sunulan paraların büyük bir kısmı işgaller, saldırılar, savaşlar, yıkım ve kitlesel katliamlar için kullanılıyor.

Bu kadarı burjuvazi, onun devleti ve farklı alanlardaki hizmetkarları tarafından “rutin” işlerden kabul ediliyor. Örneğin Irak’ta 1 milyon 200 bin

insanın katledilmesi, onlar için herhangi bir teknik olaydan farklı değil. Özellikle medyada mevzilenen kapitalizmin zebanilerinin penceresinden bakıldığında,

1 milyon 200 bin Iraklı’nın katledilmesi, Amerikalı vergi mükelleflerinin Bush yönetimi tarafından kandırılmasının yarattığı “ahlaki” sorunlardan öte bir anlam taşımaz.

Hal böyleyken, Irak’ta işgal ordularının hizmetinde çalışan ve kiralık katillerden müteşekkil olan “özel güvenlik şirketleri”nin icraatları, sermaye medyasının da gündemine girdi. Bu “ilgi”nin nedeni, Blackwater adlı “güvenlik şirketi” elemanlarının geçtiğimiz hafta, aralarında bir kadın ve çocuğunun da bulunduğu 20 sivil katletmesinin ardından yaşananlar oldu. Zira Bağdat’taki kukla yönetim, adı geçen şirketin çalışma izninin iptal edilip, şirketin ülkeyi terketmesi talimatı verdiğini açıkladı. Ancak lisansı iptal edilip ülkeyi terketmesi istenen şirketin bünyesindeki kiralık katiller sadece dört gün sonra Bağdat sokaklarında. Yani Nuri El Maliki’nin hükmünün ömrü, “güvenlik şirketi” söz konusu olduğunda, dört günle sınırlı kaldı. Nitekim El Maliki’nin bir yardımcısı da “özel güvenlikçileri sınır dışı etmelerinin zor olacağını” teslim etti.

Tepeden turnağa silahlı olan, ancak herhangi bir yasa veya kurala tabi olmayan bu kiralık katillere dair yapılanlar bazı kanlı icraatlarının yazılıp çizilmesinden ibaret kaldı. Medya tekelleri, birçok olayda yaptıkları gibi, yine “ağacı öne çıkarıp, ormanı gözlerden uzak tutma” taktiği izliyor.

Oysa, “özel güvenlik şirketleri” işgalci ordunun onlara verdiği kirli işleri yapıyor. Yani bütün saldırı ve cinayetler ABD emperyalizmi ve müttefiklerinin halkları köleleştirme seferinin başarısı için işleniyor. İkincisi, Irak’ı işgal eden ABD savaş makinesinin işlediği suçlar, paralı katillerin işlediğinden katbekat daha ağırdır. Diğer bir nokta ise, özelleştirmeyi savunanların paralı katiller ordusuna karşı çıkması riyakarlıktır. Zira neo-liberal politikaların olmazsa olmazı özelleştirme. Bu yüzden bir şiddet ve yıkım düzeni olan kapitalizmin savaşı özelleştirmesi akla uygundur. Çünkü her gün savaş ve çatışma üreten kapitalizm, “özelleştirilmiş savaş”ı fazlasıyla kârlı bir sektör haline getirmiştir.

İşte medya tekelleri, bu gerçekleri gözardı ederek, kapitalizmin insanlığa karşı işlediği ağır suçları tetikçilere yıkararak, hizmetinde olduğu düzeni aklamaya çalışıyor.

Sovyetler Birliği’nin dağılmasının hemen ardından, 1990’ların başında gelişip serpillmeye başlayan “özel katiller ordusu sanayii”, şimdiden 50 ülke için “vazgeçilmez” sektörler arasındaki yerini almış bulunuyor. Geçenlerde konuyla ilgili bir yorum yazısı yayımlayan İngiliz *Independent* gazetesi, “özel ordular”ın 50 ülkede 120 milyar dolarlık piyasayla en hızlı büyüyen sektör olduğunu duyurmuştu. Öte yandan pek çok kaynak da, Afganistan, Irak, Kolombiya, Nijerya, Rusya, Suudi Arabistan gibi bölgelerde işbaşında olan kiralık katiller ordusunun, dünya çapında en hızlı büyüyen sanayi sektörünü oluşturduğu bilgisini teyit etmektedir.

Irak’tan yansıyanlar, orduları ve savaşı özelleştiren kapitalist-emperyalist düzenin efendilerinin, bundan böyle “kirli savaş” yöntemlerini çok daha yaygın kullanacağını göstermektedir. Bu kirli savaşların, emekçileri ve ezilen halkları çok daha ağır bedellerle karşı karşıya bırakacağı açıktır.

İşçi sınıfı, emekçiler ve ezilen haklar, kapitalizmin dayattığı bu ağır bedelleri ödemeyi reddetmelidir. Bunu başarmak ise, anti-emperyalist/anti-kapitalist mücadelenin geliştirilip yaygınlaştırılmasına ve enternasyonal dayanışmanın güçlendirilmesine bağlıdır.

ABD Dışişleri Bakanı’nın altıncı bölge gezisi...

Savaş çetesinin yeni aldatmacası: “Uluslararası konferans”

Altıncı Ortadoğu gezisini gerçekleştiren ABD Dışişleri Bakanı Condoleezza Rice, yaptığı açıklamada, “Ortadoğu sorununa çözüm bulmak amacıyla Kasım ayında yapılması planlanan uluslararası konferansta elle tutulur sonuçlara ulaşmak istiyoruz” dedi. İsrail ve Filistin’i ziyaret eden Rice, Mahmut Abbas ve Ehud Olmert başkanlığındaki heyetlerle görüşerek, Washington’daki konferans öncesinde son yoklamayı yaptı.

Savaş çetesi “Ortadoğu sorununa çözüm bulmak” istiyormuş! Ancak kritik nokta, “sorun” derken neyin kastedildiği, soruna önerilen “çözüm”ün kimlere hizmet edeceğidir.

ABD ile özel himayesi altındaki siyonist İsrail’in Ortadoğu’da neyi “sorun” kategorisine yerleştirdiği elbette bilinmektedir. Filistin, Irak, Lübnan’da devam eden işgal karşıtı direnişin kırılması, ABD emperyalizmine tam teslim olmayan yönetimlerin yıkılması, bölge petrolünün yağmalanması önündeki tüm engellerin kaldırılması...

Eğer emperyalist-siyonist güçler bu kirli emellerine ulaşabilselerdi; halkları köleleştirmeyi, diğer emperyalist güç odaklarının ABD ile rekabet etme güçlerini sınırlamayı, ırkçı-siyonistlerin “büyük İsrail” fantezisini gerçekleştirmeyi başarabilirlerdi. Ancak Ortadoğu, “yanlış hesapların Bağdat’tan döndüğü” bir coğrafyadır.

ABD, müttefikleri ve işbirlikçilerinin nasıl “sorun” çözdüklerini anlamak için Irak, Filistin, Afganistan gibi ülkelerde yaşananlara bakmak yeterlidir. Şimdi tüm bölge için önerilen “çözüm planı”nın bu örneklerden farklı olması için ortada bir neden yok.

Suriye’yi taciz eden İsrail savaş uçakları, siyonistlerin “düşman toprağı” ilan ettiği Gazze’de yaşayan 1.5 milyon Filistinli’yi boğma planları, Lübnan’da patlayan bombalar, küle dönen cesetler... Tüm bunlar Washington’da toplanacağı söylenen konferans öncesi günlerde yaşanan olayların bazıları. Bu tablo da, ABD-İsrail ikilisinin nasıl bir “çözüm” peşinde

olduklarını gösteriyor.

Sözü edilen konferansa Filistin ve İsrail tarafları dışında hangi ülkelerin katılacağı henüz açıklanmış değil. Ancak Rice’in ziyaretinden sonra İsrail’de yayımlanan *Haaretz* gazetesine açıklama yapan Filistin yönetimi Başkanı Mahmud Abbas’ın siyasi danışmanı Nimer Hamad, ABD’nin, Filistin yönetiminin “Lübnan ve Suriye’nin de konferansa davet edilmesi talebini kabul edeceği”ni söyledi. Mahmud Abbas’ın danışmanı, Suudi Arabistan rejiminin de Lübnan ve Suriye’nin katılması için Washington nezdinde girişimde bulunduğunu belirtti.

“Barış” konferansına Arap Birliği izleme komitesini de davet etme sözünü verdiği beliren Hamad, komitede Suudi Arabistan, Fas, Suriye ve Mısır’ın bulunduğunu ifade etti.

Buna rağmen İsrail’i resmen tanımayan Suudi Arabistan’ın gerici kokuşmuş rejiminin ikilem içinde olduğu gözleniyor. Ortaçağ kalıntısı bu rejimin egemenleri bir yandan Washington’daki efendilerini memnun etmek istiyorlar, ama diğer yandan halkın tepkisinden çekiniyorlar. Zira bölge halklarını köleleştirme seferinin başarısı için planlanan böylesi bir konferansa katılmanın, kendi halkları nezdindeki itibarlarını daha da düşürmekten öte bir sonuç üretmeyeceğini onlar da kestirebiliyor.

Bush liderliğindeki savaş kundakçıları, büyük ihtimalle sözü edilen konferansı Washington’da toplayacak. Hatta bu girişimi şimdiden “barış konferansı” diye ananlar da var. Ancak bu adlandırmanın, konferansa atfedilen “somut çözümler üretme” söylemlerinin bölge halkları nezdinde bir etki yaratması mümkün değil. Zira emperyalist-siyonist güçlerin icraatları bölge halklarının gözleri önünde cereyan ederken, sahte vaadlere kanmaları mümkün değil.

Bölge halklarının yapması gereken, emperyalist-siyonist güçlerin kirli planlarını paramparça edip çöpe atmaktır. Zorbaları bölgeden kovmanın, halkların rahat bir soluk almasını sağlamanın yegane yolu budur.

ABD’de onbin kişi ırkçılığa karşı yürüdü

Berlin’de “polis devleti”ne karşı gösteri

Geçtiğimiz hafta Alman askerlerinin ve savaş uçaklarının Afganistan’dan geri çekilmesi için düzenlenen ve yaklaşık 20 bin kişinin katıldığı gösterinin ardından 22 Eylül günü yapılan gösteriye yaklaşık 15 bin kişi katıldı. **“Bilgiler kendime ait”** şiarı altında gerçekleştirilen gösteriye bu kadar kitlesel bir katılım beklenmiyordu. Kişilerin özel yaşamını sistematik olarak kontrol altına almayı hedefleyen yasa önerileri, bugüne kadar “anti-terör yasaları”na karşı tepkisiz kalan kesimleri dahi rahatsız etti.

11 Eylül saldırısından bu yana, ekonomik-sosyal kazanımlara dönük saldırıların yanısıra, demokratik hak ve özgürlüklere yönelik oldukça ciddi saldırılar gerçekleştirildi. “Polis devleti” uygulamalarını meşrulaştıran saldırılar tüm hızıyla sürüyor.

Hükümet ortağı CDU (Hıristiyan Demokrat Parti) tarafından gündeme getirilen özel bilgisayarların internet üzerinden aranması tartışması sürerken, kamuoyunun gündemine “Almanya’yı kan gölüne çevirecek olan islami teröristler yakalandı” haberi oturdu. Ancak bu haberin tam da bu ve benzeri yasaların çıkarılmasını kolaylaştırmak için yazılan senaryo olduğu açığa çıktı. Basına yansıyan bilgilere göre, “islami terörist” olduğu iddia edilenlerden birinin zaten Alman polisi ile irtibat içinde olduğu ve kendisine ajanlık teklif edildiği açığa çıktı. Tutuklanarlardan Türkiyeli gencin ailesinin verdiği bilgiye göre, yakalanan diğer üçüncü şahsın polis olması olasılığı da yüksek.

Eylemin, Alman devletinin “terörizm” demagojisini kullanarak demokratik hak ve özgürlükleri sınırlandırmasına karşı en kitlesel gösteri olduğu söyleniyor. Hakları korumaya yönelik bu

kitlesellikteki en son eylem 1987 yılında halk sayımına karşı yapılmıştı.

Kitlesel katılıma yol açan esas neden, 11 Eylül 2001 yılından bu yana ardarda çıkarılan “anti-terör ve güvenlik” yasalarının yeterli olmadığını belirten hükümetin, 1 Ocak 2008 yılından itibaren hayata geçirmeyi hedeflediği saldırılar. Özel telefon, cep telefonu, elektronik posta ve bilgisayar vb. üzerinden özel konuşmaların dinlenmesine yasal zemin hazırlayan öneri paketi büyük bir tepki topladı. Yasa, özel telefon şirketleri tarafından, bütün kişi ve kurumların (doktor, muhabir vb.) kiminle ne zaman, ne kadar konuştuğunu 6 ay süresince kaydedilmesini öngörüyor. Cep telefonu görüşmelerinde özel bir sinyalle telefon edilen yer tespit edilebilecek. Elektronik postaların (e-mail) kim tarafından ve kime yazıldığı, kimin ne kadar süre internet kullandığı da kaydedilecek. Ayrıca elektronik kimlik tartışmaları da gündeme getirilmiş bulunuyor. Elektronik kimliklere geçiş süresi 2009’un sonu olarak düşünülüyor.

Eylem, ATTAC, gazeteciler, doktor kurumları, Ver.di Sendikası, sol partiler ve yerel örgütleri, Yeşiller, FDP, devrimci kurum ve kuruluşların çağrısı ile gerçekleşti. Kolluk güçlerinin yaptığı yığınağa rağmen eyleme gösterilen ilgi Alman devletini rahatsız etti. Gösteri ve yürüyüşlere karşı provokasyonları ve saldırganlığıyla tanınan Berlin polis teşkilatı bu gösteride de aynı tutumunu sürdürdü. Özellikle anti-kapitalist bloka azgınca saldırdı. Çatışmalarda 37 kişi yaralandı, birçoğu tutuklandı.

“Polis devleti” uygulamalarına, “anti-terör” ve “güvenlik” yasalarına karşı büyük kesimleri kapsayan gösterilerin önümüzdeki dönemde yoğun olarak

Kızılderilileri soykırıma uğratan “beyaz adam”, ihtiyaç duyduğu emek gücünü ise siyahları topraklarından koparıp köle pazarlarına doldurarak karşıladı. Afrika’dan Amerika’ya zorbalıkla getirdiği siyahlara tarihin kaydettiği en iğrenç ırkçılığı reva gördü.

Kölelik kaldırıldı, kapitalizm hızla gelişti, ABD dünyanın en büyük emperyalist gücü oldu, ama ırkçılık halen varlığını sürdürüyor. ABD örneği, kapitalizmin ne kadar gelişmiş olursa olsun, insanlar arasındaki bu iğrenç ayrımı ortadan kaldıramadığını göstermektedir. Bu kaba ayırım kimi zaman geri plana itilse bile, egemenler ihtiyaç duyduğunda yeniden ırkçı histerileri körüklüyorlar. Çünkü burjuvazi ve onun siyasal iktidarı, ırkçılığın ortadan kaldırılmasının önündeki temel engeldir.

Geçtiğimiz günlerde pekçok kentten 3 bin nüfuslu Jena adlı kasabaya gelen 10 bin kişinin ırkçılığı protesto eyleminde buluşması, siyahların ABD’de halen ciddi ayrımlara maruz kaldığını göstermektedir. 1960’lı yıllara kadar otobüste beyazlara ayrılan bölümlere oturması yasak olan siyahlar, halen ABD zindanlarının en kalabalık müdavimleri durumundadır. Bush çetesi içinde bile siyahların bulunması bu gerçeği değiştirmiyor. Zira ırk ayrımına maruz kalanlar, emekçi kesimden siyahlardır.

Olay geçtiğimiz Ağustos ayının ilk günlerinde başlıyor. Beyaz bir öğrenci siyah bir öğrenciyi, beyaz öğrencilerin oturduğu bir ağacın altına oturduğu için silahla yaralıyor. Siyah öğrenciler ertesi gün saldırgan beyaz öğrenciyi yaralıyor. Bir gün sonra ise beyaz öğrenciler, ırkçılık döneminde siyahların asılmasına atfen ağaca ilmek geçiriyorlar. Çıkan kavgada altı siyah öğrenci, yine bir beyaz öğrenciyi dövüyor.

ABD adalet sisteminin bu olaya müdahalesi tam da “beyaz adam” zihniyetine uygun oluyor. Beyaz öğrenciler hakkında dava bile açılmıyor, sadece okuldan uzaklaştırılıyor. “Jena Altılısı” olarak bilinen siyah öğrencilere ise “ikinci dereceden cinayet” suçlamasıyla dava açılıyor.

Siyah gençleri itham eden jüri üyelerinin tümü beyazlardan oluşuyor. İrkçi zihniyetlerini tüm iğrençliği ile ortaya seren jüri üyeleri, siyah öğrenciler için 80 yıla kadar varan hapis cezası istiyor. Mahkemenin bu kaba ırkçı zihniyeti, ülke genelinde siyah Amerikalılar arasında tepkilere neden oluyor.

İşte Jena’da yürüyüş düzenleyen onbin siyah, mahkemenin bu ırkçı kararını protesto etti. Siyah kıyafetler içindeki siyah ABD’liler, “Yeter artık!”, “Onlar (Jena Altılısı) bizim için vardı, bizler de onlar için varız!” gibi sloganlar attı. Eylemde kitleye seslenen Papaz Al Sharpton; *“Bu, 21. yüzyıl insan hakları hareketinin doğuşudur. 20. yüzyılda otobüslerde oturabilmek için mücadele ettik, şimdi de mahkemelerde oturmamak için mücadele edeceğiz”* dedi.

ABD’de tanınan siyah radyocu Michael Vaisden ise “Cezaevlerimiz, orada olmaması gereken kardeşlerimiz ve evlatlarımızla dolup taşıyor. Çocuklarımızı nasıl gerekiyorsa öyle savunacağız” diye konuştu.

İrkçilik tarihinin en iğrenç sahnelerine tanık olan Jena kasabasında, 1882-1968 yılları arasında 335 siyah ABD’li linç edilerek katledilmiştir.

Birmanya halkı cuntaya karşı sokaklarda...

Birmanya'da bir kez daha devlet terörü!

Birmanya'da bir ay önce petrol fiyatlarına yapılan büyük zamma karşı gelişen tepkiler sürüyor. Protesto eylemlerine askeri rejimin emriyle saldırılması üzerine rahipler göstericilere destek olmak amacıyla bir eylem gerçekleştirdiler. Sert bir müdahale ile karşılaşan rahipler, cuntacıların kendilerinden özür dilemesi için süre tanıdılar. Bu talebin karşılanmaması üzerine rahipler eylemlerini yeniden başlattılar.

Eylemler askeri rejimle yönetilen ülkede son 20 yıl içerisinde gerçekleştirilen en kitlesel gösterilere dönüştü. Ülkenin en az 25 kentinde onbinlerce kişi alanlara çıktı.

Yaklaşık bir hafta önce petrol zammı üzerine başlayan gösteriler, bir hafta içerisinde kitleselleşerek siyasal talepleri de kapsayan bir içeriğe büründü. Gösterilerin başından bu yana eylemlerin aktif bileşeni olan gruplar halka daha güçlü bir katılım ve şer iktidarını devirme çağrısı yaptılar. Turuncu giysileriyle sokakları dolduran budist rahiplerin de bulunduğu yürüyüşe katılım Rangun'da 100 bini aştı. Bazı kentlerde de halkın katılımı onbinleri buldu.

İsviçre'de inşaat işçilerinin görkemli yürüyüşü

İnşaat işçileri, İsviçre'nin Züriç kentinde 22 Eylül günü, işçi ve emekçilerin katılımıyla görkemli bir yürüyüş gerçekleştirdiler.

3 yıl önce inşaat işçileri kararlı bir direnişle bu sektördeki emeklilik yaşını 65'ten 60'a indirmeyi başarmışlardı. Dünyanın birçok yerinde olduğu gibi İsviçre'de de inşaat sektörü inanılmaz kârlar elde etmekte, buna rağmen işçilerin sosyal haklarına ve ücretlerine göz dikmektedirler.

1937 yılından bugüne bu sektördeki işçiler toplu sözleşme hakkına sahipler. Sendika üyesi olsun olmasın, bu sektördeki irili-ufaklı işyerleri, bu sözleşmenin asgari kararlarına uymak zorunda. İnşaat İşverenleri Sendikası, 1 Ekim 2007'den itibaren varolan toplu sözleşme hakkını tek taraflı olarak feshetti.

Bu ne anlama gelmektedir?

Birincisi, bu sektördeki saldırı başarı elde ederse diğer sektörler de bunu izleyecektir.

İkincisi, bunun gerçekleşmesi durumunda "Mindestlohn" diye tabir edilen asgari ücret ortadan kalkacak ve işçiler karın tokluğuna çalışmaya zorlanacaklar. 13. aylıklar kalkacak, senelik izinler yılda 4 haftaya indirilecek, haftalık çalışma süresi 50 saate kadar çıkartılabilecek. Hastalık durumunda 720 günlük güvence iptal edilecek, vb...

Saldırı şu anda sadece inşaat sektörüne yönelik gibi görünse de, gerçekleşmesi durumunda sınıfın tümüne yönelik boyutlar kazanacak kapsamlı bir saldırı olacaktır.

Bu sektörde çalışan 36 bin işçinin yüzde 30'u zaten daha şimdiden taşeron firmalar aracılığı ile sömürü cenderesinin içine sokulmuş durumdadırlar.

22 Eylül günü gerçekleşen yürüyüş öncesi, patronların geri adım atmaması durumunda greve

gidilip gidilmemesi konusunda bir referandum yapıldı. Grev oylamasına 30 bin civarında işçi katıldı ve yüzde 84.5'i greve "evet" dedi. Züriç'teki yürüyüş de bu kararlığın bir göstergesi oldu. Yürüyüş öncesi ve sonrası kamuoyu ve basının yoğun ilgisini çeken bu tablo önümüzdeki süreçte de kamuoyunun dikkatini üzerinde toplayacak gibi görünüyor.

Yürüyüşe İsviçre'nin her bölgesinden tren ve otobüslerle gelen işçiler katıldı. Eyleme coşkulu bir hava hakimdi. En görkemli kortej İsviçre'nin İtalyan kantonu TICINO'dan katılan işçilerin kortejidi. Sendikalarının pankartının tam ortasında orak çekiçli amblem yeralmaktaydı.

Önümüzdeki günlerde İsviçre işçi sınıfını ve özellikle de inşaat işçilerini sıcak günler bekliyor. Şu ana kadar işçilerin taleplerini kararlılıkla savunan Unia Sendikası bu kararlılığını sürdürür ve desteğini aldığı diğer sektörlerin ve kamuoyunun gücünü iyi bir biçimde değerlendirebilirse, kazanmamak için bir neden yok gibi görünüyor. Eğer tersi olursa saldırı dalgası diğer sektörlerle yayılarak genişleyecektir.

Bir-Kar/İsviçre

20 yıl sonra bir daha!

1948 yılında İngiliz egemenliğine karşı bağımsızlığını kazanan Birmanya 1962'den bu yana askeri diktatörlük altında yönetiliyor. '88 yılında rejim karşıtı kitlesel gösteriler devlet terörü ile bastırılmış, 3 gösterici ölmüştü.

Birmanya'daki gösteriler '88'den bu yana gerçekleştirilen en kitlesel tepkiler olarak değerlendiriliyor. Cuntacıların eylemlere müdahalesi ise 26 Eylül tarihine kadar gözaltı terörü ve göz yaşartıcı gaz kullanılması biçiminde oldu. Ancak 26 Eylül günü eylemlere yönelik devlet terörünün sonucunda yüzlerce kişinin gözaltına alındığı, 3'ü rahip 5 kişinin öldüğü söyleniyor.

Bu haliyle uygulanan devlet terörü 20 öncesini aratmıyor!

"Siyasi tutsaklara özgürlük" talebi yükseltiyor!

Gösterilerde öne çıkan bir diğer talep, siyasi tutsakların serbest bırakılması. 1990 yılında yapılan ilk ve son genel seçimde muhalefet partisi olan Ulusal Demokrasi Partisi'nin lideri Aung San Su Kyi, oyların %60'ını alarak seçimlerden büyük bir zaferle çıkmıştı. Ancak bu başarı Aung San Su Kyi'ye pahalıya mal oldu, askeri rejim tarafından ev hapsine alındı. Darbeciler seçim sonuçlarını tanımadı. Askerlerin desteklediği parti ise bu dönemde yalnızca %2 oy alabilmişti.

Rangun'da 100 bini aşkın insanın katıldığı gösteride eylemciler, Birmanya'daki demokrasi mücadelesinin simgesi olarak görülen Aung San Su Kyi'nin tutuklu bulunduğu eve kadar yürüyerek, onunla görüştüler.

Birmanya'da önümüzdeki dönemin nasıl gelişeceği henüz belirsiz. Cuntacıların katliamlarının ardından sokağa çıkma yasağı ilan edildi. Ülkede baskı ve terör kol geziyor.

Ancak herşeye rağmen askeri yönetimin püskürtülmesi, Birmanya halkının sergileyeceği kararlılığa bağlı.

Dünyadan...

Bangladeş'te binlerce işçi eylemde!

Bangladeş'in en büyük serbest üretim bölgelerinden biri olan Dhaka'da bulunan Telgaon Sanayi Bölgesi'ndeki 30 bin tekstil işçisi, bu hafta sonu ücret artışı ve ordu güdümlü hükümet tarafından ilan edilen gösteri yasaklarının kaldırılması için sokağa çıktı. Tekstil işçilerinin eylemleri birçok fabrikada üretimi durdurdu.

Patronlar tarafından "yasadışı" olarak nitelendirilen gösterilerde işçiler polisle çatıştı. Çatışmalarda 50 kişi yaralandı.

Geçen yıl da ülkenin ihracat gelirinin üçte birini oluşturan tekstil sektöründe birçok eylem yaşanmıştı. Hükümet tekstil işçilerinin eylem ve gösteri yapmalarını özel olarak yasaklamasına rağmen, geçen yılın sonlarına doğru işçiler sokaklara dökülmüş, birçok fabrika tahrip edilmişti. Bu eylemler ancak sendikalarla patronlar arasında asgari ücretin 25 dolara çıkarılması konusunda anlaşma sağlanması ile bitirilebilmişti. O günden bugüne, 25 dolarlık asgari ücretin uygulandığı fabrikalar yalnızca toplam fabrikaların dörtte birini oluşturuyor. İşçiler ücretlere zam talebiyle sokağa dökülürken, aynı zamanda ödenmeyen 25 doların da ödenmesini istiyorlar.

General Motors'da 73 bin işçi grevde!

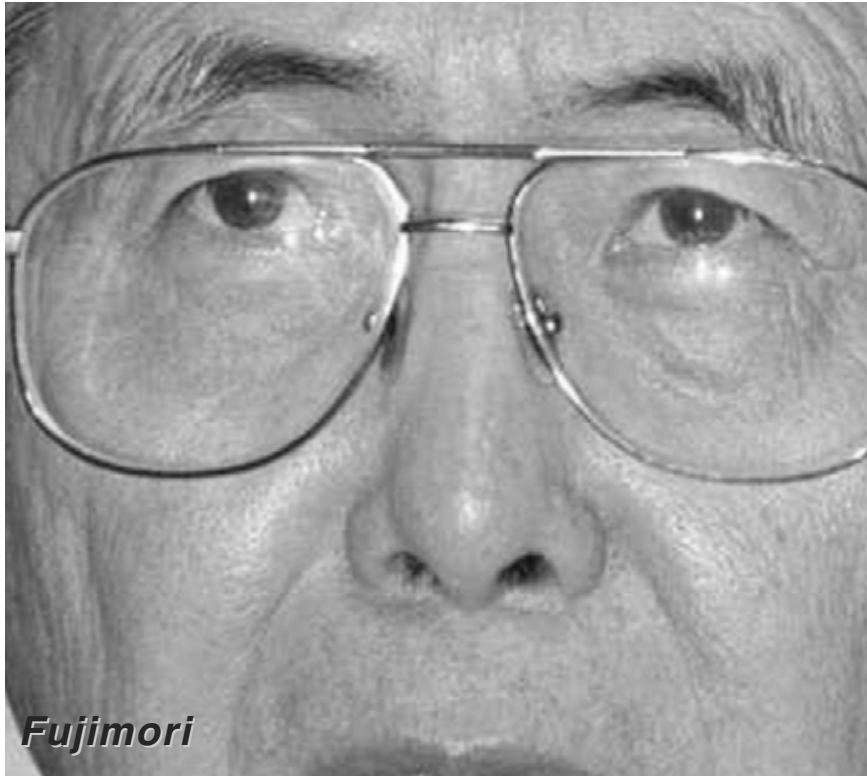
ABD'nin ünlü otomotiv tekeli General Motors'da çalışan işçiler 31 yıl sonra ilk kez ülke çapında greve çıktılar. Birleşik Otomotiv İşçileri Sendikası'na üye olan 73 bin sendikalı işçi tarafından ABD sınırları içerisinde gerçekleştirilen grev sarsıcı bir etki yarattı.

General Motors şirketi maliyeti azaltmak amacıyla işçilerin sosyal haklarının gaspını içeren bir sözleşme metnini sendikaya dayattı. Otomotiv tekelinin ileri sürdüğü sözleşme kapsamında işçilerden emeklilik ve sağlık sigortalarının da içinde bulunduğu temel haklardan vazgeçmeleri isteniyordu. Sendikalar ise bu sözleşme karşılığında şirketten üretimini Amerika'da sürdürme taahhüdü ve çalışanların işlerini kaybetmeyeceği güvencesi istedi. Görüşmeler sonuçsuz kaldı ve tıkandı.

Otomotiv sektörünün geçen yıl yaşadığı krizin faturasını işçilere keserek telafi etmeye çalışan General Motors ile yapılacak ve kazanımla sonuçlanacak bir sözleşme, aynı zamanda Birleşik Otomotiv İşçileri Sendikası'nın elini Ford ve Chrysler karşısında da güçlendirecek. Zira bu iki tekel de General Motors gibi işçi maliyetlerinde kesintiye gitmeyi gündemine almış durumda.

Bulgaristan'da süresiz grev

Bulgaristan'da öğretmenler ve eğitimler ülke genelinde süresiz greve çıktılar. Sendikaların verdiği bilgiye göre, 3 bin okulun yüzde 60'ı ve çocuk yuvalarının yüzde 72'si greve gitti. Sendika, grevi diğer okullara yaymak istiyor. Öğretmenler ve eğitimler yüzde 100 ücret artışı talep ediyorlar. Öğretmenler ortalamasının altında ücret alıyorlar.

Doğu Almanlar geçmişini özledikleri!

Bir kamuoyu araştırması, Doğu Alman eyaletlerinde sosyalist sisteme ciddi bir özlem duyulduğunu ortaya koydu. Super Illu Dergisi tarafından yapılan araştırmanın sonuçlarına göre, eski rejimin bugüne göre kat kat iyi olduğunu söyleyenlerin oranı %64'ü buluyor. Doğu Almanlar'ın sadece %17'si eski rejime 'kötü' diyor.

Doğu Alman eyaletlerinden Sachsen-Anhalt'ta yapılan başka bir araştırmada ise, bu eyalette yaşayan Almanlar'ın %23'ünün sosyalizmi geri istediği ortaya çıktı. Yine aynı eyalette yaşayanların %96'sı 'eski hayatımız kötü değildi' düşüncesine sahip. Araştırma kurumlarının birbirleri ile çelişmeyen sonuçlarına göre, Doğu Almanlar'ın %90'ı sosyalist rejim altında özel hayatlarından memnun olduklarını belirtiyorlar.

Doğu Almanlar, sosyal adaletsizliğin varlığını, eğitimin niteliksizliğini, sosyal hakların sınırlılığını, insani ilişkilerdeki yabancılaşmayı, suç oranlarındaki yüksekliği kapitalist rejimin bir sonucu olarak görüyor.

Fujimori hapiste!

Peru'da insanlık suçu işlemek ve yolsuzluğa karışmak ile suçlanan eski diktatör Alberto Fujimori, Şili tarafından sınır dışı edilerek ülkesine gönderilmişti. Fujimori'yi Peru'ya götürülen uçak Lima'ya ulaştığında Peru'daki ölüm timlerinin fikir babası, eli kanlı katili karşılamak için 700'e yakın insan toplanmıştı. Askeri üsse indirilen uçaktan alınan Fujimori daha sonra Lima'ya 30 km uzaklıktaki bir cezaevine götürüldü. Çok sayıda suçtan yargılanan Fujimori'nin suç hanesinde diktatörlük rejimine karşı çıkan muhaliflerin katledilmesi de bulunuyor.

Kapitalizm akıl sağlığımızı bozuyor!

Dünya Sağlık Örgütü'nün iki yıllık araştırma sonuçlarını değerlendirdiği 'Dünya Akıl Sağlığı' başlıklı rapor, dünyada her beş kişiden birinin yardım alması gerektiren akıl hastalığı ya da psikolojik sorunları olduğunu ortaya çıkardı.

Rapora göre depresyon dünya genelinde hastalıkların nedenleri arasında 7. sırada yer alıyor. Çoğunlukla yaşam şartlarının ağırlığından, kişinin kendisini yaşam karşısında güçsüz hissetmesinden kaynaklanan (yani özünde sınıfsal bir yan da taşıyan) depresyon Brezilya'da hastalıkların birinci nedeni durumunda.

Yine rapora göre, dünyada her yıl %86'sı orta ve düşük gelir grubuna dahil ülkelerde yaşayan 800 bin kişi intihar ediyor. Dünya genelinde fiziksel olmayan rahatsızlıklardan ötürü acil servislere başvurular ise son 10 yılda %5 artarak %11'e yükseldi.

İnsanların gün geçtikçe daha fazla birbirlerine yabancılaştıkları bir sistem olan kapitalizm akıl sağlığımızı da bozuyor.

Fransa'da ırkçı göçmen yasası!

Fransa meclisi, göçmenlere aile bileşimine kanıt olarak DNA testini dayatan Göçmen Yasası'nı tüm tepkilere rağmen kabul etti. Senato 2 Ekim günü yasayı görüşecek.

Yasa değişikliği, yeterli düzeyde Fransızca bilmeyen eşlerin ve 16 yaşından büyük çocukların ülkelerindeki iki aylık bir kursun ardından 'Fransız dili ve Fransız Cumhuriyeti değerleri' konusunda testten geçmeleri zorunluluğu getiriyor. Yanı sıra ailelerini yanına almak isteyen göçmenlerin, Fransa'daki asgari ücretin iki katı kadar gelir elde ettiklerini ve tüm ailenin barınabileceği büyüklükte bir evde yaşadıklarını da kanıtlamaları gerekiyor.

Sığınma hakkının da sınırlandırıldığı yasaya Fransa'daki göçmen örgütleri ile demokratik kurumların tepkileri sürüyor.

Venezüella'da yeni eğitim müfredatı!

Chavez sosyalist eğitim müfredatının bu yıl sonunda yürürlüğe gireceğini, özel okulların bu müfredatı uygulamaması halinde bu okulların kapatılacağını söyledi.

Chavez karşıtları, Chavez'in eğitim sistemini kullanarak çocukların beynini yıkadığını söylerken, Chavez her iktidarın eğitimi kendi ideolojisi merkezli yapılandırmasının doğal olduğundan bahsetti. Chavez, kapitalist ideolojiye dayanan eğitimin bütün değerleri mahvettiğini vurguladı. Eğitim müfredatında okutulması önerilen kitaplar arasında Marx'ın Das Kapital'i ve Castro'nun kimi konuşma metinleri de yer alıyor.

Berlin'de uyarı grevi!

Almanya'da 60 bin kamu emekçisini ilgilendiren TİS'lerle ilgili eylem yapıldı. Berlin'de 19 Eylül günü 10 bin kamu emekçisi uyarı grevi gerçekleştirdi ve gösteri düzenledi.

Grev Ver.di, GEW, GDP ve İG BAU gibi sendikaların çağrısıyla gerçekleşti. Sendikalar, 3 yıl için imzalanan TİS'lere ilişkin her üç yıl için 300 € talep ediyorlar. Hükümette olan SPD ve Sol Parti ise bu talebi reddediyor.

Eylemde "Sabrımız artık taşıyor!" pankartı ile yürüyen kamu emekçileri, 2003 yılında yapılan TİS görüşmelerinin ardından yaşam koşullarının giderek kötüleştiğini, bu duruma artık seyirci kalmayacaklarını dile getirdiler. Ver-di Sendikası temsilcisi, hükümetin bir an önce yeni bir öneriyle gelmesini beklediklerini, aksi durumda önümüzdeki haftalarda uyarı grevlerine ve eylemlere devam edeceklerini belirtti.

Berlin Bir-Kar

Ortadoğu'dan...

ABD'nin kirli savaş taktikleri!

Irak işgali ile ilgili Washington Post'ta yer alan bir habere göre, ABD'li keskin nişancılarla Iraklılar arasında, Iraklılar'ın büyük çoğunluğunun haberi olmadan kedi-fare oyunu oynanmış. Pentagon'un ABD ordusuna verdiği 'tavsiye' üzerine, keskin nişancılar sokaklara kimi tuzaklar kurarak, kimi yemler atarak, tuzağa kapılan Iraklılar'ı öldürüyorlar! Ateşleme kablosu, plastik patlayıcı veya askeri bir mühimmatı yere bırakan askerler, bu 'yem'leri toplamaya çalışanları sivil-direnışçi ayrımı yapmaksızın katlediyorlar. Tepkiye yol açmamak için, sokak ortasında oyuna getirilerek katledilen Iraklı eğer sivilse, yanına-üzerine silah vb. bırakılarak, direnişçi görüntüsü verilmeye çalışıyor.

Konu ile ilgili keskin nişancı timinin komutanı

Yüzbaşı Matthew Didier soruşturmaya uğradı. Didier, "Basitçe yemi bir yerlere bırakıyoruz. Bunu düşmanı yok etmek için kullanacaklarını biliyoruz. Sonra o nesneyi izliyoruz. Bir kişi bunu bulduğunda alıp götürmeye çalışıyor. O zaman biz saldırıya geçiyoruz. Bu, o nesneyi Amerikan güçlerine karşı kullanacaklarının bir işareti" diyor. Söz konusu taktiğin Pentagon Asimetrik Savaş Grubu'na verildiğini, hatta ortalığa bıraktıkları 'yem'leri Pentagon'un temin ettiğini söylüyor.

Irak'ın yapılandırılması BM'nin gündeminde!

Birleşmiş Milletler'in Irak gündemli toplantısı, 24 ülke ve uluslararası örgütün katılımı ile New York'ta

gerçekleşti. Toplantının gündemini, Irak'ın yeniden yapılandırılması, bu çerçevede Birleşmiş Milletler'in Irak'taki rolünün artırılması oluşturuyordu.

Birleşmiş Milletler Genel Sekreteri Ban Ki Moon ve Irak Başbakanı Nuri El Maliki'nin başkanlık yaptığı toplantıda Türkiye Dışişleri Bakanı Ali Babacan'dan Condolezza Rice'e kadar, yapılan konuşmalarda BM'nin Irak'taki etkisini artırmasının gerekliliği vurgulandı. Bu çerçevede, Birleşmiş Milletler'in Irak'ta destek bürosu açacağı, büroların Basra ve Erbil'de açılmasının düşünüldüğü dile getirildi. Büronun amacının, "Irak'ın istikrarı için kaygılanan ülkeler arasındaki diyalogu teşvik etmek" olacağı ifade edildi.

Irak'ta sergilenen direniş karşısında batağa saplanan Amerika, Irak'ın yeniden yapılandırılması adı altında BM şemsiyesi altında da etkisini sürdürmeyi, işgalini kalıcı kılmayı amaçlıyor.

Irak'ın yeniden yapılandırılmasının ele alınacağı toplantılardan birini de 13 Ekim'de İstanbul'da gerçekleşmesi planlanan "Irak'a komşu ülkeler toplantısı" oluşturuyor.

BM toplantısında ele alınan en temel konulardan biri "Irak'ın güvenliği". Birleşmiş Milletler Genel Sekreterinin Irak'ın güvenliği için yapılacak "daha çok şey olduğu" ifadesi, direniş kırmak için işgalin sürmesi konusunda Amerika'ya destek vermek anlamına geliyor.

Ahmedinecad ile rektör arasında gerginlik!

İran lideri Ahmedinecad New York'ta bulunan Columbia Üniversitesi'nde bir konuşma yaptı. Ahmedinecad'ın konuşma yapacak olması ABD'de tepki ile karşılanmış, ancak üniversite kendisini akademik özgürlük çerçevesinde davet ettiklerini söyleyerek savunmuştu.

Ahmedinecad yaptığı konuşmada, özellikle Filistin sorununa ve ülkesinin nükleer enerji politikalarına değindi. Ülkesinin barışçıl amaçlarla nükleer enerjiye sahip olma hakkı bulunduğunu ve Filistin halkının hiç hak etmediği koşullara mahkum edildiğini söyledi.

Yahudi soykırımı diye bir şey olmadığını ifade eden Ahmedinecad ile üniversite rektörü arasında gerilim yaşandı. Üniversite rektörü, Ahmedinecad'ın Yahudilere ilişkin sarfettiği sözlerle yanıt olarak "ya utanmaz bir kışkırtıcısınız, ya da şaşırtıcı derecede eğitimsizsiniz" diyerek yanıt verdi. Dahası Ahmedinecad'ı "dar kafalı, zalim bir diktatör" olarak tanımladı. Ahmedinecad bu sözleri hakaret olarak algıladığını belirtti ve Yahudi soykırımı konusunda daha titiz çalışılması gerektiğini söyledi.

"İran'a saldırırsanız pişman olursunuz!"

İran-İrak savaşının başlamasının yıldönümü dolayısıyla düzenlenen "Kutsal Savunma Haftası" İran'da törenlerle kutlanmaya başlandı. Başkent Tahran'da Humeyni'nin mezarı başında yapılan törende konuşan Ahmedinecad, düşmanlarının yıllardır kendilerine baskı yaptığını dile getirerek "İran'a saldırmak isteyenler yine pişman olacaklar!" dedi.

Ortadoğu'da süregelen emperyalist işgalleri kastederek, Ortadoğu'daki milletlerin kendi güvenliklerini sağlayabileceklerini, Ortadoğu'daki karışıklığın ve gerilimin kaynağının işgalci güçler olduğunu, ABD'nin derhal bölgeden çekilmesi gerektiğini vurguladı.

İrkçılığı ve faşizmi burjuva demokrasisine bulamak...

İşte Amerikan rüyası!

Bush, Irak işgalinin başladığı ilk gün kamera karşısına geçerek işgali gerçekleştirmişti. ABD, dünya ölçeğinde "demokrasinin güvencesi" olmayı misyon edinmiş bir ülke olarak Irak'ı içinde bulunduğu koşullardan kurtaracak, "demokrasi ve özgürlük" ihraç edilecekti. Bu demagojilerle geçen 4 yıl içinde Irak'ta bir milyonun üzerinde insan öldü ve çok sayıda insan ülkesini terketmek zorunda kaldı. Ancak bu tabloya rağmen ABD, bayat demagojilerini bir kenara bırakmadı.

ABD'nin Irak'taki güçlerine komuta edenlerden Peatraus'un hazırladığı Irak raporunun ardından ABD yönetimi, Irak'tan askerlerini çekmeyeceğini resmen açıkladı. Bunun üzerine ABD askerlerinin Irak'tan çekilmesi talebiyle Beyaz Saray önünde bir eylem gerçekleştirildi. Ancak eylemciler polisin sert müdahalesi ile karşılaştılar. "Özgürlükler" ülkesi ABD, halkın savaş politikalarına karşı çıkmasına cop ve biber gazı ile yanıt vermişti.

ABD'de Irak işgalinin son bulmasını isteyenler yalnızca sokaktaki halk değil. Irak'tan dönen askerler, aileler ve hatta kimi ABD generalleri de işgale bir son verilmesi gerektiğini düşünüyor. ABD yönetimi bu gibi tepkilere kulaklarını tıkamış bir halde, Irak'tan yaralanarak ya da önemli sağlık sorunları ile dönen askerlerin yarattığı maliyeti nasıl düşürebileceğini hesaplıyor. Bu yüzden Irak'a gidecek askerler beyin testinden geçiriliyor. Bu sayede Irak'tan dönüp beyin travması teşhisi ile Pentagon'un ilgili birimlerinin kapısını çalan askerlerin geçmişteki beyin fonksiyonları ile yeni olan karşılaştırılarak, sosyal yardım talepleri kabul edilecek ya da edilmeyecek!

"Özgürlükler" ülkesinden bir diğer manzara Florida'da ortaya çıkıyor. Seçimlerde Bush'un karşısına başkan adayı olarak çıkan John Kerry'nin katıldığı bir panel sırasında soru sormak isteyen üniversite öğrencisi önce zorla engelleniyor. Daha sonra sürüklenerek dışarı çıkarılmak isteniyor. Bu duruma karşı koymaya çalışan öğrenciye elektro şokla müdahale ediliyor. Olay öğrencinin bayılması ile yatışıyor!

İrkçılığın burjuva demokrasisine bulandığı

ABD'de geçtiğimiz günlerde alınan bir yargı kararı, siyahilerle beyazların eşitliğinin Rice vb. gibi ruhunu düzene satmış kimi siyahileri "önemli" görevlere getirerek sağlanmadığını gösterdi. ABD'nin 3 bin nüfuslu Jena kasabasında 6 siyahi öğrencinin yargılanma süreci bunu gösteriyor. İrkçılığın yaygın olduğu ABD'de bu bir devlet politikası.

Tarihi sayısız katliamlar, darbe tezgahlayıcılığı, işgaller, yargısız infazlarla dolu olan ABD'nin yüzü artık makyaj tutmuyor. ABD tarafından katledilen Sacco ile Vanzettler, Rosenberglar, ABD'nin başlattığı cadı avında fişlenenler... Şili, Arjantin, vb.'de kanlı faşist diktatörlükler... Vietnam vahşeti... Darbelerle kıyımdan geçirdiği Türkiye, Yunanistan... Bugün acımasız bir kaosa sürüklediği koca bir Ortadoğu... Bu kadar kabarık bir suç listesiyle ABD ancak Bush ve savaş çetesi için bir rüya ülkesi olabilir. ABD halkı ve dünya halkları için ise yalnızca bir kabus ülkesi!..

Soven-faşist kudurganlık siyah göçmenleri de hedefliyor...

Hepimiz siyahız, Kürdüz, insanız!

Coğrafyamızda sistematik olarak tirmandırılan şovenizm bütün "öteki"leri vuran bir kapsama bürünmüş durumda. Kürt halkının inkarı ve imhasına dayalı olarak şekillendirilen düzen siyaseti, yasal güvencesi sağlanmış ırkçılıkla birleştirilerek, beyaz ırkın sömürenlerine eklemleme çabasındakilerin şevkini artırıyor. Bürokratlar, polisler ve askerler... Artık herbiri daha bir cüretle külhanbeyi pozları takınıyor.

Çünkü sokaklar, evler, parklar, bahçeler beyaz Türkler'in... Beyaz Türkler uçsuz bucaksız gördükleri egemenlik haklarına dayanarak bahçelerinden meyva çalanları kovuyorlar adeta! Yıllar yılı düşmanlarla çevrili olma paranoyası ile yetişmiş olanlar için suç ve suçlu hep ithal!

Beyaz Türkler meclis kürsülerinden kan kusuyorlar. Yıllar yılı bu coğrafyada yaşayan Kürt halkına, hayatta kalmayı bir lütf gibi sunuyorlar. Her fırsatta muhtıra yayımlıyorlar; yüzyıllardır dili ve kültürüyle var olan bir halka "Siz yoksunuz! Var olduğunuzu iddia ederseniz sizi yok ederiz" tehditleri savuruyorlar. Sokaklardaki alt düzey temsilcileri ise, kürsülerden edilen, muhtıralarda işlenen bu şoven tehditlerin uygulayıcısı oluyorlar. Ve bu şiddeti, yok saymayı, hiçleştirmeyi, Kürt halkına ya da siyah göçmenlere ayrımsız uyguluyorlar!

Beyaz Türk; yani siyah olmayan, Kürt olmayan, Roman olmayan ya da özlü ifadesiyle farklılıkları olmayan! Bu ten rengi ve etnik köken meselesi sistematik olarak bir üstünlüğün gerekçesine dönüşmüş bulunuyor. Bu yüzden bazı evlerde hala küçük çocuklar 'seni çingenelere veririm' diye korkutuluyor. Bu yüzden ev arayan bir aile, buldukları evin yakınında siyahlar oturuyorsa, her an gaspa uğrayabilecekleri, çocuklarının ciddi bir uyuşturucu riski ile karşı karşıya olduğu paranoyası ile yaşıyor. Ve en çarpıcısı, bu yüzden, 'Hepimiz Ermeniyiz!' sloganını atanların bir kısmı, Dink cinayetinde ortaya koydukları duyarlılığa rağmen Kürtçe slogan duyduklarında tüyleri ürperiyor ve "Hepimiz Kürdüz!" sloganına eşlik etmiyor!

Nijeryalı Festus Okey'in Beyoğlu Karakolu'nda polis tarafından öldürülmesi ile beraber Türkiye'de son yıllarda sistematik olarak kışkırtılan ırkçı-şoven atmosferin ulaştığı düzey tüm yalınlığı ile gözler

önüne serildi. Bu açıdan bakıldığında, Festus Okey'in katili kesinlikle tek başına bir polis değildi. Festus Okey, bu coğrafyada etnik kökeni nedeniyle katledilen Kürt, Ermeni, Roman yüzlerce kişi gibi şoven politikaların bir sonucu olarak devlet tarafından katledildi.

Türkiye'de siyah mülteci olmak!

Türkiye'ye gelen mültecilerin hemen hemen hepsi ağır sorunlarla karşı karşıya. Açlık, yoksulluk, tecrit, işkence... Bütün bunlar Türkiye'ye yardım beklentisi ile adım atmış olanları bekleyen gerçekler. Türkiye uluslararası sözleşmeler çerçevesinde yalnızca Avrupa'dan gelen mültecileri kabul ediyor. Yani, yalnızca Avrupa'dan gelen mültecilere uluslararası standartları uyguluyor. Diğer ülkelerden gelip Türkiye tarafından kabul edilenler ise adeta cezalandırılıyor. İşin gülünç yanı, Türkiye'de şu an sadece bir tane Avrupalı mülteci var. O da Azeri bir şarkıcı... Avrupalılar dışındaki mülteci sayısı, Türkiye'nin mülteciler için bir geçiş noktası olması nedeniyle 10 bin civarında.

Genelde açlık ve sefaletten, savaşlardan ya da insanlık dışı uygulamalardan kaçarak, daha iyi bir yaşam kurmak umuduyla Türkiye'nin kapısını çalan mültecileri ise, dışarı çıkmaları izne bağlanmış olan ve demokratik kitle örgütlerinin denetimine kapalı tutulan misafirhaneler bekliyor. Festus Okey'in ölümünden yaklaşık bir ay sonra Polonyalı bir göçmenin Kumkapı

misafirhanesinde ölü bulunması ve Filistinli bir göçmenin 'burada bir mülteciyi deli gibi dövüyorlar' ihbarı yaşam koşullarının resmini kabaca çiziyor. Türkiye'ye geldiğini bildirmezlerse bu kez de sürekli bir yakalanma korkusu ile en ağır işlerde, en ucuza kayıtsız çalışma dayatmasına maruz kalıyorlar.

Özel olarak siyah mülteciler doğrudan potansiyel suçlu muamelesi ile karşı karşıya kalıyorlar. Nijeryalı Festus Okey'e yöneltilen 'uyuşturucu' suçlaması tam da bu noktada çarpıcı bir örnek olarak öne çıkıyor. Futbolcu olan Okey'i tanıyanlar, onun Türkiye'ye futbol oynamak, bu alanda şansını denemek için geldiğini söylüyor ve ağzına alkol dahi sürmediğini belirtiyor. Bu arada çeşitli kaynaklardan yansıyanlar, Okey'in nasıl ırkçı-şoven bir yaklaşımın ve nasıl bir beyaz Türk böhürlenmesinin kurbanı olduğunu gözler önüne seriyor.

* Gana'dan Türkiye'ye bir haftalığına turist olarak gelen bir öğrenci yemek yediği bir restoranda polisler tarafından taciz ediliyor. Polislerin üst araması dayatmasına karşılık olarak Ganalı öğrencinin, "sadece 1 haftalığına geldiğim yerde bu ölçüde titizlenmek normal değil" tepkisi üzerine polisler öğrenciye deli gibi saldırıyorlar. Ve Ganalı öğrenci sınırışı ediliyor.

* Bir Türk kadınla evli olan Nijeryalı bir genç eşiyile beraber eğlenmek için dışarı çıkıyor ve sokakta yürürken sevgilisinin elini tutuyor. Bunu gören polisler elele yürümemeleri "ikazı"nın ardından Nijeryalı genci bir sokak arasına çekerek ağzından burnundan kan gelene kadar dövüyorlar. Daha sonra evlilik cüzdanını gördüklerinde ise 'biz sevgili zannetmiştik' diyerek özür diliyorlar.

* Restoranda otururken çeşitli defalar sırf ten renginden dolayı üzeri aranan ve daha sonra bir sokağa çekilerek cep telefonuna el konulanlar var. Yeni gelenler bunu bilmeyip itiraz ettikleri için karakola çekilerek dayak yiyorlar ve uyuşturucu kullanmaktan dolayı tutuklanmakla tehdit ediliyorlar.

Bütün bu saldırganlığın doğrudan muhatabı olmuş siyah bir mültecinin kaleminden çıkan şu sözler Türkiye'deki tabloyu özetliyor:

"Bu olanlara kim dur diyecek? Güldürmeyin beni... Mafyalaşmış gaspçılar mı dur diyecek kendi dostlarına, ortaklarına! Bir de katil olduklarını öğrendim bu hafta.

(...) İki hafta önce eşimle dışarı çıktık. Eşimin üzerine eski, rengi atmış bluzunu giydirdim evden çıkmadan önce ve ayağına terliklerini giydi. Neme lazım eğer üstüne yeni görümlü ve pahalı bir kıyafet giyerse, İstiklal'de yürürken gözlerini kışmış, pis pis suratımıza bakarak yanımıza yaklaşan birkaç sivil polisin ilk önce hangi suali soracağını çok iyi biliyordum;

'Neredensin sen bakim? Nereden buldun bunları alacak parayı?'

Ardından da 'sen gel bakim şöyle arka sokağa...' Ardından da senaryo hazır, üstünü arama bahanesi ile cebimize sıkıştırılan bir tutam uyuşturucu ile alırsız soluğu karakolda. (...) Sigara dahi içmeye karşı olan bir futbolcunun, yani Festus Okey'in, o buz gibi odada ailesine kavuşmayı bekleyen iftiraya uğramış bedeninin anısına ithaf ediyorum bu yazdıklarımı...

Belki bunları yapanlar, batı tarafından kendilerinin de beyaz ırktan sayılmayıp, aşağı görüldüklerinin farkına varırlar ve belki de kafalarındaki o pislik faşist düşünceleri biraz olsun dizginlemeye çalışırlar..."

ÇHD'den polis yasasına tepki!

ÇHD, müvekkiline hukuki yardımda bulunmak için gittiği karakolda dövülerek gözaltına alınan Avukat Mustafa Rollas'a destek olmak amacıyla ve Polis Vazife ve Selahiyetleri Kanunu'nu teşhir eden bir açıklama yaptı. ÇHD üyesi avukatlar sözkonusu yetki yasası ile avukatları hedef alan şiddetin arttığını, bunun doğrudan savunma hakkını zedelediğini belirtti. Yasadan sonra yaşanan hak ihlalleri ve keyfiyetlere örnekler verildi.

ÇHD'nin sıraladığı örnekler;

* Avukat Aysun Solakoğlu 24 Haziran '07'de İzmir'de gözaltına alındı. Polis TBB kimliğinin

sahte olduğunu iddia ederek kendisini gözaltına aldı.

* Avukat Muammer Öz, 29 Temmuz '07'de İstanbul'da kendisine kimlik soran polisten gerekçe öğrenmek istediği için meydan dayağı ile karşılaştı.

* Avukat Semih Atik, 6 Ağustos '07'de Trabzon'da hakaret, tehdit ve darpa maruz kaldı.

Polisin yetkilerini artırarak, keyfiyetin önüne sınırsız bir alan açan yasal düzenlemelerle beraber dizginlerinden boşalan tek başına polisin şiddet kullanımı değildir. En dolaysız biçimde savunma hakkına da saldırılmaktadır.

Ortadoğu'da havalar toz duman

Abu Şehmuz Demir

Geleneksel olarak birçok şey yaz aylarında tatil sürecine girse de, politik merkezler tatile girmez ama, politik merkezlerin başında bulunan ve politika üreten mimarlar, stratejik uzmanlar bir süreliğine tatile çıkarlar. Tekrar döndüklerinde kaldıkları yerden işe başlarlar. En iyi hasıl-ı mahsul güz hasılı dedikleri gibi, güz hasılını derleyip toplamak için kolları sıvarlar.

Güz aylarının başlamasıyla birlikte bu politik merkezler de stratejilerini hayata geçirmek için, stratejik hedefleri doğrultusunda işe koyuluyorlar. Ortadoğu merkezli gelişen dünya siyasetinin gündemi, şu son birkaç hafta içerisinde tekrar sınırları germe ve tansiyonları yükseltme iklimine evriliyor.

20. yüzyılda Ortadoğu'nun kalbine bir çıban gibi yerleştirilen İsrail devletinin iki de bir bölge üzerinde sürdürdüğü sınırları germe ve psikolojik savaş tehdidi, çok yönlü devam ediyor. Konu Ortadoğu olduğunda, en ufak bir kıvılcımın ateş olup sağa sola yayılabileceği göz ardı edilemiyor.

İsrail, uçaklarıyla Eylül ayının ilk haftalarında Suriye hava sahasını ihlal etmesinin ardından, Güney Lübnan sahalarında engin uçuşlar yaparak, psikolojik savaş kışkırtıcılığı ile bölgeyi savaş ortamına çekmeye çalışıyor. Yanısıra, Batılı emperyalist merkezlerden aldığı sınırsız destekle Filistin topraklarının tamamına yakınına işgal altında tutuyor. Halihazırda Gazze'yi "düşman toprak" olarak ilan etmesi ise objektif olarak Filistinliler'i kolektif olarak cezalandırması anlamına geliyor. İzak Rabin'in "Gazze Şeridi bir saatli bombadır, umarım bir gün uyandığında Gazze'yi suya batmış görürüm" anlayışına sahip olan İsrail, Filistin topraklarında estirdiği devlet terörü ve vahşetle yetinmiyor. ABD ve müttefikleri Suriye ve İran'ı savaşa çekmek, Lübnan'ın içini karıştırarak bu ülkede bir iç boğazlaşmalar sürecinin ateşini tetiklemek için uğraşıyorlar.

Dünya medyasının büyük bir kısmını arkasına alan İsrail, kendine yönelik en ufak bir olayda büyük patırtı koparıyor. İşgal altında bulunan Filistinliler'in kendilerini savunmak için 11 Eylül'de İsrail'in Zikim üssüne düzenledikleri ve 60'ın üzerinde İsrail askerlerinin yaralanmasına yol açan eylemden sonra, İsrail uluslararası hukuku çiğneyerek, Gazze'yi "düşman toprağı" ilan etti. Avrupa Birliği tarafından finansa edilen elektrik, içme suları, tıbbi araç ve gereçlerin yanı sıra gıda maddeleri gibi insani ihtiyaçları kısıtlamaya başladı. Zikim olayında 60'ın üzerinde insanın zarar görmesini abartan İsrail, her gün Filistin halkını katlediyor. Sistemati olarak Filistin halkına devlet terörü uyguluyor.

Dahası, ABD öncülüğünde Irak'ta devam eden işgal hareketi ve bu işgal hareketinin yarattığı kaotik ortamdan kendine bir vazife çıkaran İsrail, Filistin halkı üzerindeki zulmünü en katı yöntemlerle sürdürüyor. Bunlarla da yetinmeyen İsrail, bir başka ülkenin hudutlarını ihlal ederek bölgeyi daha fazla kanlı ve kavgalı bir sürecin içine çekerek savaş haydutluğunda ısrar ediyor. Bütün bunların altında yatan neden ise, "büyük İsrail devleti" hedefli Ortadoğu istilasının gecikmesidir. Çünkü, İsrail ordusu geçtiğimiz yıl Lübnan direniş güçleri karşısında başarı gösteremeyip Mezopotamya topraklarına geri dönmek zorunda kaldı. Lübnan direnişine verdiği destekten dolayı Suriye'ye göz dağı vermesi, İsrail ordusunun dünyada ve bölgede zedelene itibarını yeniden kazanmasını ve Suriye'yi Golan tepelerinden

ABD öncülüğünde Irak'ta devam eden işgal hareketi ve bu işgal hareketinin yarattığı kaotik ortamdan kendine bir vazife çıkaran İsrail, Filistin halkı üzerindeki zulmünü en katı yöntemlerle sürdürüyor. Bunlarla da yetinmeyen İsrail, bir başka ülkenin hudutlarını ihlal ederek bölgeyi daha fazla kanlı ve kavgalı bir sürecin içine çekerek savaş haydutluğunda ısrar ediyor. Bütün bunların altında yatan neden ise, "büyük İsrail devleti" hedefli Ortadoğu istilasının gecikmesidir.

vazgeçirmeyi amaçlıyor.

İsrail Lübnan topraklarında aldığı tarihi "yenilgi"nin altından kalkabilmek için, bu yapay devletin mutlak destekçisi olan George Bush ve aparatı döneminden mümkün mertebe en fazla yararlanarak hedeflerine ulaşmayı düşünüyor.

İsrail, Ortadoğu'ya yönelik stratejik hedefinin önünde engel olarak gördüğü, Akdeniz'den Hazar Denizi'ne, yani Filistin'den İran'a kadar olan alanda var olan güçlerin (Hamis, Hizbullah, Suriye ve İran vs.) dize getirilmesi veya çökertilmesi için bölge üzerinde birçok noktanın fay hatlarını tetikliyor. Mısır'ın Cemal Abdül Nasır döneminde olduğu gibi Batılı müttefikleriyle birlikte İran'a yönelik psikolojik savaş tırmandırıyorlar. Gerekece olarak, İran'ın "atom bombası"na sahip olmak istemesini gösteriyor ve İran "terörün merkez bankası" olarak, Hamis, Hizbullah vb. örgütleri destekleyerek "bize karşı kullanıyor" diyorlar. İsrail ve Batılı güçler, İran'ı bahane ederek, hem İran'a hem de İran cephesinde yer alan güçlere yönelik sürdürülen çok yönlü faaliyetin Lübnan ayağında ateşin fitilini tutuşturmaya çalışıyorlar.

Lübnan'ın siyasal ibreleri üzerinde keyfi oynamalarla ülkedeki Cumhurbaşkanlığı seçimlerini bloke ederek, Lübnan'ı karanlık bir sürece çekmeye çalıştıkları gibi, Lübnan üzerinden Hazar Denizi'ne

kadar olan alanda huzursuzluğun yayılmasını tetikliyorlar. ABD'nin Beyrut Büyükelçisi Jeffrey Feltman, "Amerika'nın Lübnan'da isyancı olarak gördüğü birinin Cumhurbaşkanı seçilmesini resmîyette tanımayacağını" söylüyor. Oysa Lübnan Anayasası'nda cumhurbaşkanının, milletvekillerinin üçte ikisinin desteği ve tüm siyasi ve dini gruplar arasında uzlaşmanın sağlanmasıyla seçilmesi gerektiği belirtiliyor. Bu ülkenin Anayasasını dinlemeyen/dinlemek istemeyen ve Lübnan'ı karanlık sürece çekmek isteyen güçler, bu doğrultuda birçok plan ve projeye sahipler. Özellikle İsrail, David Ben Gurion'dan bu yana, Lübnan'da ayrı bir Hıristiyan devletinin oluşturulması stratejisi doğrultusunda Müslümanlar ile Hıristiyan Marunileri karşı karşıya getirerek huzursuzluk yaratma peşinde. Dilerseniz yukardaki söyleme uygun olarak David Ben Gurion'un hatıra defterinden dinleyelim: "Güney sınırı Litani'ye kadar uzanan bir Hıristiyan devleti Lübnan'da kurulmalıdır. Bu suretle İsrail'in sınırlarını Litani ırmağına kadar genişletmesi mümkün olacaktır. İsrail, Lübnanlı Şii Müslümanların topraklarını kendi sınırları içine dahil edebilecektir". (Aktaran Asaf Hüseyin, *Ortadoğu'da Devlet ve Terör*)

Görüldüğü gibi İsrail'in yayılmacı ve saldırgan politikaları doğrultusunda sürdürdüğü kışkırtıcı savaş

süreci bölgede huzursuzluğu her gün bir adım daha ileriye taşımaktadır. Bu anlamda Lübnan'da, özellikle iç savaştan bu yana devam eden suikastların toz dumanından kimlerin suçlu, kimlerin suçsuz olduğu, yarım asırdır belirsizliğini koruduğu gibi, ırkçı-faşist Falanjist el-ketaib milletvekili Antoine Ganim'in suikastı da toz duman arasında belirsiz kalacaktır.

Sarkozy ve Fransa

ABD ve müttefiklerinin İran'a yönelik sürdürdüğü psikolojik savaşın yanı sıra bu sürece Fransa'nın da iştirak etmesi, bölgedeki siyasal süreci önümüzdeki günlerde daha fazla tetiklemiş olacak.

Avrupa'nın geleneksel diplomasi politikalarının dışına çıkan Nicolas Sarkozy'nin Fransa'sı, sosyal ve ekonomik değişimleri katı bir tazda uygulamanın yanı sıra, dış siyasetinin antenlerini bariz bir biçimde savaş yönüne çevirerek, dış politikada hayata geçirmeye çalıştığı birçok değişimi dillendirmeye başladı.

Sarkozy iktidar koltuğuna oturduktan sonra Beyaz Saray'ın mayınlı alanına giderek, "Paris-Washington arasında yeni bir dönemin açıldığına" işaret ediyordu. Bunun üzerine Fransız Dışişleri Bakanı Bernard Kouchner, uluslararası toplumun İran ile nükleer programı nedeniyle çıkacak bir savaşa hazırlıklı olunması gerektiğini ve "en kötüsüne hazırlıklı olmalıyız ve en kötü ihtimalde savaşır" diyerek "İran'ın sahip olacağı nükleer silahın tüm dünya için gerçek bir tehlike" anlamına geldiğini söylüyordu. Fransız Dışişleri'nin yapmış olduğu bu açıklama, AB ülkelerinde İran'a yönelik tartışmaları hızlandıracak gibi, önümüzdeki süreçte AB'nin dış politikası üzerindeki etkilerini de hissettirecektir.

Her ne kadar Avrupa'nın diğer belli başlı ülkeleri olan Almanya (ekonomik müeyyideye yakın bir tavır sergilemekte), İtalya, Belçika ve Avusturya gibi ülkeler İran'a yönelik şiddet uygulanmasına karşı olduklarını açıklasalar da, AB'nin ABD yanlısı Orta ve Doğu Avrupa üyeleri ile İngiltere, Fransa'nın bu çıkışına destek vermeleri ihtimal dışı değildir. Sarkozy'i hükümetinin dış politikada yapmış olduğu bu çıkış, Fransa'nın Ortadoğu'ya yönelik tarihten gelen emperyalist siyasetinin bir parçası olduğu gibi, "Avrupa" adına bölgede bir role de soyunduğunu göstermektedir. Avrupa devletlerinin her birinin bölgede ayrı ayrı çıkarları olduğu içindir ki, Fransa ABD'nin yanında böyle bir role soyunuyor. Fransa'nın bu tutumu ve AB'nin kimi ülkelerinden gelen karşı açıklamalar da gösteriyor ki, Avrupa Birliği hala ortak bir dış politikadan yoksun.

Nicolas Sarkozy, eskiye olan özleminden dolayı, Napolyon'un "beyaz savaş atına" binmek istiyor. Oysa ne Ortadoğu eski Ortadoğu, ne de dönem Napolyon dönemi. Eğer N. Sarkozy ve aparatı Ortadoğu'da Jacques Chirac'ın İran'a ve özellikle Lübnan'a yönelik yirmi yıl önceki yanlış politikalarına bir dönüp bakarsa, Chirac'ın İran Mollalarının ayağına gidip özür dileyerek Lübnan'daki Fransız rehineleri zor kurtardığını ve daha sonra Batılı müttefiklerini şaşırtmış olan Chirac'ın "Fransa'nın enine boyuna düşünmeden Ortadoğu politikasını değiştireceğini sananlar hata yapmaktalar" (Asaf Hüseyin, age) dediğini görecektir.

Fransa'nın tarikat üyesi Nicolas Sarkozy ve hükümetinin İran konusunda enine boyuna düşünmeden yaptığı bu açıklamanın altında yatan nedenlere baktığımızda, İsrail ve ABD'nin bölgede başta İran olmak üzere, Suriye ve Lübnan'a yönelik olası bir savaş hazırlıklarının işaretlerini görürüz. Artı, Fransa, olası bir Ortadoğu savaşında bölgedeki ekonomik varlıklarını koruyabilmek amacıyla, Beyaz Saray'daki mütekebbir neo-con politikacılar ve Tel-Aviv'deki siyonist politikacılar dostluk elini uzatma mesajı verse de, Ortadoğu söz konusu olduğunda, Fransa-ABD ikilisinin politikalarının süreç içerisinde karşı karşıya gelmesi kaçınılmazdır.

Dünya siyasetinde iki yılı aşkın bir süredir devam eden İran eksenli hengamelere, İran mollalar rejimi, "Bu tehditleri ciddiye almıyoruz" diyerek yanıt veriyordu. Buna ek olarak, ülkenin iç ve dış siyasetinde en son sözü söyleyen dini lider Ayetullah Ali Hamaney, Meclis-i Hubregan (Dini Uzmanlar ve Alimler Meclisi) toplantısında yaptığı bir açıklamada, Fransa'yı kastederek, "Bizi tehdit edenler şunu bilsin ki, İran'a saldırmak vur kaç taktiği ile mümkün değil ve kim bize saldıracak olursa sonucuna da katlanması gerekir" (24.09.07, İrib) diyordu.

Daha önce de altını çizmiştik. İran'a yönelik atılacak herhangi bir adım, başta Ortadoğu olmak üzere birçok sahada mayın tarlalarına adım atmak demektir. İran'a yapılacak bir saldırıda, saldırıyı yapan ve saldırıya katılan güçlerin, bırakın Ortadoğu'yu, dünyanın birçok yerinde kendi vatandaşlarının huzur içinde olamayacaklarını hesap etmeleri gerekiyor. Çünkü böyle bir durumda İran, savaş ve işgal mantığıyla hareket eden ve Ortadoğu insanının zaten nefretini kazanmış olan ABD ve müttefiklerine karşı, elinin altındaki güçler ile her taraftan fitili ateşler. Milli piyango nun kime ve nerede, nasıl çıkacağı ise belli değildir ve saldırı yapan devletleri hayretler içerisinde bırakabilir.

27 Eylül '07

ABD-İsrail saldırıları yoğunlaştı...

"Suriye muhalefeti" ülkeye dönüş kararını ilan etti

İsrail savaş uçaklarının 6 Eylül'de Türk hava sahasını kullanarak Suriye'yi taciz etmesiyle başlayan gerginlik devam ediyor. İsrail ordusu, geçtiğimiz hafta da Suriye'ye yönelik tacizlerini sürdürdü. Bu defa tacizin gülünç bir gerekçesi vardı: "İsrail ordusu radarlarının izlediği bir Suriye uçağının izi kaybedilince savaş uçakları havalandı".

Küstahça saldırılarını çoğu zaman açıktan yapmayı tercih eden siyonist şefler, Türk hava sahasını kullanarak gerçekleştirdikleri saldırıyla ilgili suskun kalmışlardı. Bu sessizlik büyük ihtimalle, onlara "hava koridoru" açan Türk Genelkurmay'ının talebi üzerine gerçekleşmişti. Zira Türkiye'nin hava sahasının ihlal edildiği kesin olduğu halde olaya dair tek söz etmeyen generallerin İsrail'le suç ortaklığı yaptığından kuşku duyulmuyor. AKP hükümetinin "sert açıklama" yapıp suskunluğa gömülmesi de, suç ortaklığının bir başka göstergesi sayılıyor.

Ankara'da sessizlik devam ederken, Tel Aviv'de durum değişti. Patavatsızlıklarıyla bilinen ırkçı-siyonist Likud partisi şefi Netanyahu, operasyondan başından beri haberdar olduğunu, bu konuda Başbakan Ehud Olmert'e destek verdiğini ve kendisini kutladığını açıklayarak "belirsizliğe" son verdi.

Suriye'nin taciz edilmesi, emperyalist-siyonist güçlerin İran'a yönelik saldırı hazırlığının "ilk aşaması" kabul ediliyor. Durum böyleyse eğer, birbiriyle "çatışırken" Amerikancılık'ta yarışan AKP ile Genelkurmay'ın şimdiden ABD-İsrail savaş arabasına bindiği söylenebilir.

Bu arada Suriye halklarını hedef alan emperyalist-siyonist güçlerin tacizleri devam ederken, kendilerine "Suriye muhalefeti" misyonu biçen bazı gerici güçlerin de ortalıkta boy vermeye başladığı gözleniyor. Washington ve Londra'daki savaş kundakçılarıyla arası iyi olan "muhalif" güçlerin, tam da ABD-İsrail saldırganlığının giderek arttığı bir süreçte Suriye'ye dönme hazırlığına başlaması dikkat çekici bulunuyor.

Kuruluş kongresini 4-5 Haziran 2005'te Londra'da gerçekleştiren "muhalefet", "Kurtuluş Cephesi" adıyla tek çatı altında birleştiğini ilan etmişti. Geçtiğimiz günlerde ikinci kongresini Berlin'de gerçekleştiren "Kurtuluş Cephesi", bu kez "ülkeye dönüş" kararı aldığını duyurdu. İddiaya göre, Suriye'deki bazı muhalif kesimler de gerici cephenin "ülkeye dönüş" kararına destek veriyor.

Suriye Müslüman Kardeşler örgütü ile eski devlet başkanı yardımcısı Abdulhalim Haddam etrafında toplanan güçlerden oluşan gerici cephe, hedefini, "Suriye'de demokratik yollardan rejim değişikliği gerçekleştirmek" şeklinde açıklıyor.

Suriye gibi gerici rejimle yönetilen bir ülkede "demokratik yollardan rejim değişikliği gerçekleştirmek" söylemi kulağa hoş gelebilir. Ancak cephe bileşenlerinin niteliği gözönüne alındığında, bu sözlerin bir kıymet-i harbiyesi olmadığı hemen anlaşılır.

Taraflardan biri olan Müslüman Kardeşler gibi anti-komünist/şeriatçı bir örgütün "demokratik dönüşüm"den söz etmesinin ciddiye alınacak bir yönü bulunmuyor. Suudi Arabistan ve Taliban iktidarı dönemindeki Afganistan'a bakılarak Müslüman Kardeşler örgütünün Suriye halklarına neler vaadettiği anlaşılabilir. Haddam ise, 25 yıl boyunca, şimdi "diktatörlük" olarak tanımladığı rejimin "ikinci adamı" idi. Bu makamı terketmesi öyle diktatörlüğü reddedip demokrat olmasıyla ilgili değil. Tersine, Haddam, ancak iktidardaki konumunu yitirdikten sonra "muhalif" oldu. Bu haliyle "muhalif" güçlerin Suriye'ye vaadettikleri "demokratik dönüşüm", ancak emperyalist orduların Irak'ta ihraç ettikleri "demokrasi ve özgürlüğe" benzetilebilir.

Bu iki gerici gücün omurgasını oluşturduğu "muhalif" güçlerin emperyalist merkezlerden medet umması şaşırtıcı değil. Eğer iktidara gelmeyi başarabilirlerse, kibleleri ABD emperyalizmi ve batılı müttefikleri olacaktır. Nitekim emperyalist güçlerle iyi anlaşılan "Kurtuluş Cephesi" şefleri, Golan Tepeleri'ni 40 yıldır işgal altında bulunduran İsrail'e karşı tutum almış değiller.

Emperyalist-siyonist güçlerin Suriye'yi taciz ettiği günlerde sesini yükseltmeye başlaması, bu "muhalif" güçler adına utanç vericidir. Suriye halklarına değil de emperyalist merkezlere mesaj iletme kaygısı taşıyan bu tutum ise, "Kurtuluş Cephesi" şeflerinin şimdiden soysuzluğun dip çukurunda dolaştığını gösteriyor.

Suriye işçi ve emekçilerinin gerici rejimden kurtulmak gibi bir sorunları olduğu açıktır. Ancak bu kurtuluşun emperyalist merkezlerden medet uman gericiler eliyle gerçekleşmeyeceği de yeterince açıktır. Gerici Baas rejimini karşı mücadele, ancak emperyalist-siyonist güçler ile işbirlikçilerine karşı mücadeleyle birleştirilebildiği zaman Suriyeli işçi ve emekçilerin özgürleşme davasına katkı sunacaktır.

Ulusal sorun üzerine notlar/1

Volkan Yarasır

Ulusal sorun kavramı ilk kez 20. yüzyılın başında Çarlık Rusya'sı, Habsburg ve Osmanlı İmparatorluğu gibi çokuluslu devletlerin sınırları içindeki ulusal baskı ve egemenlik ilişkilerinden doğan sorunları tanımlamak için kullanıldı.

Çarlık Rusya'sı, Habsburg ve Osmanlı İmparatorluğu'nda farklı ulusların, bağımsız devlet kurma mücadeleleriyle tartışılmaya başlanan ulusal sorunlar devrimci hareketlerin politik programlarında hızla yer aldı.

İmparatorlukların çözülme süreci, farklı siyasal güçlerin politik hedeflerine¹ bağlı olarak, ulusal soruna farklı biçimlerde yaklaşmalarına yol açtı. Özellikle “ulusların kendi kaderlerini tayin hakkı” kavramı üzerinde yürütülen tartışmalara ve tezlere muğlak içerikler yüklendi.

Bu kavrama yaklaşım üç temel yönelimde kendini dışa vurdu.

Emperyalist devletler için, sömürge alanlarını genişletmek ve hegemonyalarını yaymak doğrultusunda “yeni” doğan ulusların doğal hakkıydı.² Ve “federalizm” anlamına gelmekteydi.

Reformcu ve “milliyetçi” sosyalistler için ise bu hak, ezilen ulusun kültürel özerkliğine indirgenmişti. Bu indirgemenin temel nedeni politik programlarıyla bağlantılıydı. Mevcut devlet “aygıtını” yıkmak yerine sadece onu ele geçirmeyi amaçlayan reformcu ve “milliyetçi” sosyalistler ulusal soruna da bu sınırlılık içinde yaklaştı.

Devrimci ve sosyalist hareketlerin ulusların kendi kaderlerini tayin hakkı ilkesini kabul etmesi ve bu ilkeyi siyasetlerinin temel bileşeni olarak formüle etmesi, kapitalizmin serbest rekabetçi döneminin sona erdiği ve emperyalizm çağına geçildiği koşullarda, özellikle I. paylaşım savaşının yaşandığı dönemde oldu.

Emperyalizm çağı ve ulusal sorun

Kapitalizm 1860'lardan sonra yeni bir aşamaya girdi. 1880'lerden sonra daha net izlenebilir bir biçimde, hem kapitalist sistemin geneli, hem de kapitalist devletlerin niteliğinde önemli değişimler meydana geldi. 1860 öncesi kapitalizm ile 1900 başlarındaki kapitalizm karşı karşıya getirildiğinde, sözü edilen değişimin sadece üretimin yoğunlaşması ile tamamlanmadığı, aksine bu yoğunlaşma sürecinin daha önceden tanınmayan ancak zamanla tüm sisteme egemen olan yeni bir aşamayı ifade ettiği ortaya çıktı. Bu yoğunlaşma süreci, 1890'larda kendini “tekel” olarak ifade eden dev şirketlerin oluşumunu sağladı. 1860 öncesi kapitalizmin belirleyici özelliği olan meta ihracı 1900'lerin başında sermaye ihracına dönüştü. Bu görünüşteki basit değişme, sözü geçen dünyada tüm sistemin yeni baştan organize olmasının da olanaklarını yarattı. Otto Bauer ve Kautsky gibi önemli siyasi kimliklerin Marksist ekonomi kuramına bir katkı ve Kapital'in devamı olarak nitelendirdikleri Finans Kapital adlı eserinde Rudolf Hilferding, sanayi sermayesiyle banka sermayesinin içiçe geçmesiyle bu yeni dönemin serbest rekabetçi dönemden ayrıldığı, tekel oluşumları ile ekonomiye egemen olan yeni bir organizasyonun meydana geldiğini söyler. Lenin, bu kuramı siyasi bir perspektifle değerlendirerek, kapitalizmin yeni bir aşamaya ulaştığını ifade eder ve bu yeni aşamayı şöyle tanımlar: “*Emperyalizm*

Devrimciler, burjuva milliyetçiliğinden farklı olarak ayrılmayı ve ulusal kimliğin bağımsız tek başına hedef haline getirilmesini onaylamaz.

Çünkü insanlığın kurtuluşu sınıfsız, sömürsüz ve devletsiz bir toplumla mümkündür. Bu her türlü tahakküm ve iktidar ilişkisinin reddi anlamına gelir.

tekellerinin ve mali sermayenin egemenliğinin ortaya çıktığı; sermaye ihracının birinci planda önem kazandığı; dünyanın uluslararası tröstler arasında paylaşılmasının başlamış olduğu ve dünyadaki bütün toprakların en büyük kapitalist ülkeler arasında bölüşülmesinin tamamlanmış bulunduğu bir gelişme aşamasına ulaşmış kapitalizmdir.”³

Lenin'in tanımından da anlaşılacağı gibi, emperyalizm döneminin temel argümanı “tekel”dir. Tekel, üretimin gittikçe daha da yoğunlaşması ve sermayenin gün geçtikçe merkezileşmesi anlamına gelmektedir. Serbest rekabetçi dönemin kendine ait mekanizması içinde doğan bu tekeller, rekabetin doğal sonucu olarak rakipleri karşısında güçlenip ekonomik sistemi denetim altına almayı başarmış, bu güçlü yapıları ile kapitalizmin serbest rekabete dayalı eski sistemini tasfiye ederek, kendilerinin belirleyici olduğu yeni kapitalizm yaratmışlardır. Tekeller ortaya çıktığı çağda ekonomik açıdan stratejik belirleyiciliği olan kömür ve demir gibi hammadde kaynaklarını ele geçirerek, uluslararası alanda stratejik bir konum elde etmişler, daha önceden basit işlerle uğraşan bankalarla birleşerek finansal bağımsızlığa ulaşmışlar, 1900'ün başlarına doğru ise neredeyse denetimsiz bir güç haline gelmişlerdir.

Tekellerin ekonomide bu derece güçlü bir organizasyona dönüşmesi, kısa sürede siyasi mekanizma üzerindeki etkilerini artırdı. Gelişmiş kapitalist ülkeler, 1890'lardan sonra tekellerin denetlediği dev bir sömürgeci güç haline aldı. Devletlerin ulusal ve uluslararası politikaları da bu dev tekellerin ihtiyaçları çerçevesinde şekillendi. Bu süreç, bütün coğrafyaların hammadde ve pazar açısından yeniden paylaşımı anlamına geldi.

Kıscacası Lenin'in deyimiyle emperyalizm, tekelci kapitalizmdir. Emperyalizm, tekellerin egemen olduğu, devletin onların denetimine girdiği ve dünyanın bu oluşumların ihtiyaçlarına göre yeniden paylaşıldığı, emperyalist ülkelerde burjuvazi ile işçi sınıfı arasındaki ilişkinin, burjuvazi lehine değiştiği, emperyalizmin anavatanlarındaki bunalımların sömürgelere ihraç edildiği, merkezleşmenin ve yoğunlaşmanın arttığı ve sermayenin yapısının hızla değiştiği, buna bağlı olarak da siyasi yapıda her anlamda yozlaşmanın, gericileşmenin başladığı dönemdir.

Emperyalizm, siyasi demokrasiye ilişkin taleplerden bir tanesini oluşturan ulusların kendi kaderlerini tayin hakkı dahil olmak üzere, bütün olarak demokrasinin inkarı anlamını taşıdı.

Kapitalizmin bu evresinde ulusal sorun üç değişik

biçimde kendini gösterdi.

Metropollerde rekabetçi döneme haiz ilerici burjuva ulusal hareketler bu dönemde sona erdi. Burjuvazi hem kendi ülkesinde, hem de sömürgelerdeki ulusları ezen, asimile eden bir tarzda hareket etti. Ulusal hareketler burjuvazi için egemenliğini yaymanın aracı olarak kullanılmaya çalışıldı.

Devrimciler için ise metropollerdeki ulusal sorun “siyasi bakımdan özgür anavatana geçiş değil... kapitalizm olarak olgunlaşmış anavatanda sosyalizme geçiş” sorunu olarak ele alındı.

Metropollerin dışında ulusal soruna ilişkin ikinci ülke tipini Habsburg İmparatorluğu ve Çarlık Rusya'sına bağlı coğrafyalar ve özellikle Doğu Avrupa ülkeleri oluşturdu. Bu ülkelerde ezen ulusa karşı, ezilen ulusun/ulusların anadil ve siyasal özgürlükler mücadelesi burjuva demokratik nitelikte gelişti.

Devrimciler için bu ülkelerdeki görev, ezen ve ezilen uluslardan işçilerin mücadelesini birleştirebilmek ve burjuva demokratik reformlara genel olarak toplumsal devrim hedefini destekleyecek içerik kazandırmak oldu. Bu anlamda ulusların kaderlerini tayin hakkının savunulması vazgeçilmez bir koşul olarak ele alındı.

Ulusların kaderlerini tayin hakkı özünde proletaryanın birleşik hareketini yaratmayı hedefler

Ulusların kendi kaderlerini tayin hakkı devrimciler için proletaryanın birleşik hareketinin yaratılması ve dünya devriminin olanaklarının artırılması açısından önem taşır. Devrimciler, burjuva milliyetçiliğinden farklı olarak ayrılmayı ve ulusal kimliğin bağımsız tek başına hedef haline getirilmesini onaylamaz.

Çünkü insanlığın kurtuluşu sınıfsız, sömürsüz ve devletsiz bir toplumla mümkündür. Bu her türlü tahakküm ve iktidar ilişkisinin reddi anlamına gelir.

Böylesi bir süreç ulusların ve halkların bütünleşmesi ve baskı altındaki bütün ulusların tam kurtuluşu yani özgürlüğüyle doğru orantılıdır. Ulusların kaderlerini tayin hakkı bu anlamıyla ayrılma özgürlüğünü kullanmayı içerir. Bu da gönüllü birliğe giden yolu açacaktır. Çünkü ulusların bütünleşebilmeleri için önce özgür olmaları gerekir. Ancak insanlık bu aşamadan sonra sınıfların ve devletin ortadan kalktığı komünal düzene ulaşabilir.

Salt ulusal kültürel özerklik çerçevesinde bir yönelim, özünde burjuva siyasetini kapsar.

Ulusların kaderlerini tayin hakkı ise işçi sınıfının siyasetini temsil eder. Ve bu iki yaklaşımın birbiriyle bağdaşması mümkün değildir.

Her ulusal kültür aynı zamanda o ulusun egemen sınıfının damgasını taşıyan egemen kültürü ifade eder. Burjuva milliyetçiliği için ulusal kimliğin mutlak bir amaç olarak desteklenmesi ulus içindeki kendi egemenlik programının desteklenmesidir.

Enternasyonalizm, anadili kullanma hakkı dahil, tüm ulusal kültürel kimlik haklarının geliştirilmesini desteklemesi ise ikili bir yön taşır. Çeşitli uluslardan emekçilerin katkısına açık ve evrensel bir proleter kültür tüm ulusal kültürel hakların eksiksiz bir kullanımı yoluyla yaratılabilir. Bu evrensellik hedefi, ulusal kültürel hakların gelişiminin desteklenmesinin, milliyetçiliğin desteklenmesi biçimine dönüşmesini engeller.

(Devam edecek...)

Anayasa tartışmaları...

M. Can. Yüce

Egemenler cephesindeki çekişme ve çatışma yeni bir aşamaya girmiş bulunuyor. Tartışmanın odağında yine “rejim tartışması” var. Bunun kavramsal ifadesi “laik cumhuriyet” ve “şeriat tehlikesi”... Geline nokta da bu çekişme “Yeni Anayasa Taslağı” üzerinde odaklanmış bulunuyor. Her kesim bu konudaki görüşlerini yüksek sesle dile getiriyor. Bu tartışmanın arka planını ve temel nedenlerini, Kürtler ve KUKM açısından anlamını kısaca aralamakta yarar var.

AKP 22 Temmuz seçimlerini önemli bir başarıyla kazandı, ardından tüm karşı tepkilere ve seçim meydanlarında dile getirilen “uzlaşma vaatlerine” rağmen kendi adayını Cumhurbaşkanı olarak seçtirmeyi başardı. Bundan sonraki adım olarak “sivil anayasa” tartışmalarını başlattı. Bu tartışma süreci öteden beri var olan saflaşmaları daha da netleştirdi ve keskinleştirdi. AKP’nin seçim başarısının birçok nedeni sayılabilir. Ama bunların başında Türkiye siyaset kurumunda iç ve dış tekeli sermayeye güven verecek bir alternatifin olmayışı etkeni gelmektedir. Bundan dolayı büyük sermaye, ABD ve AB, AKP’yi etkin bir biçimde destekledi. Bir de son yıllarda büyüme eğiliminde olan ve “Anadolu kaplanları” olarak tanımlanan Anadolu sermayesi de AKP’yi destekleyen en etkin kesim oldu. Kimi değerlendirmelerde AKP’nin bu sermaye grubunun siyasal sözcüsü olduğu belirtilmektedir. Bunun büyük ölçüde gerçeği ifade ettiği de bir olgudur!

Bu noktada egemenler cephesindeki çekişme ve çatışmanın ekonomik, ideolojik ve politik-iktidar boyutlarını görmek, bunların çelişkili ve karmaşık yönlerini değerlendirmek gerekiyor. *Ekonomist* dergisinin yayınladığı son raporda Anadolu sermayesi içinde değerlendirilen 250 şirketin kârlarını yüzde 125 artırdığı, bunun önemli bir büyümeye işaret ettiği yazılmaktadır. Bunun bir anlamı da TÜSİAD’ın temsil ettiği “Büyük sermayenin” gerilediği veya kâr oranlarının düştüğü yönündedir. Büyüyen sermayenin iktidar ilişkilerinden daha fazla pay kapmak istediği de bilinmektedir. Çekişmenin bir boyutu budur. Ancak ekonomik büyüme ve güç ile siyasal-iktidar gücünün birbir örtüşmediği de bilinmektedir. TC’de başından beri devlet ve geleneksel iktidar odakları, ekonomik gelişmelerin hizmetinde olmalarına rağmen iktidar iplerini, resmi çizgi, “Cumhuriyet ilkeleri”, “Milli güvenlik” gerekçeleriyle hep ellerinde tutmuşlar, gerçek iktidarı paylaşmaya yanaşmamışlardır. Bu, Osmanlı’da kurumsallaşan, Cumhuriyet ile yeniden üretilen geleneksel iktidar yapılanmasıdır; bununla “oyunması” çok sert ve kanlı kavgaların yaşanmasını birlikte getirmiştir. Bugüne kadar bu kavgada geleneksel iktidar odakları galip ve üstün gelmişlerdir. Bundan sonrası için aynı “başarı çizgisi” devam edecek mi? Bu, önemli bir sorudur!

Sürmekte olan Anayasa tartışmalarının, bu çekişmenin yeni bir platformu olduğundan kuşku yok! Bu tartışmalarda yer alan taraflardan birinin vurgusu “Laik cumhuriyet”, diğerinin ise “Sivil, demokratik, bireyi devlete karşı koruyan anayasa” kavramlarını öne çıkarmaktadır. Ordu ve Cumhuriyetçiler olarak

Taslakta “tek ulus”, “bölünmez ve bütün olan ulus” çok katı bir biçimde yerini korudu. Bu, boşuna değildi. Çünkü “Türk ulusunun” babası ve anası TC devletinin kendisiydi. Devleti yaratan ulus değil, ulusu yaratan devletti, o nedenle TC ve resmi Türk ulusu, devlet-ulus kavramıyla bir ve aynı şeyleri ifade ediyorlardı. Bu temel kuruluş ve var oluş özelliği yerle bir edilmeden ulus teorisinde ve kavramında demokratik bir açılıma yönelmek olanaksızdı!

tanımlanabilecek kesim, mevcut anayasayı ve iktidar ilişkilerini sulandırmadan olduğu gibi korunmasını ve devam etmesini istemektedir. AKP ve onu destekleyen kesimler ise tam bir ikiyüzlülük içindedirler. “Sivil, demokratik, bireyi devlete karşı koruyan anayasa” sözleri çok kaba bir aldatma ve demagojiden ibarettir. Kürtler’in varlığı ve temel hakları, işçilerin, emekçilerin temel demokratik, sendikal, sosyal hakları, diğer farklılıkların kabulü ve kendini özgürce ifade etmeleri konularında Cumhuriyetçiler ile AKP ve eksenindeki kesimler aynı konumdadırlar, bunların birbirinden hiçbir farkları yoktur. Hatta AKP bu konularda açık vermemek ve bir de kendini kanıtlamak için gerçek ve resmi düzlemde daha katı, ama halk içinde ve resmi olmayan bir düzlemde ise daha “esnek” bir yaklaşımı özellikle kullanmaktadır. Kuşkusuz bu tam bir ikiyüzlülük durumudur!

Üzerinde tartışılan Anayasa taslağına bakıldığında, Kürtler, emekçiler, etnik, ulusal, dinsel ve cinsel farklılıklar açısından “yeni” bir şey görmek şurada kalsın, 12 Eylül Anayasası’nın çok daha kristalize edilmiş bir biçimiyle karşı karşıya olduğumuzu görürüz. Anılan bu taslağın ilk maddesinde, Türkiye devletinin bir cumhuriyet olduğunu vurguladıktan sonra ikinci maddesi ise bu cumhuriyetin niteliklerini sıralıyor. Şöyle deniliyor:

“Madde 2- Türkiye Cumhuriyeti, insan haklarına dayanan, Atatürk milliyetçiliğine bağlı, demokratik, lâik ve sosyal bir hukuk devletidir.”

Burada işaret etmek istediğimiz nokta şudur: “Sivil, demokrat ve bireyi devlete karşı koruyan anayasa” iddiasıyla ortaya çıkan bir girişimin daha ikinci maddesinde resmi çizgiyi, devletin resmi ideolojisini vurgulaması büyük bir ikiyüzlülük ve demagoji değilse nedir? “Atatürk milliyetçiliğine bağlı”lık, devlet ve toplum, toplumu oluşturan toplumsal sınıflar ve kesimler için bağlayıcı, anayasal bir zorunluluk olarak konulduğunda, burada, en sıradan demokrasiden, farklılıkların özgürce ifadesinden söz edilebilir mi? Belli ki, AKP ve onun arkasındaki sermaye güçlerinin demokratikleşme, “sivilleşme” gibi bir dertleri yok. Onlar da en az ordu, büyük bürokrasi ve büyük sermaye gibi devletin resmi çizgisine, resmi ideolojisine tutkuyla bağlıdırlar; bundan kuşku duymamak gerekir. “Atatürk milliyetçiliğine bağlı”lığın bir anayasal hüküm, anayasal zorunluluk olarak konulması, en sıradan burjuva liberalizmiyle bağdaşmaz. Bu noktada Türkiye’deki liberallerin de ikiyüzlülüğünü ve tutarsızlığını ortaya koymak, vurgulanması gereken diğer bir noktadır!

Kürtler’in ve Kürdistan’ın inkarı ve imha sistemi taslağın 3. Maddesi’nde çok net bir biçimde

konulmaktadır. Şöyle:

“Madde 3- (1) Türkiye Cumhuriyeti, ülkesi ve milletiyle bölünmez bir bütündür.

(2) Resmî dili Türkçedir.

(3) Bayrağı, şekli kanununda belirtilen, beyaz ay yıldızlı al bayraktır.

(4) Millî marşı ‘İstiklâl Marşı’dır.

(5) Başkenti Ankara’dır.”

12 Eylül Anayasası’nda “devletin dili” Türkçe olarak yazılıyordu. Taslakta bu, “Resmi dil” biçiminde değiştirilmiş, ama yeniden eski ifade biçimine dönme olasılığı da büyüktür. “Resmî dili Türkçedir” hükmü, belli ki DTP sözcülerini sevindirmiştir, ama taslağın diğer maddeleri kendilerini “hayal kırıklığına” uğratmışa benziyor.

Bilindiği gibi öteden beri “üst kimlik”, “alt kimlik”, bu bağlamda “vatandaşlık” tanımları tartışılmaktadır. Bu tartışmalar, bir anlamda ulus teorisini yeniden kurma, son on yıllarda ortaya çıkan farklılıkları bastırma ve kendi içinde özümseme ihtiyacına denk düşüyordu. Bu tartışmanın egemenleri de kapsamı kimi çevrelerde, özellikle teslimiyetçi Kürt cephesinde kimi “iyimserliklere” yol açmıştı. Ancak ortaya çıkan Anayasa taslağı bu anılan kesimi hayal kırıklığına uğrattı. Taslakta “tek ulus”, “bölünmez ve bütün olan ulus” çok katı bir biçimde yerini korudu. Bu, boşuna değildi. Çünkü “Türk ulusunun” babası ve anası TC devletinin kendisiydi. Devleti yaratan ulus değil, ulusu yaratan devletti, o nedenle TC ve resmi Türk ulusu, devlet-ulus kavramıyla bir ve aynı şeyleri ifade ediyorlardı. Bu temel kuruluş ve var oluş özelliği yerle bir edilmeden ulus teorisinde ve kavramında demokratik bir açılıma yönelmek olanaksızdı! Ulusal ve diğer farklılıkları kabul eden bir anayasal hüküm, tüm bir TC sistematığının, kuruluş ve temel özelliklerinin çökmesini birlikte getirirdi. “Türkiye Cumhuriyeti, ülkesi ve milletiyle bölünmez bir bütündür”, işte bu madde, TC’nin özüdür, tanımıdır, özetidir. Diğer maddeler de bu öze bağlı, onunla uyumlu ve onu tamamlayan nitelikte olmak durumundadır. Ulus ve vatandaşlık tanımları gibi... Anılan ilkede hem **devlet**, hem **ülke**, hem de **millet**, “bölünmez bir bütündür”. “Üst-kimlik”, “alt-kimlik” kavramları anılan ilke ile çelişir ve bu çelişki, bir noktada durmaz, sonuna kadar gider ve devletin tekçi yapısını da tartışma platformuna yönlendirebilir... TC’nin temel yapısal özelliklerini bildikleri için, vatandaşlık tanımlarını 3. Madde’nin lafzına ve ruhuna uygun yapmışlardır. Şöyle ki:

“Vatandaşlık

Madde 35-

Alternatif 1 (1) Devlete vatandaşlık bağı ile bağlı olan herkes Türkiye Cumhuriyeti vatandaşıdır.

Alternatif 2 (1) Türkiye Cumhuriyetine vatandaşlık bağı ile bağlı olan herkese, din ve ırk farkı gözetilmeksizin Türk denir.

Alternatif 3 (1) Vatandaşlık temel bir haktır. Kanunun öngördüğü esaslara uygun olarak bu statüyü kazanan herkes Türkiye Cumhuriyeti vatandaşıdır. “

Vatandaşlık ve Türk ulus tanımı 3 alternatifle konuluyor. Aslında kafalarındaki ulus tanımı, “Alternatif 2”de özetleniyor; bu ise bugüne dek savunulan resmi görüşün bir tekrarından başka bir şey değildir.

Kısacası, “sivil Anayasa” iddiasıyla geliştirilen girişim, özünde, 12 Eylül Anayasası’nın, daha genel anlamda TC’nin resmi çizgisinin bir iki fırça

darbesiyle yeniden ortaya konulmasından başka bir şey değildir. Bu, salt devletin temel nitelikleri ile ilgili değildir, temel hak ve özgürlükler, sendikal ve sosyal haklar bağlamında da böyledir. 12 Eylül Anayasası'nda olduğu gibi anılan taslakta bir cümle ile haklar ve özgürlükler özetleniyor, ardından bunların nasıl ve hangi koşullarda sınırlandırılıp ortadan kaldırılacağı geniş geniş anlatılıyor. İddia edildiği gibi bu metinde esas olan birey ve toplum değil, devletin kendisi, varlığı ve geleceğidir! Bu da Osmanlı iktidar ve devlet geleneğinin ruhuyla sürekli üretilmesinden başka bir şey değildir.

Kuşkusuz bu anılan girişim hepten anlamsız değildir. İki anlamı var. Birincisi, gözden düşen 12 Eylül Anayasası'nın yeniden "sivil" bir makyajla sunulması demokratik hak ve özgürlükler mücadelesinin önündeki engelleri daha da yükseltmiş oluyorlar. Bu, halka, emekçilere, Kürtler'e, dinsel ve diğer farklılıklara yönelik yönüdür. Diğer yönü ise egemenler cephesindeki iktidar çekişmesiyle ilgilidir. Bunun nasıl yol alacağını bugünden kestirmek güçtür, ancak önemli bir çatışma ve çekişmeye konu olduğu, olacağı kesindir...

Son olarak teslimiyetçi cephenin bu tartışma sürecinde dile getirdikleriyle ilgili birkaç söz söylememiz gerekiyor: Öcalan son avukat görmesinde bir kez daha program hedefini ortaya koydu:

“Türkiye Cumhuriyeti Anayasası bütün kültürlerin demokratik bir şekilde varlığını ve kendini ifade etmesini kabul eder.” Bu tek cümlelik maddenin anayasaya geçirilmesinin bile yeterli olduğunu ve bunun gerçekleşmesi durumunda gerillanın 2 ay içinde dağdan ineceğini belirten Öcalan, böylece azami hedefini de bir kez daha tekrarlamış oldu.

Diyelim ki yapılacak yeni anayasaya bu “tek satırlık” madde konuldu. Bu, neyi çözer? Kürt sorunu çözülecek mi, devlet demokratikleşmiş mi olacak? Bu “tek satırlık” madde ile Aleviler ve diğer dinsel gruplar, ulusal gruplar kendilerini özgürce ifade edebilecekler mi? Bu soruların yanıtı çok net ve tartışmasız bir biçimde açıktır. TC'nin politik, ideolojik ve hukuksal yapısı o kadar katıdır ki birkaç rötuşla düzeltilebilecek gibi değildir. Demokratikleşme, öncelikle Kürt halkının kendi kaderini kayıtsız koşulsuz belirlemesi hakkının tanınmasında geçer. Kürt sorunu ise bir iki anayasal “düzeltme” ile değil, devrimle çözülebilir. Bu gerçeklik, her fırsatta ve gelişmede çok yakıcı bir biçimde karşımıza çıkmaktadır!

Gerçek yurtseverlerin, Öcalan'ın son sözleri üzerine sorması gereken sorular var: Neden ve niçin savaşıyor? **“Türkiye Cumhuriyeti Anayasası bütün kültürlerin demokratik bir şekilde varlığını ve kendini ifade etmesini kabul eder”** gibi bir anayasal hüküm için mi? Eğer öyleyse, bu yaklaşım Kürt sorunu açısından bir çözüm getirir mi, nasıl bir çözüm, hangi somut haklar ve özgürlükler getirecek? Açık ki, İmralı Partisi her fırsatı kendini devlete ve düzene kabul ettirmenin bir aracı olarak değerlendirmek eğilimindedir. Anayasa tartışmalarını da bu bağlamda değerlendirmeye çalışıyorlar, yoksa Kürt sorunu ve Kürtler'in temel hakları ile herhangi bir ilişkileri ve ilgileri kalmamıştır!

Ama kendisini kabul ettirmek için bu kadar yerden sürünenlerin itibar görmeleri nerede görülmüştür ki?

25 Eylül 2007

Taylan Özgür'ün anısına...

Biz affetmiyoruz!

23 Eylül 1969 yılında Taylan Özgür Beyazıt Meydanı'nda sırtından vurularak katledilir. Aynı gün bu cinayet devlet radyosunda; “Beyazıt'ta silahlı çatışma” diye duyurulur. Oysa '68 gençlik hareketi, Taylan'ın ölümü ile birlikte uzun yıllar devam edecek olan devlet terörünün yeni bir boyutu ile tanışmıştır. Taylan Özgür ait olduğu kuşağın kurşunlanarak öldürülen ilk devrimcisidir. Ve onun ölümünün ardından sermaye düzeni silah namlularını sıklıkla devrimcilere döndürmüştür.

Taylan Özgür'ün katledilmesi önce bir silahlı çatışma olarak lanse edilmiş, ardından faili meçhuller listesine eklenmiştir. Ancak her iki durumda da sermaye düzeni Taylan'ın ölümünün bir rastlantı olduğu noktasında diretmiştir. Taylan'ın ablası Hale Kıyıcı'nın uzun yıllar boyunca sürdürdüğü mücadelede suratına kapanan kapılar ise bilinçli bir tercihi gözler önüne sermiştir.

Taylan Özgür'ü katleden devlettir!

Taylan Özgür'ün öldürülmesi ile ilgili ilk olarak 1975 yılında Lisan Çakıcı isimli bir polis memuru tutuklanır. 3 yıl süren yargılama süreci sonunda Çakıcı görgü tanıklarının ifadelerindeki çelişkiler ve delil yetersizliği nedeniyle serbest kalır.

1990 yılında ise yeni bir gelişme yaşanır. Emekli Kurmay Yarbay Talat Turhan Gazeteciler Cemiyeti'nde bir açıklama yapar. Turhan açıklamasında Taylan'ı polis memurunun değil, devletin öldürdüğünü söyler. Turhan'ın verdiği bilgilere göre katil 1969 yılında üstteğmen olup 1990'lı yıllarda ise generalliğe terfi etmiş üst düzey bir devlet görevlisidir. Bunun üzerine Taylan'ın ablası Hale Kıyıcı Talat Turhan'a ulaşır. Turhan kendisinin ismi bilmesine rağmen açıklayamayacağını belirterek, 1975 yılında Taylan ile ilgili dosyayı dönemin İçişleri Bakanı Hasan Fehmi Güneş'e verdiğini söyler ve “Dosyayı Hasan Fehmi Güneş'e verdiğim esnada Ertuğrul Günay, Deniz Baykal ve Uğur Mumcu da odadaydı” der. Ancak 1990'da ortaya atılan bu yeni soru işareti bir türlü yanıtlanmaz.

2000 yılında Hale Kıyıcı sermaye düzeninin pisliğini suratına çalan bir adım atar. CHP kurultayının toplanacağını öğrenen Kıyıcı kurultaya gider. Çünkü kurultay, Taylan Özgür dosyasının son görüldüğü yerde bulunan isimlerin kesişme noktasıdır. Kürsüde Hasan Fehmi Güneş konuşma yapmaktadır. Güneş ateşli bir biçimde ‘tam bağımsızlıktan’ söz etmektedir. Bu sırada Hale Kıyıcı kürsüye yürür. Soru açıktır: ‘Taylan'ın dosyasını neden sakladın?’ Hale Kıyıcı apar topar oradan uzaklaştırılır. Ancak uzaklaşırken sarf ettiği sözler, onun hiç de tek başına bir tetikçi peşinde koşuşturmadığını göstermektedir. Hale Kıyıcı “Ne olur İspanya örneğini inceleyin” der, “Derin devletin içinden sosyal demokratlar çıktı!”

“İşkencecileri affetmek, katilleri affetmektir!”

Taylan Özgür '68 kuşağının simgesi olmuş isimlerinden biridir. Dönemin öğrenci hareketi içerisinde öne çıkmış, ODTÜ'de Komer'in arabasının yakıldığı eylemlerdeki öncü konumu nedeniyle hedef olmuştur. Hatta bunu kanıtlayan TBMM tutanaklarının bile mevcut olduğu bilinmektedir. 1969 yılının meclis tutanakları içerisinde Doğan Senatör Haydar Tunçkanat CIA'nın Komer'in arabasını yakan 26 öğrenci hakkında ölüm fermanı çıkardığını söylemiştir. İşte Taylan bu temizleme operasyonu içerisinde ilk katledilen isim olmuştur. Taylan'dan sonra daha nice sermaye düzeninin cinayetlerine kurban gitmiştir. Taylan'ın anısına çocuğuna onun ismini veren Sinan Cemgil'den Denizler'e, Mahirler'e kadar nice yiğit devrimci sermaye düzenine karşı yürüttükleri mücadelede şehit düşmüşlerdir.

'68'lerde yükselen toplumsal muhalefet önce tek tek öncü güçleri katlederek durdurulmak istenmiş, ardından başarısızlığa uğrayan düzen tarafından geniş kesimler devlet terörü ile karşı karşıya bırakılmış, eylemler taranmış, 16 Mart katliamında olduğu gibi insanların üzerine bombalar atılmıştır. Devletin içine düştüğü aczin içinden çıkılmasının yolu 12 Eylül faşist askeri darbesiyle bulunmuştur.

12 Eylül faşist askeri darbesi devrimcilerin ve toplumun geniş bir kesiminin işkenceye uğradığı yıllar olarak sermaye düzeninin kanlı tarihinde geniş bir yer tutmaktadır. Bu dönemde işkence tezgahlarından geçenlerden biri de Taylan'ın ablası Hale Kıyıcı'dır. Hale Kıyıcı hamile olduğu bu dönemde düzenin en ağır işkenceleri ile karşı karşıya kalmıştır.

İlhan Selçuk gibi sermayenin kızıl elma teorisyeni biri, bir gün çıkıp gazetesindeki köşesinde “işkencecilerimi affediyorum” yazdığına, ona en anlamlı yanıtlardan birini bu direngen kadın verir: “İşkencecileri affetmek, katilleri affetmektir!”

10. İstanbul Bienali...

Burjuvazinin hizmetinde politik bir sanat etkinliği!

Burjuvazi üretime egemen... Burjuvazi siyasi iktidarı tekelinde bulunduruyor... Burjuvazi yazılı ve görsel medyanın hakimi... Burjuvazi ormanlara, akarsulara, doğaya el koymaya çalışıyor... Ve elbette burjuvazi sanata ve bu alandaki üretime de egemen... Bu yüzden geniş kesimlerin evlerinden dışarıya çıstak ritminde fasulye tarifi sözlü şarkıların gürültüsü yayılıyor ve bu yüzden bir piyano resitali çıkışında karşınızda yüksek topuklu ökçeleri ile süslü püslü gece elbiseleri içerisinde kadınlı-erkekli bir elit beliyor. Sokaklarımızdaki boyalı inekler bu yüzden... Bu yüzden kitap sayfaları artık matbaa kokmuyor... Ve sözcüklerin oyuncağa çevrildiği şiirciklerin bembeyaz bir sayfanın sol alt köşesine iliştilmesi de bu yüzden! Ve bu yüzden çıstak çıstaklara yüz buruşturan, boyalı takımla karşılaştığında sırt çeviren liberal entelektüeller, politik kavramları-gerçekleri, dünya halkları ve işçi sınıfının özlemlerini soğuran bir anlayışla Bienal düzenliyorlar.

Kapitalizm sanatı dar bir elite bahsettiği günden bu yana alt sınıflara reva görülen kültürel-sanatsal çöp yığını gerçekten mide bulandırıcı. Popüler müziğin, popüler dizilerin, popüler şiirlerin binbir örneği ile kuşatılmış olan geniş kesimler alternatifsizlikten, çıksızlıktan dolayı bugün şair diye İbrahim Sadri'yi, sanatçı diye Hande Yener'i tanıyor. Beğenileri gelişmediği, anlamadıkları için değil! Zira aynı kesimler toplumsal mücadelenin geliştiği yıllarda Timur Selçuk'la "Türkiye işçi sınıfına selam" diyor, Ruhi Su dinliyor, Nazım'ın şiirlerini ezberden okuyorlardı. Devrimci üretimin her türüne bir çırpıda sloganist yaftası yapıştırılan liberal entelektüelitenin teorilerinin çöktüğü nokta da burası!

Politik bir sanat etkinliği olarak Bienal!

Öncelikle söze Ece Temelkuran'a teşekkür ederek başlamak gerekiyor. 16 Eylül '07 tarihli yazısında "mıymıntı sanatın sonunu" ilan etmemiş olsaydı, bienalin politik bir sanat etkinliği olduğu gerçeğini Koç'un şovları, küresel savaş çağında iyimserlik çağrıları ve sanatçısı anlatmadığı sürece "politik" mesajı bir yana ne söylediğini anlayamadığımız eserleri ile çok kolay gözden kaçırabilirdik. Ama Temelkuran "mıymıntı sanat"ın sonunu ilan ederken, Bienal'in taşıyıcısı olduğu politik söylem ve politik sanatta yeni bir çığır açtığını söylüyordu... Kısacası Temelkuran'ın yazısı ve benzer içerikte yazılmış daha

iyi ve daha kötü yazılarla beraber gerçekten de mıymıntı sanat gözden düşmüş, mıymıntı sanata mıymıntı övgüler devri başlamıştı.

Ancak Temelkuran Bienal'in politik bir etkinlik olduğunu söylerken yerden göğe kadar haklıydı. Yalnızca bu tanımlamaya muhalif ön takısı eklememeli ve Bienal'i ait olduğu politik yer/politik duruşu üzerinden ele almalıydı.

10. İstanbul Bienali gerçekten de bu yıl söylemi ile baştan sona politik. "İmkansız değil, üstelik gerekli: Küresel savaş çağında iyimserlik!" başlığı ile düzenlenen Bienal, Ortadoğu'yu kan gölüne çeviren işgallerin ve işgal tehditlerinin sürdüğü bir dönemde iyimserlik çağrısı yaparak emperyalist-kapitalist sistemden yana bütünlüklü bir politik duruş sergiliyor. Bu politik duruş bizi burjuvazinin iktidar sahnesine çıkışına götürüyor. Burjuvazinin iktidarı ele geçirmesiyle beraber ilerici tüm yönleri tarihte kalmış, iktidarını işçi sınıfının tahakkümü üzerine kurmuş olan burjuva gericiliğinin de kaynağına dönüşmüştür. Bu aynı gericileşme burjuvazinin bütün bir egemenlik dönemi boyunca sanatta da çeşitli biçimler altında sürdü. Gelinek yerde ise kendini post-modernist yozlaşma olarak gösteriyor.

Bu gericileşmenin buram buram etkisi altında kalan bir etkinlik de doğal olarak işgaller karşısında iyimserlik çağrısında bulunabilmeliydi ve bulundu!

Bienal'in ana söyleminin gerekçelendirildiği bütün metinlerde açıkça verilen "küresel savaşlarla yaşamayı öğrenmeliyiz" mesajı da kendini burada buluyor. Anlamsızlığın sanatsal teorisi açık bir dille kabullenmeyi dayatıyor. Karşıtlıklar yanyana mutlu-mesut yaşayabilir! Dünyada kan gövdeyi götürebilir, bütün bunlar emperyalist-kapitalist düzenin sürekliliğinden ileri gelebilir ancak yine de iyimserlik merkezde durabilir!

Bienal'in bu yılki manifestosunun yazarı Hou Hanru da, Bienal'in ne söylemek istediğini açıklarken, uzun uzadıya küresel savaş çağından ne anlamak gerektiğini anlatıyor. Tek bir eleştiri içermeden... Yeniden yapılanmanın, yeni dünya düzeninin doğal yan etkileri olarak sunulan sorunların, küresel egemen ile yerel ezilenin uzlaşması ile çözüleceğinin savunulduğu metinde Hou Hanru şunları söylüyor: "Bu küresel savaş ve liberal kapitalizmin küreselleşmesi çağında, modernleşme ve modernlik tartışmasına tekrar can vermek ve toplumsal gelişmeyi iyileştirecek eylemci öneriler ortaya koymak imkansız değil, üstelik gerekli. Bugün modernleşme yerel koşullar ve ideallerle ilişkili çeşitli modeller üzerinde ve bireysel yerelle küresel arasındaki uzlaşmaların alanında gerçekleştirilmeli."

Kısacası Bienal, küresel savaş çağında (ki Bienal'in teorisyenleri savaşla salt işgalleri kastetmiyor, tersine, yerinde bir tanımlamayla sınıfsal çatışmaları, emperyalist devletler ile bağımlı ülkeler arasındaki çatışmaları da kapsayan bir dil kullanıyor) uzlaşmanın yolunu arıyor!

Karşıtların birliği: İyimserlik-Koç AŞ/Düşman sınıfların uzlaşması

Bu yılki Bienal'in sponsoru Koç AŞ. Koç AŞ önümüzdeki 10 yıl boyunca gerçekleşecek olan Bienaller'in sponsorluğunu da üstlenmiş durumda. Koç Holding adına konuşan Mustafa Koç iyimserliğin çağımızda büyük bir önem taşıdığına altını itinayla çiziyor.

Mustafa Koç doğal olarak sınıflar arası uzlaşmaya, küresel savaş çağının kabullenmeyenlere kabullendirilmesine, böylesi bir çağda öfke bilemek yerine, huşu içerisinde gezmeye önem verecektir. Koç AŞ'nin ağzından çıkan uzlaşma, ancak celladın kurbanına "hadi inat etme de boynunu uzat" demesidir.

Koç içinden geçilen süreçte iyimserdir. Zira Koç'a bağlı Otokar'ın ürettiği zırhlı araçlar bugün dünya üzerindeki 15 ordu tarafından aktif olarak kullanılmaktadır. Dahası Koç'un daha fazla zırhlı araç satmasının koşulu da küresel savaş çağının iyimser bir kabullenişiyile mümkün olacaktır.

İKSV tarafından düzenlenen Bienal'in bu yılki konseptine ilişkin belki de en özlü sözler İKSV Yönetim Kurulu Başkanı Eczacıbaşı'ndan geliyor: "Gereğini yapalım ama kötümser olmayalım!"

Esasında Bienal ile, karşıtlar arasında güçlü olan lehine ve belirleyiciliğinde bir uzlaşma dayatılmaktadır. Garip bir "birarada yaşam" çerçevesi çizilmekte ve birarada yaşama hali bilinmez bir

düşmanın neden olduğu bir zorunlulukmuşçasına ifade edilmektedir. Gündüz Vassaf'ın Bienal üzerine yazdığı yazıda yer alan, “*Sergide dile getirilen düzenin eleştirisinin sermaye sponsorluğunda yapılmasıysa, bence artık, kim olursak olalım, hangi sınıftan gelirsek gelelim, küreselleşmenin sorunlarını birlikte paylaştığımızın kaçınılmaz bir ifadesi*” cümlesi, liberal entelektüellerin bakış açısını, gerçekte nerede durduğunu tüm açıklığıyla ortaya koyuyor. Sanki “küreselleşme” emperyalist kapitalizmin doğal bir ürünü değilmiş, sanki “küreselleşen sermaye”nin dışlıları arasında ezilen tek başına dünya ölçeğinde işçi sınıfı ve emekçiler değilmiş gibi yansıtılıyor. Bu nokta gerçek niyeti de ele veriyor. Zira emperyalist-kapitalist sistemin işleyişinin zorunlu bir sonucu olarak derinleşen tekeller arası rekabetin her bir ülkeye yansması o toplumda tüm sınıfların sorunuymuş gibi lanse edilerek, bu rekabette başarıya ulaşacak bir toplumsal atmosfer talebinde bulunuluyor. Bu talebin karşılığı olacak uzlaşma ise, işçi sınıfı adına daha fazla sömürülmek dışında bir anlam ifade etmiyor.

Sermayenin güdümünde bir uzlaşma çağrısının sanata yansması da kabaca İstiklal'in ortasına dikilmiş “cılalı bir ekmeğin kapısı” oluyor. Bienal'de ete kemiğe bürünen sanatsal üretim anlayışı, güdümünde olduğu sermaye sınıfının üretimden anladığıyla eş bir anlam taşıyor!

Sanat ne söyler, kime söyler?

Yıllar yılı sanata dair sorulmuş en klişe soru sanatın “ne için” olduğu sorusudur! Toplum için sanat/sanat için sanat ikilemi her zaman ilerici, toplumu aydın ile suya sabuna dokunmayanlar arasında uzlaşmaz bir çatışma konusu olmuştur. Sanatın sanat için olduğunu ileri sürenler her zaman bir tarafın mensubu olarak üretimde bulunmuşlardır. Üretilen her sanat eseri (niteliğini, evrenselliğini ve kalıcılığını da belirleyen bir biçimde) bir sınıf için üretilmektedir.

Sanatçının dünyaya baktığı pencere üretiminin içeriğini, üretiminin içeriği ise niteliğini çok doğrudan belirleyecektir. Bu durumda, iki kampa bölünmüş dünyamızda ezilen sınıftan yana saf tutmayan bir üretim, niteliğini baştan zayıflatan bir içeriğe sahip olacaktır. Estetik, güzellik vb. kavramları içeriğinden kopartan kapitalizmdir. Yoksa öz ve biçimi birbirinden ayrı düşünmek mümkün değildir. Kapitalizm bu gerçekleri alaşağı etmiş ve karşımıza koşullanmanın ürünü koca bir beğeni kriterleri listesi çıkarmıştır. Podyumda yürüyen mankenlerden şiiirlerde seçilen sözcüklere, filmlerde işlenen temalardan şiiirlerde öne çıkan tekniğe kadar herşey böyledir.

Bir sanatçı tavrını “küreselleşme çağında düşman iki sınıfı uzlaştırmak”tan yana koymuş ve buna da bir sermaye grubunun sponsorluğu altında soyunmuşsa, O'nun sanat eserinin Bienal'de sergilenenlerden başka olması beklenemez. Liberal entelektüeller toplumsal sanatı her zaman basit, klişe, niteliksiz olmakla suçlar ve bu konuda boylarını aşan cümleler kurarlar... Oysa ki Nazım'ın, Hasan Hüseyin'in, Neruda'nın şairliği, Victor Jara'nın, Ruhi Su'nun müzisyenliği, Picasso'nun ressamlığı tartışma götürmez bir niteliğe sahiptir. Çağımızın post modern zirvalarının üreticileri içerisinden bu sayılanları aşan bir kişinin dahi çıkmaması şaşırtıcı değildir.

Uzlaşmaz sınıf karşıtlıklarının varlığını sürdürdüğü sermaye düzeninde kültürel ve sanatsal etkinlik bu sınıflardan birinin hizmetinde olacaktır. Bugün olan da budur. Bienal, hizmet ettiği sermaye sınıfının altı oyulmuş değerler sisteminin bir yansımasından ibarettir!

Gericiliğe ve ırkçılığa karşı gerçeğin safında yürüyen yazar: Emile Zola

Gerçekler devrimcidir!

“Ben ne bir polemik adamıyım, ne de böylesi kavgalardan kendisine pay çıkaran bir politikacı... Yaşamında tek tutkusu ‘gerçek’in peşinden gitmek olan bir yazarım. Bir yazar olarak şimdiye dek bu gerçek uğruna her cephede savaştım...” (Zola)

Ezenlerin taktikleri zaman ve mekan farklarına rağmen şaşılacak kadar benzerlik gösterir. Tarih boyunca şu ya da bu kıtada yaşanan süreçler, politikaların nasıl da egemen sınıflar tarafından şekillendirildiğini gözler önüne serer. 100 yıl önce Almanya ile giriştiği savaşta ağır kayıplar vermiş Fransa'nın çaresizce uygulamaya koyduğu yöntemler de hiç yabancı değildir dikkatlice bakıldığında. Savaşın yıkım ve kayıplarının halkın üzerinde yarattığı tahribat ve bunun sonucu ortaya çıkan öfke başka bir kanala aktırılmalıdır. Bunun en etkili yöntemi de şovenizmin körüklenmesidir.

Avrupa coğrafyasında o dönemde tohumları atılmış olan ve birkaç on yıl sonra tüm dünyanın üzerine çökecek olan faşist karanlığın provası olma işlevini yerine getiren Yahudi düşmanlığı Fransız toplum mühendisleri tarafından başarıyla işlenir. Tabii bu düşmanlığı körükleyecek ve mümkünse savaş ile de bağını kuracak somut bir olaya ihtiyaç vardır. Burada devreye gizli servis girer ve basit bir plan ile bu ihtiyacı karşılar. Savaş boyunca Fransa hükümetine ait çeşitli belgelerin Almanya'ya kaçırıldığı iddiası ortaya atılır ve çok geçmeden ajanlık suçu Yüzbaşı Dreyfus'un üzerine kalır. Arkası pek de sağlam olmayan Dreyfus, rastlantıya bakın ki bir de Yahudi'dir. Fransa'da istenen şovenist atmosfer kısa sürede yaratılır. Hiçbir delil olmaksızın gerçekleşen yargılamalar Yahudi karşıtı gösterilere dönüştürülür. Bu şovenist atmosferi beslemek için Dreyfus suçsuz yere hüküm giyer ve ömür boyu hapse mahkum edilir.

Bu ırkçı yükselişe karşı başını dönemin ilerici-devrimci güçlerinin çektiği bir karşı kampanya da başlar. Fransa, Dreyfus davası karşısında iki cepheye bölünmüştür artık...

Karşıt cephede olmak, öyle sokaklarda “Yahudilere ölüm!” nidalarıyla gezmek kadar kolay değildir. Baskılar, katliamlar Dreyfus'un destekçilerinin peşini bırakmaz. Bu nedenle aydın geçinen pek çok kişi Dreyfus davası karşısında ‘tarafsız’ kalmayı, yaşanan insanlık dışı uygulamaya göz yummayı seçer. İşte bu karmaşa yıllarında dönemin en saygın Fransız yazarlarından biri Yüzbaşı Dreyfus'un yanında cepheden tutum alır. Bu yazar işçi sınıfının belleğine *Germinal* romanı ile kazınmış Emile Zola'dan başkası değildir.

Zola, o günlere kadar hep aydın kimliğini koruyan fakat kendi dünyasının kabuğundan dışarı da fazla çıkmayan değerli bir yazar olarak bilinir. Ama Dreyfus davası onu derinden etkiler ve kaybedebileceği şeyleri göze alarak atılır bu gerici-ırkçılık karşıtı mücadeleye. Kavgaya ilk olarak kullanmayı en iyi bildiği silahı olan kalemiyle başlar, “*Suçluyorum*” başlıklı bir yazı yazar. Bu yazıyı “*Gençliğe Mektup*” ve “*Fransa'ya Mektup*” isimli iki broşür izler. Bu yazılanlar Zola'nın da devlet destekli faşist

çetelerin hedef tahtasına çakılması için yeterlidir. Fakat Zola bu işe başlarken yaşayabileceği baskıların farkındadır. “*Suçluyorum*” başlıklı yazısıyla aynı günlerde karısına “*Bana ne deyip susmayı alçaklık buluyordum. Bundan böyle başıma gelebilecek şeyler hiç umurumda değil: Yeterince güçlüyüm ve bu haksızlığa meydan okuyorum*” diye yazacaktır.

Zola'nın tutumu kamplaşmanın netleşmesinde ve Dreyfus'u destekleyen cephenin toparlanmasında önemli rol oynar. Dreyfus davası üzerine yazdığı yazıları “*Yürüyüşe geçen gerçek*” adlı bir kitapta toplayan Zola hakkında Fransa'da çeşitli davalar açılır. İngiltere'ye kaçmak zorunda kalan Zola aleyhinde kampanyalar, yokluğunda da sürer. “*Yahudilere ölüm!*” sloganının yanına “*Emile Zola'ya ölüm!*” sloganı da eklenir. Zola ülkeye geri döndüğünde bu kampanyalar yer yer fiili saldırılara da dönüşür.

Zola'nın öncülüğünde sürdürülen mücadele yalnızca Fransa'da değil dünyanın çeşitli yerlerinden de destek alarak hızla büyür ve düzen cephesinde ciddi sıkıntılara sebep olur. Zola bir baca temizleyicisinin bacasını tıkaması sonucu evinde zehirlenerek katledilir. Fransız gericileri, canlarını hayli sıkın bir aydından daha böylece kurtulmuş olur. Fakat Zola'nın öldürülmesine rağmen Dreyfus'un yanında yer alanlar mücadeleyi sürdürür.

Emile Zola ilerici bir aydındır, hayatı boyunca bu kimliğini korumuştur. Sınıflar mücadelesine mesafeli dursa da, gericiliğe ve ırkçılığa karşı verdiği mücadele, bıraktığı eserler ile birlikte onun tarih sayfasına değerli bir aydın olarak geçmesine yeterli olmuştur. Öldürülüşünün 105. yılında saygıyla anıyoruz...

Mücadele Postası

Zindandan...

Sevgili Dostlar;

Diyarbakır ve Ulucanlar'da yaşamın tohumları olan kızıl gülleri sizlerin şahsında saygıyla anıyoruz. Tüm *Kızıl Bayrak* emekçilerine en devrimci duygularla selam, saygı ve sevgilerimizi gönderiyorum. Sizleri kızıl güllerin inancıyla kucaklıyorum.

Sevgili dostlar bize gönderdiğiniz gazeteyi düzenli olarak alıyoruz. Elinize, emeğinize ve yüreğinize sağlık.

Sevgiyle, umutla ve inatla kalın.

Mehmet Yamaç
E Tipi Kapalı Hapishanesi C-44 Muş

Filistin'de katliam devam ediyor!

Geçtiğimiz günlerde Filistin'den yine bir ölüm haberi geldi. Filistin'de süren katliam düşünüldüğünde bu olayın "alışılmış" bir görüntü olduğunu söyleyebiliriz. Bölgede yıllardır katliam yapmayı kendisine iş edinmiş ABD uşağı İsrail'in son yaşanan olayda ortaya koyduğu pervasızlık ayrı bir yerde duruyor. Gazze Şeridi'nin orta kısmına giren İsrail, tanklarına taş atan bir grup çocuğun üzerine tankı sürüyor ve Mahmut Kayed'i tankla ezip geçiyor.

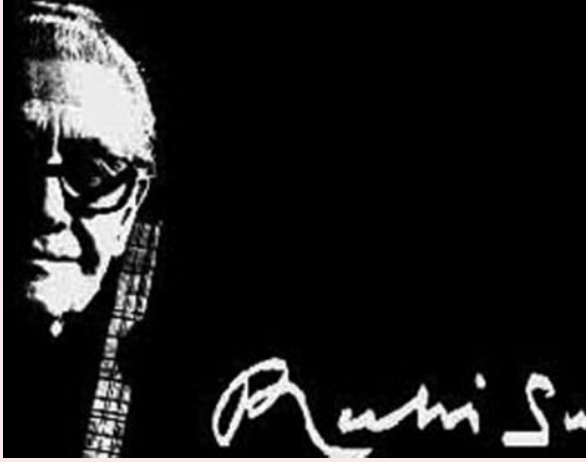
Yıllardır Filistin'i işgal etmek için yapılan saldırıların, sayısız katliamın altına imza atan İsrail siyonizmi bu desteği, ABD emperyalizmi başta olmak üzere diğer emperyalist güçlerden alıyor. Onların asıl korktukları, henüz 12 yaşındayken altında kaldığı İsrail tankına taş atanların baş eğmezliğidir. Bu yapılanlar, yıllardır bölgede

korkuları haline gelen Filistin halkının direnişini sindirmek içindir. Ancak halkların onurlu direnişi emperyalistlerin ve siyonistlerin sonunu getirecektir. Bunu ne tanklarıyla, ne toplarıyla, ne de silahlı askerleriyle engelleyebileceklerdir.

Dudullu'dan sınıf bilinçli bir işçi

Ruhi Su mezarı başında anıldı!

Ruhi Su ölüm yıldönümü nedeniyle 22 Eylül günü Zincirlikuyu'daki mezarı başında anıldı. Ruhi Su Kültür ve Sanat Vakfı tarafından düzenlenen anmaya Ruhi Su'nun yakınları, Ruhi Su Kültür ve Sanat Vakfı temsilcileri, Ruhi Su Dostlar Korosu çalışanları, Grup Yorum, DİSK Genel Sekreteri Musa Çam ve birçok kurumun temsilcisi katıldı. Kültür Bakanı Ertuğrul Günay da etkinliğe gelenler arasındaydı.

Musa Çam yaptığı konuşmada; "Ruhi Su'nun mücadele arkadaşları olarak, ölümünün 22. yılında önünde saygıyla eğiliyoruz" dedi. Ruhi Su'nun hastalığı sürerken yaşadığı sıkıntıları, devletin O'na karşı aldığı tutumu teşhir etti. Bakan Günay da bir konuşma yaptı. Ardından Grup Yorum, Ruhi Su anısına bir türkü söyledi.

Ruhi Su'yu anmak için toplanan grup, eşi Sıdıka Su'yu ve Ruhi Su ile beraber yıllarca şarkı söylemiş olan Sümeyra Çakır'ı da andı.

HÖC "Halk Anayasası Taslağı"nı tanıttı

Haklar ve Özgürlükler Cephesi (HÖC), 26 Eylül günü gerçekleştirdiği basın toplantısıyla, hazırladığı "Halk Anayasası Taslağını" kamuoyuna duyurdu. Halkın Hukuk Bürosu avukatları, Mihri Belli, Sevim Belli ve Haluk Gerger'in de katıldığı toplantıda konuşmacılar tek söz alarak görüşlerini aktardılar.

Toplantıda söz alan Halkın Hukuk Bürosu avukatlarından Özgür Türk, AKP hükümetinin dar bir akademisyen grubuyla hazırladığı anayasanın yurttaşların hiçbir kesiminin katılımıyla oluşturulmadığını söyledi. "Bizler bağımsız bir Türkiye istiyoruz. Tekellerin, toprak ağalarının, mafya çetelerinin Türkiye'si değil. Bağımsızlık için, emperyalizme karşı durmak için halkın katıldığı bir anayasa yapılmalıdır" dedi.

Mihri Belli, yurttaşların örgütlü hareket ederek anayasa üzerindeki taleplerini dile getirmeleri gerektiğini söyledi.

Sevim Belli, yurttaşların anayasa taslağında belirleyici rol üstlenmesinin demokrasinin bir göstergesi olduğunu belirtti.

Haluk Gerger ise anayasa tartışmalarının yurttaşları "uyutmaya" yönelik olduğunun altını çizerek, "Uluslararası ve yerel sermayenin at koşturabileceği bir ortam hazırlanıyor. Hazırlanan anayasada emekçinin, işçinin, yoksulların eğitim, sağlık gibi sosyal haklarına yer verilmiyor. Hazırlanan anayasa ile daha fazla terör ve baskı ortamı yaratılmaya çalışılıyor" dedi.

Kızıl Bayrak/İstanbul

Türkiye eğitimde son sıralarda!

Ekonomik İşbirliği ve Kalkınma Teşkilatı'nın (OECD) hazırladığı 'Eğitime Bakış 2007' başlıklı raporda Türkiye'nin, üniversite mezunları sayısına göre yapılan sıralamada sonuncu, ortaöğretim mezunları sayısı sıralamasında ise sondan ikinci olduğu ortaya çıktı. Ayrıca Gayri Safi Milli Hasıla'dan eğitime ayrılan kaynak sıralamasında da sonuncu oldu.

Devletlerin Gayri Safi Milli Hasıla'dan ayırdıkları bütçe oranları birbirleri ile yaklaşık değerler gösteriyor. Ancak bu gerçek anlamda bir denkliği ifade etmiyor. Zira oran aynı olmakla beraber bu ülkelerin gerek nüfus, gerek gayri safi milli hasıla toplamı gibi özellikleri birbirinden tümüyle farklı. Bu farklılıklar da ayrılan bütçenin ihtiyaçları karşılayıp karşılamadığını belirliyor.

Mezun sayıları sıralaması ise ciddi farklara işaret ediyor. Türkiye'de üniversite mezunu oranı %11'lerde kalırken, bu oran Avusturalya'da %60, Yeni Zelanda ve İzlanda'da %50'lerin üzerinde... Ortaöğretim mezun sayısı ortalaması tüm OECD ülkelerinde %80'in biraz üstünde, AB ülkelerinde %85'i aşıyor. Türkiye'de ise bu oran %50 civarında.

EKSEN Yayıncılık Büroları

Üsküdar (İstasyon) Cad. Pınar İşhanı
No: 5 Kat: 4 Daire: 52 Kartal/İstanbul (0 216 353 35 82)

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/710
Konak/İZMİR Tel-Fax: 0 (232) 489 31 23

Necatibey Cd. Gözlükçü İşhanı No: 26/24
Kızılay/ANKARA Tel: 0 (312) 232 29 10

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 ADANA Tel: 0 (322) 363 19 94

Sönmez İş Sarayı Kat: 3 No: 220 Heykel/BURSA
Tel: 0 (224) 220 84 92

Cumhuriyet Mah. Tennur Sok. Cumhuriyet İşhanı
Kat: 3/45 KAYSERİ Tel-fax: 0 (352) 2326671

Silifke Cd. Çavdaroğlu Çarşısı 2/93
MERSİN

Saadetdere Mah. Fırın Sok. No: 37/25 (Depo durağı)
Esenyurt/İSTANBUL

Gazetene sahip çık! Abone ol! Abone bul!

Adı :
Soyadı :
Adresi :
Tel :

6 Aylık Yurt içi **30.000 000 TL** Yurt dışı **100 Euro**
1 Yıllık Yurt içi **60.000 000 TL** Yurt dışı **200 Euro**

Gülcan Ceyran adına,
* TL için : Yapı Kredi Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 0097680-3
* Euro için : İş Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 10021127094
No'lu hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.

Anma etkinliğine çağrı!

*On'lar on yeni meşale ellerimizde
on yenilmez savaşçı
devrime adanmış on ömür*

Yoldaşlarımız...

*Adları;
Habip, Ümit,
Adları;*

*Abuzer, Mahir, İsmet, Önder
Adları;*

*Halil, Aziz, Ahmet ve Zafer
Adlarını taşıyacak çocuklarımız*

Ulucanlar katliamının 8. yılında şehitlerimizi anıyor ve katliamı lanetliyoruz...

İstanbul: Ümit Altıntaş şahsında
Ulucanlar şehitlerini anma etkinliği
Yer: Karacaahmet Mezarlığı
Saat: 13.00
Düzenleyen kurum: TUYAB

İzmir: Habip Gül şahsında
Ulucanlar şehitlerini anma etkinliği
Yer: Helvacı Köyü (Toplanma yeri DTP
İl Binası Önü/Çankaya)
Saat: 10.00